Horia Tecuceanu

CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI mobilul

Horia Tecuceanu

Căpitanul Apostolescu și mobilul
(Ancheta continuă)

NOTĂ: Întrucât acest roman este, în exclusivitate, o ficțiune, orice asemănare de situații, persoane sau nume este cu totul întâmplătoare.

I.
Așa cum și trifoiul are adesea patru foi…

Am auzit țârâitul telefonului, chiar în momentul în care am închis robinetul dușului. Cum, după șase luni de detașare la Cluj, aveam motive să cred că fusesem uitat de toți și, din păcate, de toate, a fost firesc să mă întreb cine și-ar fi putut, totuși, aminti de existența mea. În consecință, am ieșit din cadă și, aruncându-mi un prosop peste umeri, am alergat să răspund.

Dar, mai înainte de a pune mâna pe receptor, am cam bănuit ce glas mă putea căuta, amintindu-mi cu cine mă conversasem de când revenisem în București, adică de ieri seară.

— Bună dimineața, șefu'! mi-a urat locotenentul Simionescu, ceea ce mi-a întărit încă o dată încrederea în propriul și infailibilul meu fler.

— Bună, Dane! i-am răspuns, pe când, lăsându-mi

involuntar privirea spre ceasul așezat pe măsuța telefonului, am văzut că mai era destul până la douăsprezece. Și aceasta era ora când stabilisem cu el să trec să-l iau la meciul de rugby dintre Steaua și Dinamo. Dar de ce ești atât de matinal? m-am interesat.

— Pentru că… am probleme… a suspinat el.

— Eh! Cine n-are? am filosofat eu. Vrei să contramandăm întâlnirea?

— Altă cale nu văd… Că… e lată rău…

— Da' ce ți s-a întâmplat? m-am interesat, sesizându-i tonul tânguitor.

— Eh…! Tocmai când îmi așteptam schimbul și-mi spuneam că am avut o tură fără probleme… a apărut și buclucul…! mi-a zis el și a început să-mi povestească.

— Chiar așa?! Bine, dar asta aduce a hecatombă! am exclamat eu, stupefiat.

— Aș vrea să te contrazic, dar n-am argumente…

— Și ai ajuns la vreo concluzie?

— Da… Că trebuie să te informez imediat… Deoarece, în pofida celor convenite, nu mai am posibilitatea să te însoțesc la meci… a adăugat el, pe un ton ce se voia neutru.

— Dorești să vin și eu? l-am consultat, pricepând realul sens al afirmației sale.

— Bineînțeles! s-a grăbit el să mă aprobe. Deși… n-aș fi vrut să-ți stric duminica… a continuat el, cu o

mărinimie care, în mod evident, îi era străină.

— Unde ești acum? l-am întrebat, nu din nu-știu-ce exces de generozitate, ci pentru că aveam suficientă experiență ca să știu că, după ce elucidasem cazul de la Cluj [1], eram cum nu se poate mai potrivit pentru preluarea unei noi cauze. Și, cum Dan lucra cu mine în echipă, n-a trebuit să apelez la oracolul din Delfi, pentru a afla că, oricum aș întoarce-o, tot voi fi căptușit cu afacerea în care colegul meu se și implicase deja. Situație în care era de preferat s-o fac pe voluntarul…

După ce Dan n-a ezitat să-mi spună, cu ușurare, locul în care pot să-l găsesc, am închis telefonul și, oftându-mi de milă, am început să mă șterg cu prosopul de apa care, șiroind pe mine, formase o băltoacă, jos, pe mochetă.

*

Când am ajuns în dreptul restaurantului Parcul Privighetorilor, am virat la stânga și am continuat să rulez pe șoseaua care străbătea Pădurea Băneasa, ducând spre comuna Otopeni.

După câteva sute de metri, am trecut pe lângă Grădina Zoologică și am ajuns într-o piațetă dreptunghiulară: punctul de intersecție al mai multor drumuri asfaltate.

---

[1] „Inamicul public Nr. 1" Ed. Medicală - 1990.

Cum mă aflam exact în locul în care fusesem chemat, am parcat mașina și am coborât, aruncând o privire în jur: în spate aveam șoseaua pe care venisem și atenansele Grădinii Zoologice; în dreapta, intrarea spre poligonul de tir; în față, drumul secundar care duce spre Otopeni, iar în stânga se deschidea un alt drum. Dacă piațeta și șoselele care-o intersectau n-ar fi fost asfaltate, aș fi putut crede că m-am rătăcit în luminișul unei păduri virgine.

Apreciind că am văzut cam tot ce trebuia, mai puțin elementele care mă obligaseră să renunț la satisfacțiile oferite de o duminică mult așteptată, mi-am spus că ar fi cazul să le aflu și pe acestea. În consecință, am traversat piațeta, îndreptându-mă spre latura ei stângă. Această alegere nefiind cauzată de o toană oarecare, ci de faptul că printre cele trei autoturisme care staționau acolo, aparent abandonate de echipajele lor, se afla și unul pe care scria mare și citeț: Laboratorul criminalistic.

Strecurându-mă printre două mașini, am ajuns la linia de interferență dintre piațeta asfaltată și primii arbori. Datorită faptului că sosirea primăverii fusese întârziată de o iarnă lungă, dezvoltarea vegetației era suficient de timidă, astfel că am putut distinge printre copaci opt sau zece oameni cu și fără uniforme. Se aflau răspândiți pe o arie de vreo sută de metri pătrați și acționau după

specificul meseriei noastre: măsurători cu ruleta, fotografieri, cercetarea locului…

Atunci l-am zărit și pe Dan. Se afla lângă medicul legist Olimp Dobrescu care, stând în genunchi, moșmondea ceva în iarbă.

M-a văzut și el și s-a grăbit să-mi vină în întâmpinare.

— Șefu'! Îmi pare tare rău că ți-am stricat ziua! După o despărțire atât de lungă, aș fi preferat să ne revedem în alte împrejurări, mi-a spus el, cu regret, în timp ce ne strângeam mâinile.

— Într-adevăr, așa ar fi fost de dorit. Din păcate, *vox dei* nu vrea vrea să țină scama de *vox populi*… i-am răspuns, cu resemnare.

— Nu-i de vină *vox dei,* ci maiorul Ciocârdel! mi-a replicat el, înciudat. Pentru că, dacă venea să mă schimbe la timp, acum s-ar fi aflat el aici și nu noi…

— De îndată ce prezența noastră înlătură această eventualitate, la ce ne-ar mai folosi invocarea ei? Mai bine arată-mi elementele dramei! l-am întrerupt, curios să văd cu propriii mei ochi de ce mi s-a dus pe apa sâmbetei bunătate de duminică.

A oftat și, făcându-mi semn să-l urmez, mi-a întors spatele.

După ce-a ocolit un copac și a parcurs câțiva metri, s-a oprit și mi-a arătat un tip care zăcea cu fața în iarbă. Îmbrăcat cu un costum bine croit, din stofă gri, tip

Prince de Galles[2], și pantofi fini, din piele neagră, își ținea un braț sub abdomen. Celălalt era aruncat lateral, cu degetele răsfirate și unghiile înfipte în pământ, lăsând să se vadă pe falanga mijlocie un inel masiv, din aur, lucrat în filigran. Capul, culcat pe urechea dreaptă, expunea cealaltă parte a feței, acoperită cu o mânjitură de sânge coagulat.

M-am aplecat pentru a-l putea examina mai bine. Părea a fi avut vreo patruzeci și cinci de ani, iar moartea îi fusese provocată de un glonț care-i perforase mijlocul frunții.

— După actele găsite asupra lui, se numește Emil Nemens. Era medic chirurg la Spitalul municipal din Timișoara.

— Când și de ce a venit la București, știm?

— Deocamdată, nu… Întrucât am găsit asupra sa niște chei și un certificat de înmatriculare pentru un autoturism Lada, este posibil să se fi deplasat până aici cu propria lui mașină. În această eventualitate, am trimis câțiva băieți s-o caute prin parking-urile din zonă…

În timp ce-l aprobam, mi-am mutat privirea spre stânga. La vreun metru, într-o poziție paralelă cu prima

---

[2] Țesătură de lână cu linii fine încrucișate care formează carouri într-o tentă uniformă, pe un fond deschis.

victimă, zăcea o femeie, tot cu fața în iarbă și capul întors. Era îmbrăcată cu o rochie de culoare violetă, foarte largă și ornamentată cu o grămadă de brizbrizuri, conform modei, iar în picioare avea o pereche de pantofi, de asemenea violeți și cu tocuri subțiri. Părul, blond deschis, era atât de lung și de bogat, încât îi acoperea complet capul, umerii și figura. M-am aplecat și, dându-i-l la o parte, am privit-o. Avea trăsături frumoase și, probabil, nu împlinise de mult douăzeci de ani. Și fruntea ei era perforată de un glonț!

— Se numește Angela Nemens… a început să mă informeze Dan, când m-am ridicat de lângă victimă.

— Fiica celuilalt? l-am întrerupt, arătând spre tipul pe care-l văzusem mai înainte.

— Nu, nevasta… Și, după cum vezi, nu se poate spune că a avut gusturi proaste… mi-a răspuns admirativ. De altfel, lucrau împreună, ea era economistă la serviciul aprovizionare al aceluiași spital…

— Când au fost descoperiți?

— Azi dimineață, pe la nouă și jumătate… De către un copil, care coborâse din mașina părinților lui pentru a-și face nevoile. Când s-a înapoiat, avea în mână poșeta victimei, a zis, arătând spre femeia de la picioarele mele. După ce părinții l-au descusut și i-au verificat spusele, s-au grăbit să întoarcă mașina și să se ducă glonț la

restaurantul Parcul Privighetorilor, de unde ne-au sunat pe noi. Adică, spre ghinionul meu, pe mine… a adăugat cu tristețe.

Deși îmi era clar că lamentările lui erau fățarnice, deoarece afacerea în care mă implicase îi suscita, în mod evident, interesul, am preferat să nu-mi spun părerea despre mult prea vădita lui ipocrizie. În consecință, m-am întors și am străbătut cei aproximativ zece metri care mă despărțeau de locul în care stătea îngenunchiat doctorul Dobrescu.

— Salut, Olimp! i-am zis, după ce-am ajuns lângă el, ceea ce mi-a permis să constat că se ocupa cu examinarea unui alt „pacient”: un bărbat, care zăcea pe spate, poziție care-i crea toate condițiile pentru o atentă observare a coroanelor copacilor ce se împreunau deasupra lui, unde formau o perdea suficient de deasă, pentru a nu se lăsa străbătută de razele soarelui. Victima, un tip înalt, șaten, cu ochii albaștri și cu trăsături regulate, era îmbrăcată într-un costum maro, cămașă crem, cravată cu dungi verzi și bej, ciorapii și pantofii maro. Era tânăr, nu avea mai mult de treizeci de ani și fusese suprimat tot cu o armă de foc! Locul de penetrare al glonțului era situat pe tâmplă, la un deget de ochiul drept.

— Oooo…! Ce plăcere! Gata vilegiatura, căpitane? a exclamat medicul cu bucurie, când a întors capul și m-a

văzut.

— Vilegiatură?! am repetat, surprins să aud că ancheta cu care-mi mâncasem sufletul la Cluj era luată de alții drept vacanță. De unde-ai mai scos-o și p-asta?

— Păi… în comparație cu ce te așteaptă aici… a zis, făcând un gest de cuprindere a ariei în care se aflau victimele, poți să fii convins că până acum ai fost în concediu. Mai ales că pe acolo pe unde ai umblat, n-ai avut nici cine știe ce șefi care să-ți aducă aminte că nu ești atât de eficient pe cât ar dori ei…

— Eh…! am făcut, cu indiferență. M-am obișnuit de mult să includ în neplăcerile meseriei și nemulțumirile superiorilor. Ai văzut toate victimele? m-am grăbit eu să abordez subiectul principal.

— Pe celelalte două numai în treacăt. Dar cu el… și a arătat cu vârful bărbiei spre tipul lângă care-l găsisem, am terminat. Evident, mai puțin necropsia… s-a simțit el obligat să adauge deși nu mai era cazul.

— Și? Ce-mi spui? l-am zorit.

— După cum poți vedea și singur, moartea a fost cauzată de o armă de foc, de calibru mic.

— Când s-a comis omorul? m-am interesat, punând întrebarea de chintesență a unui început de anchetă.

— Știi bine că fără necropsie… a început el să-mi explice, circumspect.

— Știu! l-am întrerupt, fără remușcări. Așa cum și tu

știi că nu pot demara cercetările fără a avea această orientare! Fie ea și aproximativă. Deoarece nu este tot una dacă victimele au fost ucise acum cinci minute sau, să zicem, acum cinci ani?

— Bine, bine…! Decesul s-a produs într-un interval cuprins între douăsprezece și douăzeci și patru de ore… s-a decis el să se pronunțe, concesiv, după care a continuat arătând spre cadavrul de lângă noi. Dar, nu uita, n-am examinat decât această victimă! Despre celelalte, mai întâi să le văd… și apoi stăm de vorbă!

— Dacă te referi la momentul morții, nu văd de ce ar fi diferit…

— Asta-i numai o prezumție!

— Bineînțeles! Însă, până-mi vei da alte date, eu rămân la părerea mea… i-am replicat. În schimb, te-aș ruga să acorzi prioritate rănilor celorlalți doi. Deoarece țin tare mult să știu dacă s-a folosit o singură armă și, dacă este posibil, distanța de la care s-a tras…

— Și poate ai vrea să-ți spun și ordinea în care au fost omorâți… m-a consultat el, sarcastic.

— Desigur! De ce nu? Dacă reușești s-o stabilești… l-am aprobat eu, cu un optimism precaut.

Considerând discuția terminată, m-am întors spre Dan. Dar nu se mai afla lângă mine, ci la câțiva pași, unde șușotea cu un subofițer.

— S-a găsit mașina familiei Nemens! E în parking-ul

restaurantului Parcul Privighetorilor! m-a anunțat, când m-am apropiat de el.

— Hai s-o vedem! l-am îndemnat, apoi, în timp ce ieșeam din piațetă, i-am cerut să-mi vorbească despre cea de-a treia victimă.

— Grigore Manase… bucureștean… Inginer… Și el automobilist. De altfel, mașina lui a fost găsită imediat… la o distanță foarte mică de locul în care zăcea… Mai exact, pe strada Padina…

— Strada Padina?! am repetat eu, nedumerit. Pe unde mai vine și asta? l-am întrebat, pe când mă străduiam să pricep cum se putea afla mașina în imediata apropiere a victimei și, simultan, pe nu știu ce stradă.

— Cum, nu știi?! a zis Dan, zâmbind. E perpendiculară pe strada Vadul morii, mai exact pe stânga acesteia…

— Și Vadul morii, pe unde e? l-am întrebat scuturându-mi aiurit capul, în timp ce ajunsesem în dreptul poligonului de tir.

— Unde să fie? Chiar aici! m-a lămurit, amuzat, și s-a întors pentru a-mi arăta piațeta pe care tocmai o străbăteam. Tot ce vezi, inclusiv șoseaua care se deschide în față, se numește Vadul morii. Iar în stânga, este strada Padina, unde-ți spuneam că se află mașina celei de-a treia victime.

— Bine, bine! Dar, din câte știu eu, definiția unei

străzi este: un drum public încadrat de case. Și n-am văzut nimic ce poate aduce a locuințe… i-am răspuns intrigat.

— Nici nu mă mir că nu le-ai văzut, de îndată ce nu există. Admițând că, totuși, mai ai unele nelămuriri, adresează-te la Serviciul de nomenclatură a străzilor… Deoarece eu, după cum bine știi, lucrez în cu totul altă branșă… m-a avertizat el, apucându-și reverele hainei și scuturându-și-le pentru a-și întări afirmația.

Avea dreptate. Cum nici el și nici eu nu ne ocupam de astfel de anomalii, nu aveam de ce să mai insist asupra subiectului. În schimb, am realizat configurația locului în care se consumase drama.

— Dacă am reținut bine, aria câmpului infracțional e cuprinsă în colțul format de intersecția celor două drumuri. Așa-i? l-am consultat, pentru a mă verifica, pe când ne reluam marșul.

După ce m-a aprobat, dând din cap, l-am întrebat în ce direcție merg cele două șosele care se formează din piațetă.

— Cea care se continuă în față, se îndreaptă spre comuna Otopeni, iar cea care se deschide în stânga, unde-a fost găsită mașina inginerului Manase, duce spre șoseaua națională București-Ploiești, care se află la vreun kilometru și jumătate. Acum este însă închisă, datorită unor lucrări de refacere a drumului.

— Ai controlat mașina lui Manase?

— Cu atâtea victime, când să mai am timp și pentru asta?

— S-a găsit arma? am continuat să-l chestionez, fără a ține seama de protestul său.

— Nu. În schimb, am descoperit astea… mi-a zis, punându-mi în palmă trei tuburi de cartuș.

— Prin urmare, arma crimei este un pistol automat de calibrul 6,35… am conchis, după ce-am examinat cele trei cămăși de alamă și i le-am restituit.

Apropiindu-ne de un parking, am văzut un subofițer străjuind un autoturism Lada, de culoare verde.

— Da, este mașina familiei Nemens! a confirmat Dan, după ce a confruntat numărul de pe placa mașinii cu cel din certificatul de înmatriculare. O deschidem? a continuat, arătându-mi o legătură cu trei cheițe.

— Bineînțeles. De îndată ce, în momentul de față, este singura cale prin care am putea obține niște indicii despre victime…

Un sfert de oră mai târziu am făcut bilanțul scotocirii noastre prin toate ungherele mașinii. În afară de trei canistre de benzină, goale, am găsit o valijoară și un sac de sport din imitație de piele. Cum prin canistre nu vedeam ce puteam căuta, ne-am concentrat atenția asupra celorlalte obiecte. Numai că nici conținutul lor nu s-a dovedit prea darnic în informații despre

proprietarii lor. În valiză se aflau o pijama bărbătească, o cămașă de noapte din naylon, un tub cu pastă de dinți și două periuțe, precum și un bogat sortiment de sticluțe, cutiuțe și borcanele cu substanțe cosmetice. Iar în sacoșă, patru butelcuțe cu whisky McDonald's și tot atâtea cartușe de Kent.

— Încă o dată îți spun și nu poți să mă contrazici: aveau gusturi subțiri, a comentat Dan, în timp ce închidea fermoarul sacoșei. După stocul pe care l-au luat cu ei, se pare că intenționau să stea mai mult pe aici.

— Nu e obligatoriu. Mai curând aș crede că Emil Nemens aplica zicala: „Dar din dar se face rai" și renunța la o parte din atențiile primite de la pacienții lui, în favoarea unor persoane față de care se simțea îndatorat. Pentru această supoziție pledează conținutul valizei. Deoarece lipsa unor haine de schimb arată că deplasarea familiei Nemens la București urma să fie foarte scurtă. Adică o zi, cel mult două… Ce, tu poți admite că o femeie elegantă, cum a fost Angela Nemens, vine în capitală pentru o perioadă mai lungă fără să-și care cu ea un întreg trusou? Mai cu seamă că avea la dispoziție un autoturism…

— Dar tașca cu cosmetice? Ai văzut câte și-a adus?

— Nu reprezintă un criteriu apt să-ți susțină ideea. Deoarece femeile care se respectă au nevoie de foarte multe accesorii atunci când se pavoazează… pardon, se

fardează. Iar cantitatea acestora rămâne aceeași, fie că se folosesc de ele numai într-o zi sau într-o sută… i-am explicat eu, fără a rămâne cu satisfacția că reușisem să-l conving.

În timp ce așteptam ca Dan să încuie portiera, m-am uitat în jurul meu și, cum unicul reper din vecinătate era restaurantul Parcul Privighetorilor, privirea mi-a poposit asupra consumatorilor de la mesele instalate în grădina de vară a localului, deschisă deja, deși primăvara era departe de a putea fi calificată drept prea călduroasă.

Când Dan s-a apropiat de mine, anunțându-mă că și-a terminat treaba, l-am întrebat dacă are la el actele găsite asupra victimelor și, la răspunsul său afirmativ, i-am făcut semn să mă urmeze.

După ce ne-am strecurat printre mesele la care se consumau mici și se goleau cu mult entuziasm halbe cu bere, am intrat în restaurant. Apoi, înarmați cu informațiile primite de la o garderobieră, cam toantă, dar frumușică, am poposit în fața unei uși pe care era prinsă o placă emailată ce purta inscripția: Direcțiune.

Fără complexe, am bătut și apoi am apăsat pe clanță.

— Bună ziua. Am dori să stăm de vorbă cu responsabilul localului i-am zis unui tip, care-și sprijinea coatele pe un birou, ascunzându-și figura între palme.

— Eu sunt… Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, plictisit, pe când își descoperea fața și își sălta capul spre mine, ceea ce mi-a permis să văd că are nasul roșu și ochii congestionați.

— Suntem de la poliție… l-am anunțat în chip de introducere.

— Vă rog să luați loc… s-a grăbit el să ne invite, după ce s-a catapultat dindărătul biroului. Cu ce vă pot fi de folos? a vrut el să știe, de îndată ce ne-am prezentat și ne-am instalat pe scaunele oferite.

— Localul mai are și alt responsabil?

— Nu… a clătinat el din cap. Numai eu…

— Deci tot dumneavoastră ați fost de serviciu și ieri… am conchis eu, cu prea bine cunoscuta-mi perspicacitate.

— Bineînțeles… a admis el, din ce în ce mai intrigat.

— Perfect! În această situație, am să vă rog să-mi spuneți dacă vă sunt cunoscute aceste persoane, i-am zis, luând din mâna lui Dan actele victimelor și arătându-i pe rând fotografiile cu care acestea erau prevăzute.

— Nu… Nu i-am văzut niciodată… m-a asigurat el, pe când îmi înapoia legitimațiile.

— Deci, ieri nu au intrat în localul dumneavoastră… a concluzionat Dan, privindu-mă cu regret.

S-a grăbit să dea aprobator din cap, apoi, după o

scurtă ezitare, ne-a avertizat:

— N-aș vrea să vă induc în eroare… De fapt, eu am lipsit câteva ore… Știți, datorită virozei care m-a pocnit… am fost nevoit să merg la doctor… a zis, deschizând pumnul mâinii drepte, în care ținea ascunsă o batistă mototolită și arătând apoi spre nasul său umflat și roșu.

În loc să-i cer scuze pentru faptul că pusesem aspectul nasului său pe seama unei obișnuințe, frecvente în mediul în care-și desfășura activitatea, am preferat să-l abordez din nou.

— Ați lipsit mult?

— Eu știu… Drumul până la policlinică… Cât am mai așteptat până ce m-a primit medicul… Cred că vreo trei ore… s-a decis el să se pronunțe.

— În ce răstimp?

— Am plecat pe la patru și m-am înapoiat spre seară…

Întrucât, în conformitate cu aprecierea doctorului Dobrescu, moartea inginerului Grigore Manase se produsese cu douăsprezece, douăzeci și patru de ore înainte de constatarea ei, rezulta că încă nu fusese exclusă posibilitatea pe care mizasem când am intrat în biroul interlocutorului nostru.

— Câți chelneri lucrează în restaurant?

— Douăzeci și șase, dar nu sunt toți deodată de

serviciu… Știți dumneavoastră, nu toți oamenii sunt serioși… Din păcate, avem și dintr-ăia care mai trag chiulul…

— Știți cine a servit ieri în restaurant? i-am întrerupt o motivație care nu mă interesa.

— Bineînțeles, mi-a replicat, contrariat.

— Sunt și acum de serviciu?

El a confirmat și eu mi-am exprimat dorința de a discuta cu respectivii chelneri.

— Cu plăcere… Dar… știți… tocmai acum este ora de maximă afluență a consumatorilor… mi-a comunicat el, speriat de scandalul ce putea fi generat de întreruperea activității subalternilor lui.

— Invitați-i pe rând și vă promit că nu-i voi reține decât foarte puțin. Așa încât nici nu li se va sesiza absența, l-am liniștit eu.

Primul chelner, la fel ca și șeful său, cu câteva minute mai devreme, m-a asigurat că n-a văzut niciodată persoanele din fotografii.

Cel de-al doilea a reacționat la fel, inițial, apoi, după ce-a pornit spre ieșire, s-a întors și s-a apropiat din nou de mine.

— Ați putea să-mi mai dați un pic pozele? mi-a cerut, îngândurat.

Firește, i-am făcut pe plac.

— Da, acum îmi amintesc! s-a decis el, după o scurtă

codire.

— Ce anume vă amintiți? m-am interesat.

— Pe ăștia doi cred că i-am mai văzut… a zis el, indicându-mi cu degetul familia Nemens.

— Când și unde? s-a precipitat Dan.

— Nu-mi amintesc… Dar sunt aproape sigur că i-am mai văzut… a răspuns el, meditativ.

— Nu cumva i-ați mai zărit pe aici, prin restaurant? l-am ajutat, convins că nu comit acea greșeală care poartă denumirea de sugestionarea martorului.

— …Da! Da! a exclamat el, cu satisfacție. Aici i-am văzut… Chiar ieri după-amiază…

— Ce-au făcut în restaurant? a intervenit Dan.

— Păi… Ce face toată lumea… Au mâncat mici și au băut bere… i-a răspuns chelnerul, mirat că i se pune o astfel de întrebare. Cel puțin așa cred…

— Credeți?! Nu sunteți sigur?! a continuat colegul meu, nemulțumit.

— Cum pot să fiu sigur…? Că nu i-am servit eu…

— Dar cine? a fost rândul meu să-l chestionez.

— Eu zic că Diradurian… Pentru că, din câte-mi amintesc, i-am zărit la una din mesele din sectorul lui…

— Vă rog să-l chemați! i-am cerut responsabilului.

Diradurian era un individ suplu, înalt, cu părul alb și cu o figură inteligentă. Având motive să sper că discuția ce urma s-o avem ar putea să fie mai lungă decât cele

purtate anterior, l-am invitat să ia loc.

— Cunoașteți aceste persoane? l-am iscodit, așezându-i în față fotografiile victimelor.

— …Da… Pe aceștia doi i-am mai văzut… mi-a răspuns, fără ezitare, în timp ce-mi arăta chipurile soților Nemens. Dar cu ăstălalt… n-am avut niciodată de-a face… a continuat el dând de-o parte actul pe care se afla fotografia Inginerului Manase.

— Perfect! l-am aprobat, satisfăcut că, în sfârșit, am reușit să dau de o urmă a victimelor. Spuneți-mi, vă rog, ce știți despre ei, i-am cerut, închizând buletinul de identitate a lui Manase și restituindu-i-l lui Dan.

— Tot ce pot să vă spun este că ieri după-amiază s-au așezat la una din mesele mele și m-au întrebat dacă pot să le dau ceva de mâncare… Eu le-am spus că avem numai mici… Domnu' a comandat opt, dar doamna m-a întrebat dacă nu avem cumva și vreo friptură… Pentru că la ei, la Timișoara, n-au mai văzut de mult așa ceva… Cum amândoi erau simpatici, am discutat cu bufetiera și am convins-o să mai scoată una din cota repartizată pentru ziua următoare, adică pentru azi… Așa că am izbutit să-i servesc o fleică de vacă! a zis el, mulțumit să-și reamintească epocala reușită.

Pentru a fi în ton cu importanța pe care o afișa, l-am aprobat admirativ, după care l-am întrebat:

— La ce oră s-au așezat la masă?

— …I-am servit în salon… deci au venit imediat după patru… Știu asta pentru că pe la trei și jumătate a început să picure și i-am mutat pe consumatorii din grădină, în restaurant.

— Și cât timp au rămas în local? a vrut Dan să afle.

— Cel mult până pe la șase… pentru că după această oră întregul local era rezervat pentru o nuntă. De altfel, eu le-am atras atenția, chiar din primul moment, că masa trebuie eliberată până la șase… Știți, mie nu-mi place să am probleme… l-a asigurat el pe Dan.

— Și ați avut probleme cu ei? l-am întrebat eu.

— A, nu! Au fost condiționali. Deh, ca toți bănățenii… Au părăsit masa fără să trebuiască să le atrag eu atenția asupra convenției stabilite la venire.

— Lucrați de mult în meseria asta? l-am chestionat, pentru a-l pregăti pentru întrebarea următoare.

— De la șaptespe ani… Și, cum mai am numai patru până la pensie… Faceți și dumneavoastră socoteala… mi-a propus el, zâmbindu-mi cu satisfacție.

— Asta înseamnă că aveți experiență, nu glumă! am apreciat eu, privindu-l cu admirație.

— Bineînțeles! În treizeci și cinci de ani am învățat multe! Dacă la început mi se mai întâmpla să plătesc eu consumația unor pușlamale, care-o ștergeau fără să plătească, acum adulmec hramul clienților numa' dintr-o privire… mi-a comunicat el, cu convingere.

— Asta presupune că trebuie să fiți un bun psiholog, am opinat eu.

— Bineînțeles că sunt! a admis el, fără modestie.

— În această situație, aș dori să profit și eu de faptul că sunteți un observator atât de subtil…

— Vă rog. Sunt la dispoziția dumneavoastră… m-a încurajat el, plin de importanță.

— M-ar interesa modul în care s-au manifestat. Mai exact, aș vrea să știu dacă v-ați făcut vreo părere asupra relațiilor care existau între ei…

— Adică dacă se înțelegeau bine?

— Cam așa ceva, i-am confirmat eu, în încercarea de a stabili un mobil al dramei pe care începusem s-o cercetez.

— Se înțelegeau perfect. Ceea ce, ținând seama de relațiile în care se aflau, mi se părea chiar foarte normal…

— Despre ce relații vorbiți? l-a întrebat Dan, tot atât de intrigat ca și mine.

— Despre acelea care există între un bărbat și o femeie la începutul unei intrigi amoroase… Ambii își sorb cuvintele de pe buze… Râd de orice fleac…

— Ce v-a determinat să vă gândiți la această posibilitate? am vrut să știu, surprins de afirmația lui.

— În primul rând, diferența de vârstă dintre ei… În al doilea rând, numai femeia purta verighetă. Așa că pot

să bag mâna-n foc că amândoi erau căsătoriți, dar nu împreună! m-a avertizat el, amuzat. Să fiți convins că am suficientă experiență ca să-mi dau seama când am de-a face cu o pereche venită din provincie, ca să aibă o escapadă amoroasă în Capitală, unde nu-i cunoaște nimeni și-și pot face de cap cum vor…

În loc să-i spun că dacă-și bagă mâna-n foc, și-o face scrum, am preferat să-l aprob cu recunoștință pentru ajutorul pe care ni-l dăduse.

— După părerea dumneavoastră, erau de mai mult timp în București? l-a întrebat Dan, cu intenția de a mai adăuga un indiciu în debilul nostru portofoliu cu date despre victime.

— Chiar atunci sosiseră. Știu asta chiar din gura doamnei, deoarece, după ce le-am luat comanda, m-a întrebat unde este toaleta… pentru ca să se spele de praful pe care l-a înghițit pe drum.

— I-ați văzut stând de vorbă cu cineva din local? l-am luat eu din nou în primire, în momentul în care remarcam că responsabilul își privea ceasul din ce în ce mai des, cu o alarmare progresivă.

— Nu. Și-au văzut numai de masa lor… Ah! a părut el să-și aducă aminte. Ca să nu mint, trebuie să vă spun că la un moment dat, domnul s-a interesat dacă avem telefon.

— Și a vorbit la telefon? l-am întrebat, în timp ce-i

făceam semn responsabilului că termin imediat chestionarea chelnerului.

— Nu mai știu, pentru că eu tocmai mă duceam la grătar, după niște comenzi. Dar cred că la întrebarea asta poate să vă răspundă Geta, garderobiera noastră, că telefonul e chiar lângă ea…

— Vă mulțumesc, i-am spus, spre vădita ușurare a șefului restaurantului care, recunoscător, s-a grăbit să-și redea subalternul consumatorilor lăsați în pană de bere și l-a urmat afară. Probabil pentru a nu-mi lăsa timp să mă răzgândesc.

A revenit imediat cu garderobiera, cu care noi făcusem deja cunoștință. După ce i-am cerut și ei să privească cele trei fotografii, m-a asigurat că figura inginerului Manase îi era complet străină. În schimb, pe soții Nemens i-a recunoscut imediat, confirmându-mi că ieri după-amiaza, între orele patru și șase, au luat masa în salonul restaurantului.

— Știți dacă vreunul dintre ei a vorbit la telefon? am întrebat-o.

— Cum să nu știu, că telefonu' e chiar lângă garderoba mea… m-a chestionat ea, mirată că-i pun la îndoială vigilența.

— Cine anume? i-am scurtat-o.

— Dânsu'! Ba chiar că a și purtat discuții cu mine… mi-a comunicat ea, mândră de importanța pe care i-o

acordă clienții localului.

— Foarte interesant, am apreciat, ca să-i fac o plăcere. Și despre ce anume ați discutat?

— Mai întâi, iel m-a întrebat dacă merge telefonu'… Io i-am zis că abea a fost reparat… Iel m-a rugat să-i zic dacă am posibilitatea să-i schimb cinci lei, că n-are fisă… Io i-am zis că n-am și că-mi pare rău. Da' când am văzut cum s-a făcut de trist, mie mi s-a făcut milă de iel și i-am dat un leu… Ie drept că și iel a fost nobil, fiin'că mi-a lăsat pă masă cinci lei… a completat ea, făcând un gest de aprobare la adresa comportării solicitantului ei.

— Și? A dat telefon?

— Sigur! Nu v-am spus că abea fusese reparat…? După ce a scos din buzunar un carnețel mic și negru și a cetit ceva în iei, a dat un telefon cuiva…

— Întâmplător, ați auzit cu cine sau despre ce au vorbit?

— Ieu aud totdeauna când se vorbește la telefon, fiin'că-i lângă mine…

— Și? am zorit-o eu, stârnit de precizarea ei.

— Numa' că, de data asta, n-am auzit nimica… Că tocma' atunci, unu' care se-mbată criță, s-a vârât sub masă și s-a apucat să cânte în gura mare… Deși la noi în local este interzis cântatu'! a precizat ea, revoltată… Așa că am fugit să-l anunț pe domn' responsabil… a zis ea, privind cu respect spre gripatul nostru amfitrion. Da'

nu l-am găsit în birou… a mai spus, curmându-și brusc explicațiile și mușcându-și buzele ca și cum s-ar fi temut că ar fi vorbit mai mult decât trebuia la adresa șefului ei, care era însă, mai preocupat de ștergerea nasului decât de afirmațiile ei.

— Vă rog să continuați, a intervenit Dan, pentru a-i reaminti că nu și-a terminat relatarea.

— Păi… Când m-am întors la garderobă, ăla care cântase nu mai cânta, că adormise sub masă…

— Iar persoana despre care vorbim, probabil că-și încheiase convorbirea telefonică, am zis, cu intenția de a pune punct unei discuții gratuite.

— Aveți dreptate! Își lua la revedere chiar atunci când m-am întors io 'napoi la locu' mieu dă muncă…

— După modul în care și-a încheiat convorbirea, v-ați putut da seama dacă persoana pe care-o sunase fusese un bărbat sau o femeie? am testat-o, la nimereală.

Mai întâi a ridicat din umeri, apoi, după ce și-a săltat ochii spre tavan, probabil pentru a putea cugeta în cele mai bune condiții, a grăit!

— Femeie nu ierea, că n-a zis săru-mâna…

— Da' cum a zis? am încercat eu marea cu degetul.

— A zis: „Atunci e-n regulă. Ne vedem acolo la șase…"

— Și cât era ora în acel moment? a întrebat-o Dan.

— Să tot fi fost în jur de… cam circa cinci juma'… sau

șase făr' un sfert…

Pentru a avea conștiința curată, mai înainte de a părăsi restaurantul, i-am acroșat din mers pe toți ospătarii care serveau la mese și le-am arătat fotografia inginerului Manase. În unanimitate, m-au asigurat că figura celei de-a treia victime le era complet necunoscută.

*

— Cred că o discuție cu individul cu care și-a fixat doctorul Nemens rendez-vous ar putea fi deosebit de interesantă, a apreciat Dan, cu subînțeles. Să sperăm că agenda găsită asupra sa ne va da posibilitatea să-i aflăm telefonul și, apoi, restul… a completat el, în timp ce ne îndepărtam de restaurant.

— Oare acest necunoscut n-o fi, cumva, o persoană cunoscută? l-am consultat.

— Te gândești la inginerul Grigore Manase?

I-am răspuns printr-un gest de confirmare.

— Regret, dar nu ține! a zis, scoțând dintr-un buzunar o agendă îmbrăcată în piele neagră și înmânându-mi-o. M-am uitat deja prin ea, dar n-am văzut numele lui Manase…

— Nu te pripi! i-am spus, după ce-am răsfoit notesul. Cum foarte multe persoane nu au consemnate numele întreg, ci numai o inițială sau două, nu putem exclude prezența numărului de telefon al lui Manase. Și, în orice

caz, nu fără o verificare temeinică! În ceea ce mă privește, mi se pare foarte plauzibil ca interlocutorul doctorului Nemens să fi fost Manase… i-am spus, restituindu-i agenda.

— De ce tocmai el?

— Pentru că nu văd cu cine altcineva s-ar fi putut întâlni doctorul în pustietatea asta… Sau, dacă vrei, nu pricep ce-ar fi putut căuta aici Manase fără să fi avut rendez-vous cu cineva. Și, cum ambii aveau o întâlnire la aceeași oră și într-un loc atât de puțin frecventat, acum, când primăvara se anunță atât de vag, este firesc să conchid că cei doi au dorit să aibă o discuție cu un caracter cât mai discret posibil…

— Ce am găsit noi aduce mai curând a execuție în masă, decât a discuție cu caracter discret…

— Când o discuție degenerează până la dezlănțuirea unor pasiuni, se poate ajunge și la o confruntare…

— O confruntare care se soldează cu o triplă omucidere?! m-a întrerupt el, ironic.

— Ținând seama de natura rănilor prezentate de victime, cred că bilanțul dramei include un dublu asasinat și… o sinucidere…

— Te referi la faptul că soții Nemens au fost împușcați în frunte, iar Manase în tâmplă?

— Întocmai. Primii doi nu aveau posibilitatea să-și ia singuri viața. În schimb, Manase ar fi putut să-i ucidă cu

ușurință. Apoi, după ce și-a văzut victimele zăcând fără viață, s-a dezmeticit suficient pentru a realiza că va trebui să dea socoteală pentru fapta sa. În consecință, a întors arma și s-a împușcat în tâmplă, am zis, în timp ce mă străduiam să-mi imaginez scena pe care-o descriam.

— E adevărat… Locurile de penetrare a gloanțelor se pretează la o susținere a interpretării pe care ai dat-o momentului în care-a intervenit arma crimei. Numai că, pentru a fi și mai convingător, te-aș ruga să-mi mai dat un amănunt… Un amănunt, uite-așa de mic… mi-a spus, ridicând o mână și arătându-mi, sarcastic, un fragment al unghiei degetului mic.

— Te referi la mobil? l-am consultat, cu un aer de superioritate voită.

— Exact! Mor de curiozitate să aflu ce conflict a existat între protagoniștii noștri, pentru a justifica poposirea lor pe lespezile din beton ale doctorului Dobrescu.

— Justificare?! Chiar crezi că poate exista o justificare pentru curmarea vieții a trei oameni?! a fost rândul meu să i-o întorc, cu ironie.

— Mă rog… O explicație… Cât de cât plauzibilă… Ai putea să-mi dai? a mustăcit el.

— Sigur! Deși nu știu de ce ai nevoie de o astfel de clarificare, când, din câte-mi amintesc, tu nu lucrezi de ieri de-alaltăieri în meserie.

— Unui biet locotenent nu poți să-i pretinzi să fie tot

atât de perspicace ea și propriul lui căpitan… Mai ales când acesta este prea faimosul căpitan Apostolescu… s-a plâns el, cu o fățarnică resemnare.

— De îndată ce componenții dramei sunt o femeie nurlie, un soț care-i putea fi tată și… un bărbat tânăr, cu aspect de dandy, este firesc să constat că sunt întrunite toate componentele milenarului triunghi conjugal. Iar odată determinată existenta acestei situații, mi se pare normal să ajung la concluzia că ne aflăm în fața tragicului sfârșit al unei astfel de combinații.

— Această ipoteză presupune o legătură amoroasă între irezistibilul Manase și infidela Angela Nemens, nu?

I-am răspuns printr-o înclinare a capului.

— Ai putea să-mi spui cum s-a putut statornici o relație atât de puternică între cei doi îndrăgostiți, încât să se poată ajunge la crimă pasională? Știut fiind că orașele de reședință ale celor doi prezumtivi îndrăgostiți sunt situate la o distanță de peste cinci sute de kilometri? m-a consultat el.

— Oare ai uitat că tot ceea ce cunoaștem noi despre victime se limitează abia la numele și profesia lor?

— Și faptul că nu știm aproape nimic despre ele, nu permite să le atribuim orice vină? mi-a întors-o el, cu candoare.

— Dar nici nu ne interzice să facem constatarea că,

funcție de înfățișarea lor, totul pledează pentru ipoteza anunțată. Și acum, revenind la întrebarea ta, ce ne împiedică să admitem că protagoniștii dramei au avut, cândva, condițiile necesare stabilirii unei astfel de relații? Ce, putem exclude posibilitatea ca inginerul Manase să fi fost detașat la Timișoara… sau să-și fi făcut stagiul acolo…? Sau, ținând seama de faptul că Emil Nemens era medic, de ce n-am accepta că acesta a venit să-și facă specializarea la vreun spital bucureștean? Bineînțeles, însoțit de soția sa…

— Șefu', este evident că, știind atât de puține lucruri despre victime, se poate acredita și varianta că între ele a existat raportul pe care-l susții, a sfârșit Dan prin a-mi da dreptate. Dar asta nu mă împiedică să constat că, fie și în această variantă, apare o anomalie capabilă să înlăture însuși mobilul crimei.

— Fii mai explicit! i-am cerut, pe când pătrundeam în piațeta din spatele Grădinii Zoologice.

— Dacă admitem că Manase este autorul uciderii soților Nemens, este firesc să ne întrebăm și de ce a făcut-o. Pentru că, zici tu, soțul femeii a descoperit că este încornorat și îi cere să-i lase consoarta în pace?! Sau pentru că nevasta lui s-a decis să rupă, față de soț, legătura pe care-o avusese cu amantul ei?! Regret, dar astfel de motivații sunt total lipsite de temei. Dacă soțul dezonorat ar fi comis crima, aș fi putut pricepe ce l-a

determinat s-o facă… Dar pe amant, nu pot să-l văd în rolul de autor… Deoarece nu-i văd motivația… a conchis el, cu fermitate.

— În primul rând, atunci când avem de-a face cu o dezlănțuire de pasiuni, actele ce urmează acesteia, fiind scăpate de sub controlul logicii, nu au limite. Și nici nu au nevoie de motivări raționale, deoarece insanitatea ajunsă la paroxism nu mai ține seama de niciun impediment. Iar în ceea ce-l privește pe autor, deși era mai firesc ca acesta să fi fost soțul lezat în drepturi, rănile victimelor demonstrează că numai Manase putea fi mânuitorul pistolului, i-am răspuns, convins că nu puteam da altă interpretare celor trei împușcături.

— Regret, șefu', dar nu ține! a protestat colegul meu, în momentul când ne pregăteam să pășim peste liziera pădurii.

— Ce nu ține? m-am mirat eu, oprindu-mă.

— Dacă Manase a fost atât ucigaș, cât și sinucigaș, unde-i arma crimei? Trebuia s-o găsim la locul faptei? Și, după cum ți-am mai spus, n-am reușit să dăm de ea!

Deși Dan Simionescu îmi era foarte drag, reușea, din păcate, să fie adesea teribil de agasant. Mai cu seamă în acele momente în care-mi dădeam seama că are dreptate.

— Așa cum puștiul care-a descoperit drama a luat cu el poșeta victimei, de ce n-am admite că și arma crimei

ar fi putut să tenteze pe cineva? Mai cu seamă că victimele zac în pădure de ieri seară… i-am replicat, satisfăcut că am găsit totuși o explicație.

*

Când am revenit la locul infracțiunii, doctorul Dobrescu m-a anunțat că a terminat examinarea preliminară a victimelor.

— Și? l-am întrebat eu.

— După cum probabil că ți-ai și imaginat, ora decesului și arma crimei sunt comune pentru toate trei victimele. În rest, nimic relevant! Să sperăm însă că rezultatul necropsiei va fi mai generos… mi-a răspuns el, pe un ton de încurajare.

Pentru mine modul în care fuseseră suprimate victimele era evident, așa că nu aveam motive să-mi pun prea multe speranțe în raportul de autopsiere. Mai puțin faptul că mobilul pe care-l atribuisem dramei trebuia sprijinit, în mod obligatoriu, de o constatare a medicului legist. În consecință, n-am ezitat să-l avertizez:

— Olimp, aș vrea să știu, în primul rând, dacă vreuna dintre victime a fost împușcată din imediata apropiere a țevii armei…

— E în regulă…! Pot să le ridic pentru necropsie?

Făcându-i semn să aștepte, m-am dus spre oamenii din echipa criminalistică, pentru a afla dacă și-au

terminat cercetarea tehnico-științifică. Iar cum aceștia mi-au confirmat c-au încheiat misiunea, fără a găsi indicii interesante pentru anchetă, l-am anunțat că-și poate ridica „pacienții”.

— Ai putea să-mi spui când au luat victimele ultima masă și, eventual, ce anume, au mâncat? m-a întrebat Dobrescu, după ce le-a făcut semn brancardierilor să se apropie.

— Amândoi au dejunat pe la cinci după-amiază, i-a răspuns Dan, arătând spre soții Nemens. El, mici, și ea, un mușchi de vacă, fript.

*

Automobilul, o Dacie albă, era oprit pe partea dreaptă a șoselei, la cel mult zece metri de locul unde fusese descoperit proprietarul ei.

— După cum ți-am spus, n-am avut timp să mă ocup de ea, a ținut Dan să-mi reamintească.

— Nu-i nimic! O s-o examinăm împreună, acum! i-am replicat, pornind să fac un ocol mașinii.

Portiera din dreptul postului de pilotaj era deschisă vraiște și cheile introduse în contact, iar fereastra opusă era coborâtă.

— Inginerul Manase și-a abandonat mașina într-un mod care pare să spună că nu intenționa să se îndepărteze prea mult de ea, a remarcat Dan.

L-am aprobat și m-am strecurat în habitaclul ei.

Câteva minute mai târziu, am coborât și am examinat unicul obiect care-mi reținuse atenția: o batistă bine călcată, roz, de damă. O găsisem pe bancheta din față, pe locul alăturat șoferului. Am dus-o la nas și am mirosit-o. Era îmbibată cu un parfum fin, din categoria Chanel sau Ninna Ricci. Am despăturit-o și am văzut că într-un colț avea brodată o monogramă. Privind-o mai îndeaproape, am descifrat o singură literă: „P”

— S-ar părea că inginerul a avut o însoțitoare, cu puțin timp înainte de a fi fost ucis… i-am zis lui Dan, fluturând cu semnificație batista găsită.

— Prezența acestei însoțitoare nu poate fi contestată… În schimb, momentul în care aceasta s-ar fi aflat alături de victimă este greu de apreciat, deoarece batista ar fi putut să fie uitată de posesoarea ei cu ore sau chiar cu zile înainte de consumarea dramei… mi-a replicat el, rezervat.

— Încă nu am întâlnit șofer care să se aerisească prin deschiderea ferestrei din dreapta. Cu această operație ocupându-se, în exclusivitate, pasagerul de pe „locul mortului”. Iar îndată ce acesta descinde din mașină, șoferul se grăbește să ridice respectiva fereastră, pentru a o putea deschide pe cea de lângă el…

— Și, întrucât el nu a făcut aceste manevre, reiese că domnișoara sau doamna „P” l-a însoțit până aici, mi-a continuat el raționamentul. În consecință, de îndată ce

această însoțitoare s-a aflat în locul și în momentul comiterii faptei, se poate afirma că ea nu poate fi chiar atât de străină de cauză…

— Mda… Nu poate fi… l-am aprobat eu. Ba mai mult prezența ei în imediata apropiere a locului faptei ar putea explica și motivul pentru care nu s-a găsit arma crimei… am completat, cu subînțeles.

— Într-adevăr, este o ipoteză interesantă… Numai că ea generează o anomalie, evidentă! Implicarea necunoscutei în cauză ne obligă să constatăm că triunghiul nostru e, de fapt, un patrulater. Nu crezi?

— Ba da, dar unde-i anomalia?

— Din câte știu, o relație de infidelitate conjugală presupune existența a doi bărbați și a unei femei… Sau, dacă vrei, a două femei și a unui bărbat… Iar cum în acest caz se constată prezența a două perechi, nu înțeleg cine putea fi partea păgubită… și-a exprimat Dan mirarea.

— AȘA CUM ȘI TRIFOIUL ARE ADESEA PATRU FOI, e posibil ca și eroii noștri să fie, de fapt în număr de patru… i-am replicat, amuzat. Astfel, poate că în cadrul discuției care a avut loc între soții Nemens și Manase să se fi petrecut ceva care a provocat gelozia necunoscutei „P” respectiv reacția care a condus la uciderea celorlalți trei. O astfel de versiune rezultând din însăși prezența acestei necunoscute la întâlnire.

Unde dacă nu ar fi fost implicată nu văd ce-ar fi putut căuta… am conchis, dând din umeri.

— Da, e posibil… s-a decis Dan să mă aprobe. Mai cu seamă că pentru această ipoteză pledează și modul în care a fost împușcat Manase… Presupusa criminală aflându-se în mod firesc lângă el n-a avut decât să îndrepte arma spre tâmpla însoțitorului ei, care-și oferea profilul. În timp ce soții Nemens, era normal să fie împușcați în frunte, de îndată ce se aflau față-în-față cu mânuitoarea pistolului. Ce părere ai, merge? m-a întrebat el, cu satisfacție.

— Bineînțeles! Orice variantă este bună… Când supozițiile din care-a fost construită o susțin! Prin urmare, ne apucăm de treabă! m-am avântat, pentru ca, aproape imediat să realizez că începuse să se întunece și că azi era duminică… Începând de mâine dimineață, desigur… m-am grăbit eu să adaug.

II.

Admițând că și domnul soț este acasă, o dăm cotită…

După ce Dan a transmis poliției din Timișoara situația soților Nemens și a cerut lămuriri despre aceștia, a închis telefonul și a remarcat nemulțumit:

— E oare posibil să nu se fi aflat chiar nimeni în apropierea câmpului infracțional atunci când s-a comis

crima?

— S-ar părea că este posibil… De îndată ce, așa cum ai văzut, nu există nicio locuință prin împrejurimi… i-am spus, făcând un gest de resemnare.

— Mda…

— Deși, din câte știu, în toate pădurile există niște oameni plătiți pentru a avea grijă de ele… Niște guarzi silvici sau cam așa ceva… Nu?

— Mda… Chestia asta mi-a scăpat… Într-adevăr, și pădurea Băneasa ar trebui să aibă un paznic… a admis el, luându-și agenda și trăgând telefonul lângă el.

— Știm unde lucra inginerul Manase? l-am întrebat, după ce-a cerut postului de poliție în al cărui arondisment intra pădurea Băneasa să ne trimită guardul care răspundea de sectorul care ne interesa.

— Uite! Am găsit-o în portofelul lui… mi-a spus, arătându-mi o legitimație cu copertă albastră.

I-am luat-o și am deschis-o. Victima lucrase într-un institut de proiectări tehnologice…

— Mă duc să încerc să culeg date despre el, de la colegii de serviciu… Tu, stabilește, te rog, în paralel, ce telefon a avut Manase acasă… Apoi…

— E-n regulă! m-a întrerupt el. Am să verific dacă numărul lui figurează în agenda doctorului Nemens.

— E uimitor cât de multe lucruri știi… am glumit, ridicându-mă de la birou.

*

Era ora nouă dimineața când am ajuns în fața ușii care purta numărul 210. Am ciocănit și, fără a mai aștepta să fiu invitat, am intrat într-o încăpere mobilată cu trei mese de lucru și tot atâtea dulapuri metalice.

— Bună dimineața! le-am urat tipilor care lucrau cu sârguință la două dintre birouri.

— Bună… mi-a răspuns unul dintre ei, ridicând capul și privindu-mă căscând, în timp ce colegul lui a continuat să manevreze un calculator de buzunar, de parcă tocmai atunci îl găsise pe stradă și încerca să afle ce posturi de radio poate prinde.

— Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez… m-am scuzat, abordând un surâs tocmai bun să fie imortalizat pe o reclamă de lame de ras. Sunt căpitanul Apostolescu, din brigada omucideri…

De îndată ce-am rostit numele firmei pentru care lucram, a ridicat privirea și tipul care meșterea calculatorul, ceea ce dovedea că, în ciuda aparențelor, n-avea tampoane de vată în urechi.

— Omucideri?! Asta, mai pe românește, nu înseamnă omor… la plural? a zis el, surprins și punând aparatul pe birou, l-a îndepărtat cu un gest brusc din fața lui, ca și când ar fi realizat că până atunci ținuse în mână o mașină infernală.

Definiția lui fiind corectă, am confirmat.

— Mă rog… Și noi cu ce vă putem ajuta? a zis primul meu interlocutor, un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu figura ovală și prevăzută cu o mustață scurtă, englezească îmbrăcat cu o eleganță de manechin evadat din vitrina unui magazin de confecții de lux, mă fixa intrigat cu o pereche de ochi verzi.

— Inginerul Grigore Manase a lucrat aici? am întrebat, pentru a fi mai bine edificat, arătând spre unicul birou care nu avea ocupant.

— Inginerul Grigore Manase lucrează aici! mi-a răspuns înțepat cel de-al doilea tip, punând accentul pe verb.

— Și unde se află acum? l-am întrebat, întorcând capul spre el, acțiune care mi-a permis să constat că este puțin mai vârstnic decât colegul său, poartă favoriți și are fața prelungă și uscățivă.

— Pe aici… cu treburi prin institut… mi-a răspuns el, cu o voită indiferență.

— Apreciez spiritul dumneavoastră de solidaritate colegială, însă…

— Nu înțeleg despre ce solidaritate vorbiți! m-a întrerupt el, cu iritare. M-ați întrebat și v-am răspuns! Atât și nimic mai mult!

— A venit astăzi la serviciu? l-am contrat, cu o asprime voită.

— Costică, las-o mai moale… că s-a întâmplat ceva…

l-a avertizat mustăciosul, văzând că fața uscățivă se încăpățânează să dea din cap a confirmare. După care mi s-a adresat: Nu, de fapt, încă nu a venit. Chiar ne întrebam ce-i cu el. A avut vreun accident cu mașina? E la spital? a continuat el, dintr-o dată îngrijorat.

Mi-am clătinat capul a vagă confirmare, apoi, înarmat cu convingerea că am nimerit exact acolo unde trebuia, ceea ce presupunea că voi avea de consemnat două depoziții, mi-am scos pixul și notesul.

— Dar de ce nu luați loc? mi-a zis mustăciosul, după ce mi s-a recomandat: Silviu Martalogu.

— Și dumneavoastră? m-am adresat celuilalt.

— Jercan… Constantin Jercan…

— Aici a lucrat? am întrebat, arătând din nou spre biroul solitar.

— Da… Spuneți-ne… e accidentat grav?

— Când l-ați văzut ultima oară? m-am interesat, trăgând zgomotos spre mine un scaun, pentru a-l face să creadă că nu i-am auzit întrebarea.

— Alaltăieri, adică sâmbătă… mi-a răspuns Jercan.

— La ce oră?

— La unu…

— V-a spus ce intenționa să facă în ziua respectivă? l-am întrebat, pentru că acea după-amiază fusese ultima din viața victimei.

Fața uscățivă mi-a răspuns printr-un gest de

infirmare.

— Dar dumneavoastră? m-am adresat lui Martalogu, remarcând că intenționase să spună ceva, dar se răzgândise.

— Eu l-am văzut mai devreme… Mai precis, pe la unsprezece, când m-am învoit de la serviciu… deoarece urma să plec la Neptun…

— V-ați grăbit să vă rezervați un loc de plajă pentru la vară? am glumit eu, încercând să dau un ton amical discuției noastre.

— Hm! Nici chiar așa… s-a arătat el amuzat de ideea mea. M-am dus să-mi petrec weekend-ul cu o amică de-a mea, care-și face stagiul pe litoral… Și totul a fost perfect, mai puțin faptul că azi a trebuit să plec la două noaptea, pentru ca să prind condica…

— Și ați reușit?

— Bineînțeles! Dar n-aș mai străbate pentru nimic în lume trei sute de kilometri pe întuneric. E îngrozitor de greu… mi-a zis, astupându-și cu mâna un căscat. Vă rog să mă iertați! Însă abia îmi mai țin ochii deschiși…

— Într-adevăr, e greu să rulezi susținut pe o astfel de distanță, mai ales noaptea, l-am aprobat eu, cu sinceritate. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, m-aș învoi și m-aș duce acasă să dorm câteva ore…

— Eh! Și eu aș face la fel, dacă aș fi în locul dumneavoastră, dar nu pot… fiindcă sunt într-al meu…

și am de terminat o lucrare, pe care trebuia s-o predau încă de sâmbătă… De altfel, în ceea ce mă privește, cred că cel mai bun antidot împotriva somnului este o ciorbă de burtă la bodega din pasajul Victoria… mi-a zis, uitându-se la mine, într-un fel care mi s-a părut că aduce a invitație.

Cum mie nu-mi spunea nimic „specialitatea" invocată, iar discuția noastră deviase de subiectul urmărit, m-am grăbit s-o cârmesc la loc:

— Ce fel de om era?

— Cum adică era?! De ce folosiți timpul trecut?! a intervenit colegul cu favoriți, care, probabil plictisit de povestea mustăciosului, trăsese din nou calculatorul în fața lui.

Spunându-mi că nu are rost să păstrez secretul lui Polichinelle, le-am relatat în câteva cuvinte situația în care fusese găsit colegul lor.

Mai întâi, m-au ascultat neîncrezători, apoi, când mi-am terminat sinopsisul verbal, au rămas într-o stare de totală stupefacție.

— Bine, dar cine putea să-i omoare?! a exclamat Martalogu, reușind să se dezmeticească înaintea lui Jercan.

— Sperăm să aflăm în curând! Evident, cu ajutorul persoanelor din anturajul celor trei victime! Adică și al dumneavoastră… am subliniat eu, cu un optimism de

circumstanță. Pentru început, m-ar interesa să aflu ce fel de om era Grigore Manase, mi-am repetat eu întrebarea inițială.

— Nu pot să vă spun decât lucruri bune despre el… a început să vorbească Martalogu. Era deosebit de bine apreciat, atât profesional, cât și ca om…

— Dar despre viața lui particulară, ce știți? l-am întrebat, considerând că aceasta este direcția care mă poate conduce spre autorul sau, mai precis, spre autoarea triplului asasinat.

— Așa cum v-a spus și colegul meu, a zis Jercan, arătând cu capul spre Martalogu, era un coleg foarte bun… Numai că-i cam plăceau femeile…

— Și ce-i eu asta?! E obligatoriu să fim toți însurați, așa ca tine? l-a repezit mustăciosul, simțindu-se probabil și el lezat de modul în care se exprimase colegul său.

— Nu, dom'le. Ce-mi pasă mie ce face altu'…? Oricine e liber să facă ce vrea, atâta timp cât nu deranjează pe alții…

— Și pe tine cu ce te-a deranjat?! l-a întrerupt Martalogu, mușcându-și mustața ca un motan înfuriat.

— Ce-o faci, mă, pe inocentu'? Pentru că-i domnu' căpitan de față? i-a întors-o Jercan, mustrător. Ce, n-ai spus chir tu că la noi la birou nu se mai poate lucra din cauza fufelor care-l caută la telefon toată ziua?

— Ba am spus! Dar când? Acum vreo doi ani! Ce, în ultimul timp nu se liniștise?

Profitând de faptul că Jercan oscila în căutarea unei justificări, am intrat pe fir:

— Cum se explică această potolire? A întâlnit o femeie cu care intenționa să se căsătorească?

— Mda… Cam așa ceva… Numai că, pentru a evita o obligație socială, a preferat să se încurce cu una gata căsătorită. Și astfel de combinații, în afară de faptul că sunt imorale, mai întotdeauna sfârșesc rău! Ce, chiar credeți că există vreun soț dispus să-și felicite nevasta când află că-i încornorat? mi s-a adresat Jercan, persuasiv.

— Iar exagerezi, Costică! Dacă un soț poartă coarne ani întregi, fără să sesizeze, înseamnă că, ori nu-i pasă, ori e miop și n-o să-i vadă niciodată! l-a persiflat mustăciosul.

— Știi zicala: „N-aduce anu' ce-aduce ceasu'!" i-a întors-o interpelatul, pentru ca, imediat să mi se adreseze: Eu, să fiu în locul dumneavoastră, nu aș mai avea îndoieli asupra celui care l-a ucis pe Manase… Criminalul nu poate fi nimeni altul decât bărbatul înșelat…!

Cu toate că afirmația lui avea marea calitate de a indica, după cum presupusesem și eu, că multiplul omor a fost provocat de un mobil pasional, nu m-am

grăbit s-o reţin, deoarece aveam motive să cred că persoana care mânuise arma era de sex feminin. Motiv pentru care, deşi i-am aprobat spusele cu recunoştinţă, m-am zorit să pun punctul pe „i”.

— Ştiţi cumva cine e femeia cu care trăia colegul dumneavoastră?

— Tot ce pot să vă spun este că am văzut-o de câteva ori la teatru, când ne-am dus cu bilete de la serviciu. Şi nu am avut nicio plăcere atunci când soţia mea, care este o adevărată doamnă, a fost nevoită să stea alături de una ca ea… a zis Jercan, dispreţuitor.

— Venise împreună cu Grigore Manase?

— Da! Şi vă daţi seama ce fel de femeie putea fi, dacă i-a permis să se afişeze cu amantul ei! a precizat el, dezgustat, de parcă tocmai ar fi dat pe gât un pahar cu oţet.

— Ca să vedeţi cum un puritan poate funcţiona incognito în schema instituţiei noastre! mi s-a adresat Martalogu, arătând amuzat spre colegul său.

— Aţi cunoscut-o şi dumneavoastră? l-am întrebat.

— Da… Mi-a prezentat-o Grigore… Apoi am ieşit de câteva ori împreună, el cu amica lui şi eu cu a mea.

— Cum se numeşte? am insistat eu pe subiectul urmărit.

— Prenumele ei e Paula. Aşa îi spunea Grigore şi, firesc, la fel am făcut şi eu. Numele de familie nu i l-am

reținut, admițând că a fost vreodată rostit… a adăugat el, ridicând din umeri.

— Știți unde lucrează?

— Nu s-a abordat niciodată acest subiect…

— Dar unde locuiește?

— Neavând intenția s-o vizitez acasă, nu am avut de ce să-i cer adresa… a glumit el. Însă, din discuții, am reținut că ar sta pe undeva, pe lângă Universitate.

Cum din aflarea unui prenume era greu s-o identific pe posesoarea batistei găsite în autoturismul lui Manase, l-am rugat pe martor să-mi spună ce-i relatase victima despre Paula.

— Eh, doar știți cum e într-o astfel de combinație… La început, când sita era nouă, zicea că și-a găsit femeia mult visată… Apoi, când a apărut și mult prea sfânta rutină, s-a mai răcorit… Iar în ultimul timp, zicea că Paula îl obosește, că e prea posesivă… Ba chiar că nu-i mai suportă manifestările de gelozie maladivă…

— Vedeți? Ea l-a omorât pe Manase! Într-o criză de gelozie! m-a avertizat Jercan, întrerupându-și colegul.

— Dacă am reținut eu bine, parcă până acum ați susținut că soțul ei este criminalul. Nu? i-am reamintit, sătul să-i tot ascult indicațiile.

— Ba da! Dar vreau să vă atrag atenția că la fel de bine ar fi putut să ne omoare și ea colegul! mi-a spus, susținând temeinicia noii sale afirmații, printr-o

repetată înclinare a capului.

Amuzat de inconsecvența cu care-și susținea „certitudinile”, n-am mai găsit resurse pentru a-l trimite să-și caute un alt discipol și m-am întors din nou spre Martalogu:

— În ce consta sau, mai bine zis, cum v-a povestit Manase că se manifesta gelozia prietenei sale?

— Știți, Grigore apucase să-i dea Paulei un rând de chei de la apartamentul lui și, chit că avea sau nu chef, se trezea cu ea în casă. Înțelegeți?

— Nu, am recunoscut, fără să mă rușinez. Faptul că-l vizita atât de des ar fi putut demonstra că-l iubește, nu că era geloasă…

— Păi… Stați să vedeți, că încă nu v-am spus totul… mi-a zâmbit el, înveselit. Grigore, fiind un celibatar tânăr, era firesc să nu se poată limita la o singură femeie… și aceea disponibilă numai sporadic. Motiv pentru care, știind că Paula nu poate să vină, invita pe altcineva… Numai că, tocmai atunci când se simțea mai bine, se trezea cu Paula peste el. Și vă dați seama că nu era găsit întotdeauna într-o ținută vestimentară suficient de potrivită pentru a putea susține că musafira lui era o colegă cu care tocmai dezbătea niște probleme de serviciu! Acum ați înțeles cum venea chestia? m-a consultat el, râzând cu subînțeles.

— Deci Manase se cam săturase de Paula, am conchis,

pentru a-i demonstra că, până la urmă, greu, dar tot am reușit să-l pricep.

— Exact așa am interpretat și eu nemulțumirea lui Grigore, m-a aprobat el, pe când mă recompensa cu o privire care mi-a oferit speranța că începusem să cresc nițel în ochii săi.

— Ați putea să-mi spuneți, cine erau noile sale cuceriri? l-am întrebat, pornind de la ideea că n-ar strica dacă aș mai putea obține niște relații despre victimă și de la alte persoane.

— Îmi pare rău, dar de ele nu am niciun habar, mi-a răspuns Martalogu, uitându-se la colegul său.

— Nici dumneavoastră? m-am întors spre Jercan, că prea devenise apatic.

— Nu… În afară de femeia cu care s-a afișat la teatru, nu am avut ocazia să-i văd și celelalte „achiziții”. Și, mărturisesc, nici nu regret… mi-a replicat, teribil de intransigent.

Pentru o fracțiune de secundă, m-am întrebat dacă era chiar atât de ascet pe cât se străduia să pară. Cum însă nu puteam sesiza mobilul unei mascarade, am preferat să nu mă îndepărtez de la niște aspecte mai stringente ale cauzei pe care-o anchetam.

— Aveți cunoștință de faptul că Manase s-ar fi aflat cu cineva în conflict?

Amândoi mi-au răspuns prin ridicări din umeri.

— L-ați auzit vreodată rostind nume ca Angela sau Emil Nemens? Din nou, mi-au răspuns prin gesturi de negație.

— Aveți idee de faptul că era în relații cu cineva din Timișoara? Sau poate că a fost detașat mai mult timp în acest oraș?

Cum răspunsurile lor au fost tot negative, le-am arătat trusa de chei găsită asupra lui Grigore Manase și le-am spus că-i rog să mă asiste la deschiderea biroului fostului lor coleg.

Un sfert de oră mai târziu mi-am luat rămas bun de la interlocutorii mei, ținând în mână agenda cu numere de telefon găsită în biroul lui Manase.

*

Folosindu-mă din nou de cheile găsite asupra celei de-a treia victime, am descuiat ușa apartamentului cu numărul 88 și, însoțit de doi vecini, am pășit în locuință. Era compusă din două camere, mobilate cu multă cochetărie. Ceea ce m-a frapat din primul moment a fost faptul că peste tot domnea o ordine și o curățenie desăvârșite. De parcă m-aș fi aflat în casa unei domnișoare bătrâne, a cărei unică preocupare era dereticatul, nu în cea a unui burlac, ușuratic și afemeiat; ceea ce demonstra că răposatul fusese un individ cu un fond bine echilibrat.

Cercetarea apartamentului, deși a fost făcută cu multă

atenție, nu mi-a luat prea mult timp. Unicul obiect apt de a-mi reține atenția a fost o fotografie color, de dimensiunea celor de pașaport. Am găsit-o în dormitor, prinsă într-un suport de sticlă, așezat pe gheridonul divanului. Din poză îmi surâdea mutrișoara unei tinere, de vreo optsprezece ani, cu o figură teribil de atrăgătoare. Părul, castaniu, îi cădea în cascadă peste umeri, încadrând doi ochi mari și albaștri…

— O cunoașteți? m-am adresat martorilor, arătându-le fotografia.

Amândoi s-au grăbit să mă asigure că persoana respectivă îl vizita pe vecinul lor foarte des.

— Când ați văzut-o ultima oară? m-am interesat, chiar în clipa în care am remarcat, prin suportul de sticlă, că pe dosul fotografiei era scris ceva.

— Cred că în urmă cu vreo săptămână… mi-a răspuns unul dintre ei.

— Și dumneavoastră? m-am adresat celuilalt în timp ce citeam scriitura de pe verso: „*Lui Grig, nebunaticul meu iubit, cu dragoste eternă, Paula*".

— Știți… eu n-am mai văzut-o de mai bine de o lună… fiindcă abia ieri m-am întors din concediu… mi-a zis el.

— Domnul Manase mai primea și alte vizite feminine? l-am mai întrebat, în timp ce extrăgeam fotografia din suport și o vâram în notes.

Concluzia lor a fost că, în ultima perioadă n-au mai văzut venind alte femei la vecinul lor. Unul dintre ei chiar simțindu-se obligat să adauge, pe un ton care putea fi în egală măsură, și de invidie și de admirație:

— Da' pân' acu' vro doi-trei ani… Ehehe…! Nici nu vă închipuiți ce șmecher era! Abia pleca una, că sosea alta…! Și nu vă spun că toate erau una și una!

Considerându-mă edificat, le-am mulțumit pentru colaborare și am părăsit apartamentul.

*

După-amiază, când am intrat în biroul nostru, l-am găsit pe Dan stând în cămașă și cu mâinile suflecate. În fața lui se afla agenda găsită la doctorul Nemens și o carte de telefon, iar el, cu un cot proptit de tăblia biroului și cu o falcă ascunsă în căușul palmei respective, privea plictisit spre un porumbel care țopăia pe pervazul ferestrei.

— Ce faci? Visezi? l-am întrebat, ducându-mă să-mi ocup locul.

— Aș! a zis el, disprețuitor. Cuget!

— Ai și obiceiuri dintr-astea? m-am minunat.

— Da… Însă foarte rar, ca să nu mă surmenez…

— Decât deloc, e bine și mai rar, l-am aprobat, dând din cap încurajator. Și, pentru că tot te afli într-un moment atât de favorabil, aș putea profita și eu de această rarisimă ocazie pentru a te ruga să-mi spui dacă

cugetarea ta s-a finalizat printr-o oarecare concluzie? am adăugat, indicându-i cu semnificație agenda doctorului Nemens.

— N-a ieșit nimic! mi-a răspuns, ridicându-se în picioare și începând să umble fără nicio țintă prin încăpere. Numărul de telefon al lui Manase nu figurează în agenda lui Nemens! Constatare care pune automat sub semnul întrebării posibilitatea ca Manase să fi fost în relații cu familia Nemens…

— Când primim informațiile de la poliția din Timișoara? i-am răspuns indirect.

— Mâine… Cel puțin așa mi-au promis… Tu ce-ai făcut?

I-am relatat discuția avută cu cei doi colegi ai lui Grigore Manase și, în încheiere, i-am arătat fotografia ridicată de la domiciliul victimei.

— Hm! Ce tânără și frumoasă e! a apreciat el, cu încântare. Din păcate, înarmați numai cu un prenume anonim, nu prea văd calea care să ne ofere plăcerea de a o vedea și în mărime naturală…

— Poate că totuși…

— Zău?! a zis el, înviorându-se.

— Așa sper… i-am răspuns cu rezervă, pentru a-i mai tempera entuziasmul… Printre lucrurile din biroul lui Manase, am găsit și o agendă de telefon… am continuat, scoțând-o din buzunar și aruncând-o pe masă… Am

răsfoit-o deja…

— Și? Ce-ai descoperit?

— Un „P” și… firesc, un număr de telefon…

— Un simplu „P”? m-a întrebat și, fără să mai aștepte răspunsul meu, a meditat cu glas tare: Da, cred că ai dreptate… În fond inițiala este utilizată numai atunci când aceasta trebuie să simbolizeze numele unei persoane pe care-o cunoști suficient de bine, pentru a nu face, ulterior, o confuzie!… Cine ar putea să se încadreze în această categorie, mai bine ca o amantă deci, nu poate fi vorba decât despre doamna Paula! În consecință, îți propun să-i dăm imediat un telefon și s-o invităm să ne explice în ce împrejurări și-a lăsat batista în mașina victimei…

— Nu! mai bine s-o luăm cu ralantiul… Admițând că ea e persoana căutată, este de presupus că, la această oră este și soțul ei acasă. Iar noi, cum nu suntem interesați în provocarea unor scandaluri familiale, trebuie să fim discreți. Așa că vom amâna discuția până la găsirea unui moment potrivit. Iar până atunci… De fapt, chiar acum, sună te rog, la Telefoane și cere să-ți spună numele și adresa abonatului care are numărul consemnat în dreptul literei P.

Deși dezaprobator, mi-a făcut pe plac și a întins mâna după aparat.

— Nicolau Dumitru… Locuiește pe strada Batistei,

numărul 24… m-a anunțat el, câteva minute mai târziu.

— Bravo! Mâine dimineață îi facem o vizită la domiciliu… Și, ADMIȚÂND CĂ ȘI DOMNUL SOȚ ESTE ACASĂ, O DĂM COTITĂ, întrebând de un nume aiurea.

— Și dacă doamna „P" este la serviciu?

— …Ne uităm în cartea de imobil, aflăm unde lucrează… Și ne vom duce să-i oferim deosebita satisfacție de a putea cunoaște doi mult prea celebri detectivi. E-n regulă?

— Mda… Merge și așa… a încuviințat el, cu un aer absent, pentru ca imediat să-mi spună: Păi, dacă am priceput eu bine particularitatea relației dintre Manase și Paula, atunci și soțul acesteia avea un motiv temeinic să-l ucidă pe amantul nevestei sale. Nu crezi?

— Ba da! Ținând seama de mobil, și el ar putea fi ucigașul! Numai că prima întrebare la care trebuie să răspundem este cine-i persoana care-a avut posibilitatea să comită triplul asasinat? Cine altcineva decât Paula, care s-a aflat în timpul producerii dramei chiar la locul faptei? Așa că deocamdată prefer să-mi concentrez atenția numai asupra ei, m-am justificat, pe când mă ridicam de pe scaun.

III.
Ce-ați pățit la bărbie?

Intrând pe strada Batiștei, plutonierul Vartunian a redus viteza, căutând cu privirea numărul imobilului. Apoi, după cel mult două sute de metri, a oprit în fața unei construcții cubiste cu un etaj.

Intrând în holul vilei, am început prin a consulta tabelul locatarilor, după care am urcat pe o scară lată, din marmură, până la etaj și am sunat la ușa unicului apartament de pe palier.

Am auzit un bing-bang răsunând undeva departe și am așteptat.

— S-ar părea că avem ghinion… Probabil că e la serviciu… a cobit Dan.

Ca și cum ar fi vrut să-i înlăture temerea, în clipa următoare, o voce feminină ne-a strigat dindărătul ușii să așteptăm o clipă.

Și am așteptat… încă vreo șapte, opt minute bune…

Când, în sfârșit, ușa s-a deschis, în pragul acesteia și-a făcut apariția o femeie îmbrăcată într-un capot strâns pe corp, din catifea bleu, ale cărui poale coborau până dincolo de glezne. Numai după ochii mari și albaștri, mi-am dat seama că aveam de-a face cu persoana căutată. În rest, suferise modificări sensibile în anii care se scurseseră din momentul în care un aparat de

fotografiat imortalizase chipul introdus în portofelul meu. Nu mai avea părut castaniu și lung, ci scurt și roșcat, iar trăsăturile, deși păreau și mai atrăgătoare, aminteau cu destulă zgârcenie pe cele ale adolescentei din poză.

— Sărut-mâna! Doamna Nicolau? am întrebat-o, deși nu aveam nevoie de o confirmare.

— Da. Eu sunt… ne-a răspuns ea, privindu-ne pe rând, cu o cochetărie nedisimulată.

— Suntem de la poliție… am anunțat-o, prezentându-mă pe mine și pe Dan.

— A! Ce bine-mi pare că ați venit atât de repede! Dar de ce stați în ușă? Vă rog să poftiți în casă…! a turuit ea, cu exuberanță, în timp ce deschidea ușa până la perete.

Am urmat-o într-un living, care depășea cu mult suprafața pe care-o rezervă arhitecții contemporani pentru aceste încăperi. Privirea mi-a fost atrasă de trei scaune înalte, rotative și de o tejghea din oțel inoxidabil, în spatele căreia trona un raft garnisit cu nenumărate sticle cu băuturi străine. Apoi, în colțul alăturat barului, în miniatură, două stative: pe unul era instalat un televizor color, iar pe celălalt, un video și câteva zeci de casete, în dezordine.

— De ce nu luați loc? a zis ea, obligându-mă să întorc capul spre o canapea și patru fotolii somptuoase, ce împresurau o masă joasă și prelungă.

Am așteptat până ce s-a așezat ea, apoi i-am urmat și noi exemplul.

— Dar ce prompți sunteți! s-a arătat ea plăcut surprinsă, în timp ce se instala mai comod, aruncând un picior peste celălalt, astfel încât capotul i-a alunecat suficient pentru a le putea expune cu larghețe. Deși mi-am spus că gestul ei era în mod evident, provocator, am scuzat-o deoarece avea, într-adevăr, cu ce se mândri.

— Ce vă face să credeți asta? am întrebat-o, surprins de remarca ei.

— Ei, lăsați că știți dumneavoastră… mi-a zâmbit ea, atotștiutoare. Ați și prins-o, nu?

— Pe cine să prindem? a fost firesc să vreau să știu cam cât de mare putea fi avaria pe care o suferise creierul interlocutoarei mele.

— Cum pe cine…? Pe Maria…!

— Care Maria? a intervenit Dan, la fel de aiurit ca și mine.

— Nu înțeleg… N-ați venit în legătură cu reclamația pe care-am depus-o ieri după-amiază la secție? a fost rândul ei să se arate intrigată.

— Îmi pare rău, dar nu cunosc problema la care vă referiți… Dar, dacă tot suntem aici, spuneți-ne și nouă în ce consta reclamația dumneavoastră… i-am cerut, cu o curiozitate firească.

— Să vedeți… Ieri, pe la prânz, când m-am întors

acasă, am constatat că Maria, adică femeia noastră de serviciu, nu-i de găsit… Pur și simplu nu înțelegeam unde putea dispare, mai cu seamă că nu șterse praful, iar în bucătărie vesela nu era spălată… Abia după câteva ore am priceput ce se-ntâmplase! Mi-a devalizat garderobul…! Mi-a luat niște rochii…! Nenorocita! N-avea nici pantofi în picioare, da-i trebuiau rochiile mele de la Fondul plastic!

— V-a luat și încălțăminte? a întrebat-o Dan.

— Încălțăminte?! a repetat ea, pufnind a dispreț. Păi ce să facă cu ea, când avea un picior cât două de-ale mele! a zis, privindu-și glezna, a cărei finețe era bine pusă-n valoare de o pereche de papuci cu toc înalt, confecționat exact din aceeași catifea ca și capotul. Să fiți convinși că oricum n-aș mai îmbrăca niște rochii pe care-a apucat să le pună pe ea o nespălată… Așa că reclamația mea trebuie considerată mai degrabă un mod de sprijinire a luptei pe care o duce poliția împotriva infractorilor, a mai spus, mândră de consecvența cu care înțelegea să sprijine Legea.

Se străduise să fie atât de convingătoare, încât ar fi meritat să-i decernăm o decorație, dar cum, din păcate, nu prea aveam așa ceva la mine, m-am văzut nevoit să mă rezum numai la câteva cuvinte de mulțumire pentru modul în care colabora cu organele de poliție. Apoi, după ce-am asigurat-o că, spre satisfacția generală, niște

colegi tot atât de bravi ca și mine nu vor întârzia s-o prindă pe mult prea periculoasa infractoare, am întrebat cu toată naturalețea de care eram capabil:

— Doamnă Nicolau, când l-ați văzut ultima oară pe Grigore Manase?

Mai întâi înspăimântată, pentru câteva fracțiuni de secundă, după, care, reușind să se domine, s-a arătat teribil de mirată:

— …Cum ați spus?! Manase?!… Bine, dar cum puteam să mă văd cu cineva al cărui nume îl aud acum pentru prima oară?

Admițând că vreun sculptor s-ar decide să facă o statuie care să reprezinte uimirea umană, ar face bine să treacă pe la mine, pentru a-i face cunoștință cu interlocutoarea mea, deoarece alt model, mai autentic, n-ar putea găsi cât e lumea de mare.

— Mă refer la domnul inginer Grigore Manase… am precizat, calm.

— Trebuie să fie vorba de o confuzie, deoarece eu nu-l cunosc pe acest domn! a repetat ea, cu fermitate.

Își interpreta rolul de femeie uluită cu atâta convingere, încât chiar și Sarah Bernhard[3] s-ar fi întors

---

[3] Sarah Bernhardt (n. 22/23 octombrie 1844, Paris, Franța - d. 26 martie 1923, Paris) a fost o renumită actriță franceză, pe numele său real Henriette-Rosine Bernard. Fiica nelegitimă a unei curtezane, a fost încurajată să urmeze o carieră artistică de către unul dintre amanții mamei sale, ducele de Morny. După o scurtă

în groapă, de invidie dacă ar fi văzut-o.

— Aveți dreptate! Trebuie să înlăturăm confuziile! a zis Dan, întrerupându-se din stenografierea discuției. De aceea, precizez că ne referim la inginerul Grigore Manase, cu domiciliul pe șoseaua Giurgiului, numărul 75, scara B, apartamentul 88!

— Această insinuare este o insolență crasă! Și vă atrag atenția că și soțul meu, care ocupă o funcție de răspundere, va afla despre modul în care v-ați permis să mă jigniți! a rostit ea, pe nerăsuflate, ridicându-se din fotoliu, înfuriată.

Deși era evident că se decisese să pună capăt audienței pe care ne-o oferise până atunci, am continuat să stau jos și, calm, am consultat-o:

— De ce încercați să ne ascundeți adevărul?

— Ce adevăr, dom'le? Dați buzna peste mine și încercați să mă convingeți că trebuie să cunosc un bărbat de care nu am habar? Ce urmăriți prin asta? Să-mi puneți în spate o relație extraconjugală, pentru ca apoi să mă șantajați?! a turuit ea, foarte indignată.

Deși talentul ei actoricesc era indiscutabil, începuse să

---

apariție la Comedia Franceză (1862-1863), a intrat în trupa teatrului Odeon (1866-1872) unde a jucat în Kean, de Alexandre Dumas (tatăl), și în Ruy Blas, de Victor Hugo, fermecând publicul cu „vocea ei de aur". Revenind la Comedia Franceză (1872-1880), Sarah Bernhardt a jucat în Fedra (Phedre) de Jean Racine, obținând un mare succes la Paris și Londra.

mă plictisească, probabil și datorită faptului că rolul pe care și-l arogase se repeta constant, ca o placă stricată de patefon.

— Vă rog să vă măsurați cuvintele! i-am cerut autoritar.

— N-am ce măsura! Ați preluat atribuțiile vechilor agenții de detectivi particulari… Scandalul și șantajul! mi-a întors-o ea, enervată.

— Ajunge! am tunat eu, simțind că încep să văd roșu înaintea ochilor. Vă rog să vă îmbrăcați! Ne veți însoți la poliție sub învinuirea de a fi ultragiat doi anchetatori în exercițiul funcțiunii! am adăugat, ridicându-mă în mod demonstrativ din fotoliu.

A închis și a deschis gura de câteva ori, ca un crap chiar atunci pescuit, apoi, brusc, s-a înmuiat și mi-a spus spășită:

— Vă rog să mă iertați… Am fost nervoasă… Dar transpuneți-vă și dumneavoastră în situația mea. Cum ați reacționa dacă v-ați trezi acuzat, așa tam-nisam, că aveți o amantă? O amantă fie a cărei existentă nici habar nu aveți! a sfârșit ea prin a mă lua drept martor pentru nedreptatea ce i se făcuse.

— Doamnă Nicolau, menționarea relației amant-amantă vă aparține numai dumneavoastră! Eu nu am făcut nimic altceva decât să vă rog să-mi spuneți când ați văzut ultima oară persoana despre care discutăm!

am ținut eu să-i atrag atenția că o cam luase gura pe dinainte.

— Iar eu vă jur că nu-l cunosc pe domnul respectiv… a zis ea, închinându-se pentru a fi și mai convingătoare.

Devenind clar că oricât aș insista nu o s-o pot convinge să-mi spună adevărul, m-am decis să-mi scot atu-ul din mânecă, mai precis, din portofel.

— Puteți să-mi spuneți a cui este această fotografie? am întrebat-o, dându-i-o să-și reamintească cum arăta cu ani în urmă.

— E fotografia mea! Cum a ajuns în posesia dumneavoastră?

— Am găsit-o în locuința domnului Manase…

— Dar cum a putut să ajungă la o persoană complet necunoscută? s-a minunat ea. Poate că o fi găsit-o cine știe pe unde și a păstrat-o ca să se afle în treabă… s-a grăbit ea să fabrice o explicație.

— Vă rog să citiți dedicația de pe verso, i-am indicat, decizându-mă să-i demasc ipocrizia, motiv pentru care am continuat cu inflexibilitate: Vă atrag atenția că, dacă intenționați să negați că a fost scrisă de dumneavoastră, vom dispune efectuarea unei expertize grafologice!

S-a încruntat, gata să protesteze, apoi, realizând probabil că nu mai are cum să-și susțină minciuna, și-a lăsat bărbia în piept, jenată.

— De când îl cunoașteți pe Grigore Manase? am

întrebat-o, apreciind că, în sfârșit, a venit și momentul adevărului.

— …De vreo doi ani… și ceva… a șoptit, continuând să stea cu privirea plecată.

— În ce relații sunteți?

— …Suntem prieteni… a zis ea, ridicându-și capul.

— Intimi?

— …Da… a admis ea, coborându-și din nou privirea, stingherită.

— Când v-ați văzut ultima oară?

— …Miercurea trecută, când ne-am hotărât să ne despărțim… a șoptit ea, cu tristețe în timp ce-și scotea dintr-un buzunar al capotului o batistă și-și tamponă ușor nasul.

— Ce motive au determinat această hotărâre?

— …Mi-a spus că vrea… Adică… trebuie… să se însoare… a zis, îndurerată, după care și-a ridicat batista spre colțul ochilor pentru a-și șterge niște lacrimi inexistente.

— Burlacii… cam fac astfel de figuri… a comentat Dan, fără să-și ridice privirea din carnetul de notițe.

— Desigur, nu contest… E normal să-și dorească și el un cămin… Dar pentru mine nu-i ușor… El era singura mea bucurie… a oftat ea, de data asta cu ochii, într-adevăr, înlăcrimați. Dar, în definitiv, de când se ocupă poliția de legătura sentimentală a doi oameni? a întrebat

ea, după ce și-a tamponat cu un gest grațios ochii și s-a decis să și-i ridice din nou spre mine.

— Aveți dreptate. În mod normal, nu ne privesc astfel de relații… decât în cazuri de excepție…

— De excepție?! a repetat ea, clipind intrigată.

— Da… Așa caracterizăm noi cazurile în care unul dintre parteneri decedează printr-o moarte violentă…

— Poftim?! a exclamat ea, cu stupefacție.

— Mai exact, ucis! a precizat Dan, gentil, ca întotdeauna.

— Ce spuneți?! Grig ucis?! a strigat ea, cu disperare, pentru ca imediat să continue cu revoltă: Ce glumă mai e și asta, domnilor?

— Ne pare rău, dar acesta este adevărul. Grigore Manase a fost ucis, am confirmat.

Și-a îngropat imediat fața în palme și a început să plângă în hohote.

— Unde l-ați văzut ultima oară? am chestionat-o, când am apreciat că s-a mai liniștit.

— La el acasă… Când am avut discuția noastră de adio… a zis, ridicându-și fața din palme, ceea ce mi-a permis să constat că lacrimile făcuseră ravagii prin rimelul de pe genele ei cu prelungitoare.

— În ce zi s-a întâmplat asta? am testat-o.

— V-am mai spus… miercuri…

— V-a povestit despre vreun conflict pe care l-a avut

cu cineva?

A clătinat din cap.

— Știți vreo persoană interesată în uciderea lui Grigore Manase?

A negat din nou, apoi a glăsuit:

— Din câte știu, toți îl iubeau…

— Cunoașteți familia doctorului Nemens?

— Nemens? a repetat ea, îngândurată, pentru a-și sonda memoria. Nu… Nu cred ca acest nume să-mi amintească ceva…

— Poate chipurile lor să vă spună mai mult… am insistat, arătându-i fotografiile celorlalte două victime.

— Nu… în mod cert, nu i-am mai văzut până acum… m-a asigurat ea înmânându-mi-le, după ce și-a aruncat privirea pe ele.

— Sunteți sigură că nu v-ați urcat în mașina prietenului dumneavoastră sâmbătă după-amiaza? am mai stăruit eu o dată.

— Bineînțeles că sunt sigură! mai cu seamă că, datorită situației mele, care nu-mi permitea să mă afișez alături de el, pot număra pe degete de câte ori m-am urcat în mașina lui.

— Batista asta vă aparține? am întrebat-o, arătându-i respectivul obiect.

— Da… E a mea… a murmurat ea, după ce-a despăturit-o.

— În această situație, cum vă explicați faptul că noi am găsit-o în mașina lui Manase luni după-amiază?

— …Nu-mi dau seama… a zis ea, gânditoare… Ah! Acum știu! a continuat, brusc inspirată. Dacă ați găsit-o în cutia pentru mănuși, e clar… Probabil că am uitat-o într-una din rarele ocazii când m-am urcat în mașina lui, iar el, găsind-o, a băgat-o acolo cu intenția de a mi-o restitui… Apoi o fi uitat…

— V-aș ruga să-mi spuneți cum v-ați petrecut timpul sâmbătă după-amiaza?

— …Până pe la patru am stat acasă și am așteptat să mi se aducă niște alimente de la casa de comenzi… Apoi… de îndată ce le-am primit, am plecat la o prietenă de-a mea, unde am rămas până la șase și jumătate… După aceea m-am întors acasă pe jos… și n-am mai ieșit…

— Cum se numește prietena dumneavoastră?

— Mariana Caloianu.

— Și unde locuiește?

— Pe calea Victoriei, la numărul 123… a zis, continuând la cererea lui Dan să-i indice scara, etajul și apartamentul amicei pe care-o vizitase.

— De ce ați încercat să ne induceți în eroare, susținând că nu-l cunoașteți pe Grigore Manase? am mai vrut să știu în încheierea discuției.

— …Mi-a fost teamă că v-a trimis soțul meu să mă

trageți de limbă… Credeți că va afla ceva despre mine și… Grig? m-a întrebat ea îngrijorată.

— Până la terminarea anchetei, e greu de făcut pronosticuri. Așa că nu vă pot promite nimic… i-am spus, ghicindu-i dorința, în timp ce mă ridicam din fotoliu.

*

— Mergem să-i verificăm alibiul? m-a întrebat Dan, când am ajuns în stradă.

Mai înainte de a fi avut când să-i răspund, l-am zărit pe tuciuriul plutonier Vartunian, șoferul mașinii noastre de serviciu, scoțându-și un braț prin portieră și fluturându-și-l înspre mine.

— Ce e? m-am interesat, ajungând lângă autoturism.

— Am primit un apel pentru dumneavoastră… a zis, arătând spre radio-telefon. Sunteți așteptat la inspectorat de un martor, în legătură cu ancheta pe care-o întreprindeți în prezent…

Cum afacerea de care mă ocupam nu se arătase prea darnică cu acest gen de specimene, n-am ezitat să deschid portiera...

*

Când am vârât cheia în broască, un individ, ce până atunci stătuse pe bancă din apropierea ușii biroului, s-a ridicat și s-a apropiat.

— Dumneavoastră sunteți domnul căpitan

Apostolescu? a vrut el să știe.

Pe când dădeam din cap a confirmare, l-am privit mai atent. Avea în jur de patruzeci de ani, înalt și slab, o mustață stufoasă acoperindu-i buza superioară și coborând dincolo de colțurile gurii. Pe bărbie avea lipită o bandă îngustă de leucoplast. Purta o uniformă ciudată, de culoare verde…

— Am fost îndrumat la dumneavoastră de postul de poliție din Otopeni… a continuat el, după ce i-am făcut semn să intre cu noi în birou.

— Sunteți paznic în pădurea Băneasa? l-am întrebat, pricepând, în sfârșit, ce putea reprezenta neobișnuita lui uniformă.

— Da, să trăiți! Sunt păduraru' Corban Carol… s-a prezentat el milităreste.

— Ce știți despre persoanele ucise sâmbătă după-amiaza în sectorul de pădure de care vă ocupați? l-am întrebat, când s-a așezat pe scaunul pe care i-l indicasem.

— Numa' ce se vorbește prin comună… Că duminică dimineața s-au descoperit doi bărbați și o femeie… omorâți prin împușcare… în fața poligonului… Adică nu pot să vă spun nimica din cele ce v-ar interesa pe dumneavoastră… a completat, făcând un gest de regret.

— Și de unde știi ce ne-ar interesa pe noi? l-a chestionat Dan.

— Păi, da' cum să nu știu, că eu am mai lucrat pentru poliție…? i-a replicat el, plin de importanță.

— Zău? În ce împrejurări?

— …Dă câte ori pornea poliția vreo acțiune ca să prindă derbedeii care se aciuiau prin pădure, adică pe pușlamalele care prădau femeile singure… Ba de multe ori chiar și când erau cu bărbați pe lângă ele… mă lua și pă mine să particip la razii… Fiin'că eu știam pădurea, ca pe buzunarele mele și puteam să-i adulmec imediat…

— Asta-i foarte bine! Deoarece, dacă ați mai colaborat cu organele de poliție, sunt convins că ne veți ajuta și pe noi, am intervenit, cu un optimism prudent.

— …Chiar asta și doresc…

— Pentru început, spuneți-ne ce persoane străine ați remarcat sâmbătă după-amiaza în zona poligonului de tir, i-am întrerupt eu nobilele intenții.

— La întrebarea asta singurul în măsură să vă răspundă e Popic… colegul meu. Pentru că sâmbătă eu am avut SRL[4]…

— Adică ați stat acasă și v-ați ocupat probabil, de treburi gospodărești… mi-am dat eu cu presupusul, gândindu-mă că erudiția martorului meu are o cotă mult prea scăzută pentru a-mi mai pierde vremea cu el.

---

[4] Săptămână Redusă de Lucru.

— Da’ ce credeți dumneavoastră, că io-s chiar așa de fraier? Lu’ Anica, asta-i nevastă-mea, i-am spus că am aranjat cu Popic să mergem să prindem niște braconieri… Da’ de fapt eu am șters-o la restaurant… la Parcu’ Privighetorilor, că aflasem c-au primit bere nemțească… Ș-am putut goli în tihnă vreo trei clondire… m-a informat el, închizând un ochi cu complicitate.

— La ce oră ați ajuns la restaurant? l-a întrebat Dan, străduindu-se să-și ascundă interesul.

— …Pe la patru… sau cam așa ceva…

— Și până când ați rămas acolo? am sărit eu să-mi completez colegul.

— Numa’ ce-am băut berea… Vreo oră și juma’… că mi-a fost teamă să stau mai mult, ca nu cumva să se prindă Anica… Că are o gură… Nu că mi-e frică de ea, da’ de ce s-am eu ceartă acasă, când pot să n-am? Nu? a spus el, privindu-mă ca și cum s-ar fi așteptat să-i aprob diplomația.

— Deci, ați părăsit restaurantul la ora cinci și jumătate, a conchis Dan, ridicându-și pentru câteva clipe ochii de pe notițele pe care le lua.

— Da, cam atât trebuie să fi fost… Că după ce-am ajuns acasă, am văzut că ceasul arăta șase făr’un sfert…

— Și unde locuiți? l-am întrebat, constatând că discuția căpătase un caracter interesant, deoarece

devenise evident că martorul și familia Nemens s-au aflat în același timp în restaurant.

— În comuna Otopeni…

— Departe de poligon?

— Nu… vreun kilometru și ceva… a aproximat el.

— Și pe ce drum v-ați dus acasă?

— Pe acela care trece prin fața poligonului, că altu' mai scurt nu-i…

Din afirmația martorului rezulta că el a trecut prin imediata apropiere a locului în care fuseseră suprimate cele trei victime cu douăzeci, douăzeci și cinci de minute înainte de producerea dramei. Ceea ce nu m-a împiedicat să-l întreb dacă i-a atras ceva atenția atunci când a traversat piațeta din fața poligonului.

Cum răspunsul său a fost negativ, l-am luat altfel:

— Nici chiar zgomote de împușcături?

— Cum poligonul de tir se afla chiar acolo, probabil că a auzit chiar mai multe decât au fost necesare pentru răpunerea victimelor, a intervenit Dan, cu vădita intenție de a-mi atrage atenția că urmăresc un fals indiciu.

— Ba nu, că n-aveți dreptate! a sărit martorul să-l contrazică… Că poligonu' e închis de câteva zile… Pentru nu-știu-ce reparații sau cam așa ceva… Așa că dacă s-ar fi tras cu arma… aș fi auzit. Da' n-a fost cazu'… mi s-a adresat apoi mie, săltând din umeri.

— Dar vreun autoturism Dacia de culoare albă, ați remarcat? a insistat Dan, referindu-se la mașina inginerului Grigore Manase.

— …Nu… N-am văzut… a clătinat el din cap, pentru ca, imediat, să spună gânditor: Și totuși… parc-am văzut ceva… După ce-am trecut prin fața poligonului… parc-am auzit un zgomot de motor. Am întors capu' fără să vreau și, uitându-mă în urma mea, am văzut o Dacie, da' parcă era verde… Da! Era verde nu albă!

— Sunteți sigur că era verde? l-am întrebat, cu interes.

— De culoare nu pot să fiu prea sigur… Că era la vreo două sute de metri în spatele meu… a început el să se codească. Da' i-am văzut firma dă pă acoperiș…

— Ce firmă? l-a întrerupt Dan, nemulțumit de retractările martorului.

— De taxiu… De asta sunt sigur! a comentat el, cu fermitate.

— Și ați văzut pe cineva coborând din taximetru?

— Nu știu… că n-am stat să mă uit…

— În ce poziție ați văzut mașina? Pleca sau venea?

— …Venea… că i-am văzut botu'…

— Altceva ați mai remarcat? l-am întrebat, încurajat de indiciul pe care ni-l furnizase.

— …Nu… Nimica… Și nici nu-i dă mirare… Că e încă rece și îndrăgostiții evită iarba de teamă să nu se aleagă cu vrun reumatism… a zis, începând să râdă de gluma

pe care-o făcuse.

Gândindu-mă să apelez la spiritul lui de observație în legătură cu perioada în care s-a aflat în restaurant, am scos cele trei fotografii ale victimelor și le-am etalat pe rând pe birou.

— Cunoașteți aceste persoane? m-am interesat.

— …Sigur! a exclamat, ridicând fotografia femeii. Pe doamna o cunosc…

— De unde? am vrut să știu.

— …Din restaurant… Era și ea acolo, când beam berea… mi-a răspuns, așa cum speram.

— Pe el nu l-ați remarcat? am insistat, deoarece, de îndată ce victima luase masa împreună cu soțul ei, ar fi trebuit să-l vadă și pe acesta.

A ridicat din umeri, clătinându-și capul.

— De ce să vorbesc cu păcat? E drept că la masă cu ea mai era cineva… parcă un bărbat… Da' nu m-am uitat ca să văd cum arăta, că nu mă interesa… Da' la dânsa, n-am de ce să mint că m-am tot uitat, că era tare frumoasă… a zis, privind admirativ spre fotografia victimei.

— Când ați intrat în restaurant, această femeie era deja acolo?

— …Nu… A intrat la vreun sfert dă oră după mine…

— Ați remarcat, a mai stat de vorbă cu cineva, în afară de chelner?

— …Nu… N-am remarcat… Da' e drept că nu m-am uitat tot timpul la ea… Nu că n-aș fi avut cu ce să-mi clătesc ochii, da' la un moment dat ne-a atras atenția niște domni care-o făceau lată… Mai întâi s-a apucat să cânte ca la operă… Pe urmă au dat-o p-a lu' Gică Petrescu[5]… Până ce unu' s-a făcut criță și s-a culcat sub masă, iar ăilalți s-a pus să-i cânte prohodu'… a zis el, înveselit de scena pe care ne-o relata.

— Pe la ce oră a plecat doamna din restaurant, știți?

— Nu… În orice caz, eu am lăsat-o acolo când am plecat.

— Domnule Corban, CE-AȚI PĂȚIT LA BĂRBIE? l-a întrebat Dan, văzând că m-am ridicat pentru a puncta încheierea discuției.

— Eh! Ce să pățesc când nu sunt atent! M-am tăiat cu lama, când m-am bărbierit… i-a răspuns martorul, râzând cu amărăciune, în timp ce-și pipăia plasturele lipit pe proeminența maxilarului inferior.

— Sună la Circulație! i-am cerut lui Dan, preocupat de indiciul furnizat de martor, de îndată ce-am închis ușa după el.

---

[5] Gică Petrescu (n. 2 aprilie 1915, București, România – d. 18 iunie 2006, București, România) a fost un cântăreț și compozitor român de muzică ușoară și populară. De-a lungul a șapte decenii de activitate și-a construit un repertoriu remarcabil prin bogăție și diversitate.

IV.
Noi, pe jos… și tu cu mașina, după noi!

A doua zi de dimineață, când am intrat în birou, Dan, care consulta câteva file dactilografiate, m-a informat că ne fusese trimis raportul medico-legal întocmit după necropsierea victimelor din pădurea Băneasa.

— Și? E ceva interesant? l-am întrebat, convins de contrariu, așezându-mă pe un scaun.

Mi-a confirmat prezumția, strâmbând din nas, răsfoind raportul, a început să spicuiască:

— Așa cum a rezultat și din cercetările noastre, stadiul digestiei gastrice a soților Nemens a indicat că aceștia au fost uciși sâmbătă după-amiaza, la ora șase… Deși nu știm când și ce anume a mâncat inginerul Grigore Manase la ultima lui masă, e firesc să admitem că a fost omorât în același timp ca ceilalți doi, s-a simțit Dan obligat să completeze raportul.

— Normal! Altceva?

— Nu s-au putut releva urme de pulbere nearsă pe rănile victimelor… În consecință, niciuna dintre victime nu a fost împușcată de la o distanță mai mică de doi metri, a completat din nou, de data asta cu subînțeles.

— Și crezi că această constatare exclude posibilitatea ca autorul triplului asasinat să fi fost doamna care l-a însoțit pe Manase la locul faptei? l-am consultat,

pricepându-i aluzia. În definitiv, dacă a reușit să-i ucidă pe soții Nemens de la o distanță de mai mulți metri, de ce n-ar fi putut proceda la fel și cu amantul ei?

— Bineînțeles că ar fi putut… cu condiția ca să se fi aflat la locul dramei, chiar în momentul în care aceasta s-a consumat. Numai că această eventualitate nu prea stă în picioare, dacă nu omitem faptul că doamna Nicolau are un alibi pentru intervalul de timp care ne interesează! m-a avertizat el.

— E adevărat că drăguța noastră doamnă ne-a prezentat un alibi… Dar asta nu înseamnă că trebuie să ne simțim obligați să-l luăm drept o axiomă. Mai cu seamă dacă ținem seama de faptul că s-a străduit în permanență să ne inducă în eroare. În consecință, n-o putem scoate din postura de principal bănuit, fără a verifica în prealabil modul în care susține ea că și-a petrecut după-amiaza de sâmbătă, mai ales în jurul orei șase! Și chiar acum vom face acest demers! l-am anunțat și m-am ridicat în picioare.

Mai înainte ca Dan să fi apucat să-mi urmeze exemplul, am auzit pe cineva ciocănind în ușă.

După ce-am strigat invitația de rigoare, ușa a fost deschisă de un tip scund și uscățiv.

— Bună-ziua! ne-a urat el, scoțându-și de pe cap o șapcă de schior, acțiune care a pus în evidență o chelie similară cu a locotenentului Kojak, un coleg de-al meu

din poliția new-yorkeză.

— Bună-ziua! Ce doriți? m-am interesat.

— Numai o clipă… a zis, aruncându-și ochii pe un bilet pe care-l ținea în cealaltă mână. Îl caut pe de… A, da! Domnul locotenent Simionescu… ne-a anunțat satisfăcut că a reușit să descifreze scriitura de pe petecul de hârtie.

— Eu sunt locotenentul Simionescu… i-a comunicat Dan, așteptând urmarea. Ce s-a întâmplat?

— Cred că mai corect ar fi să vă întreb eu ce s-a întâmplat? i-a întors-o tânărul, fără sfială.

Văzând că Dan a rămas fără replică, m-am văzut nevoit să intervin:

— Haideți s-o luăm de la-nceput! Cum vă numiți?

— Angheluță Nelu… Da' toată lumea-mi zice Nel…

— Ei bravo! Și cu ce ocazie pe la noi, domnule Nel?

— Păi tocmai asta e tărășenia… că nu știu… a zis el, cu nevinovăție.

— Și atunci cum ne descurcăm, dacă nici noi și nici dumneata nu știm ce vrem? am glumit eu.

— E simplu! a propus el, arătând spre telefonul de pe birou. Sunați la noi la dispecerat și întrebați-i de ce au pus un aviz ca să mă prezint urgent la dânsu'… și-a încheiat el îndemnul, arătând cu vârful bărbiei spre Dan.

— Lucrezi la Getax? a zis Dan, înseninându-se.

— Bineînțeles!

— Deci. Tot am reușit să ne înțelegem, am concis, reamintindu-mi demersul făcut la Circulație… Prin urmare, dumneata ai făcut o cursă cu taximetrul la pădurea Băneasa, sâmbătă după-amiaza, nu?

Mi-a confirmat, dând din cap cu repetiție.

— Te rog să ne spui tot ce știi despre această cursă?

— E foarte simplu… Mă aflam la intersecția bulevardului Republicii cu calea Moșilor, când mi-a făcut un tip semn să opresc…

— Poți preciza ora? l-a întrebat Dan, pregătindu-și notesul.

— În momentul în care s-a suit în mașină era șase fără zece…

— Unde ți-a cerut să-l duci?

— La Grădina Zoologică…

— Și la ce oră ai ajuns acolo?

— La șase și șase minute…

— Dar cum de știi atât de bine momentele plecării și sosirii la destinație? am vrut eu să mă lămuresc.

— Pentru că eu nu completez foaia de parcurs din burtă, ca alții… mi-a răspuns el, cu mândrie.

— Felicitări! l-am aprobat. Acum aș vrea să știu ce s-a întâmplat mai departe…

— Nimic special… După ce-am oprit în fața Grădinii Zoologice, clientul meu a coborât și mi-a spus să-l

aștept.

— Și s-a mai întors? a intervenit Dan, cu convingerea că pasagerul fiind într-un fel sau altul implicat în dramă ar fi avut suficiente motive pentru a nu mai reveni la taximetru.

— Sigur! După un scurt timp și-a făcut din nou apariția…

— Ai putea aprecia după cât timp a revenit? l-am consultat.

— Numai câteva minute… a zis el, cugetând cu ochii fixați pe lampa mea de birou. Deoarece, când a coborât eu mi-am aprins o țigară. Iar când s-a întors nu apucasem s-o termin… Așa că nu cred să fi zăbovit mai mult de trei-patru minute… Deși, atunci când a plecat, mi-a spus că va trebui să-l aștept vreo jumătate de oră…

— Cât timp ai staționat, ai auzit focuri de armă sau ai zărit ceva care să-ți rețină atenția?

— Nu. Nici n-am auzit nimic și nici n-am observat nimic din ce spuneți dumneavoastră… mi-a răspuns, cu un gest de negație.

— Și la înapoiere, unde-a coborât pasagerul dumitale?

— În față la hotelu' Lido…

— Descrie-ni-l, te rog, i-a cerut Dan, considerând că am ajuns la sfârșitul discuției noastre.

Dan, atent, și-a notat o descriere suficient de vagă

pentru a putea corespunde cu cea a mai multor zeci de mii de indivizi, între cincizeci și șaizeci de ani.

— N-o să ne fie prea ușor să-l depistăm… a comentat el, închizând notesul.

— Da' ce-aveți cu el? A comis vreo fărădelege? s-a interesat șoferul, mai înainte ca eu să fi avut când să mă solidarizez cu neplăcuta constatare a colegiului meu.

— Cam așa ceva… i-a răspuns Dan, cu lehamite.

— Mi-am închipuit eu că n-o prea dă în brânci cu munca… Ce mai, că era exact tipul spionului! a zis șoferul, adoptând o atitudine atotștiutoare.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat, devenind atent.

— Ce vreau să spun? Că eu sunt de multă vreme cu ochii pe el! Că doar n-oi fi chiar așa de fraier, încât să n-adulmec un tip care se ocupă cu afaceri murdare, mi-a răspuns, cu și mai multă infatuare.

— N-ai vrea să fii mai explicit? i-am propus, întrebându-mă dacă nu avea cumva vreo doagă sărită.

— Da-i foarte simplu. Mi-a atras atenția pentru că a călătorit foarte des cu mașina mea… Și nu de puține ori, atunci când oamenii cumsecade sunt la serviciu… Așa că era firesc să mă-ntreb ce-nvârtește și de unde are atâtea parale să dea pe taxi… Nu?

— Hai că ești mare! s-a grăbit Dan să-l flateze, amuzat de spusele tânărului pe post de detectiv amator. Prin ce locuri l-ai mai dus sau l-ai mai lăsat?

— Mai ales pe la hoteluri… cele din centru: Athénée Palace, București, Inter… Da' prin locuri d-astea, publice, n-o să vă fie prea ușor să-l găsiți. Nu credeți? ne-a consultat el, cercetându-ne cu șiretenie.

— Ai vreo sugestie mai bună? l-am întrebat, disimulându-mi neîncrederea.

— Nu… N-am de făcut nicio sugestie… În schimb, admițând că vă interesează, aș putea să vă spun unde locuiește!

— Bineînțeles că ne interesează! am confirmat, dintr-o dată plin de speranțe.

— Stați să vedeți… mi-a răspuns, ridicându-și o mână și arătându-ne palma printr-un gest propriu agenților de circulație când vor să oprească un șofer care a contravenit regulamentului rutier. În afară de hotelurile de care v-am vorbit, l-am dus foarte des pe strada Mântuleasa, unde-mi cerea mereu să opresc, când în fața unei case, când în fața alteia. Da' nu intra niciodată acolo unde cobora… ci mergea mai înainte… Azi așa, mâine așa, până mi-am dat seama că, de fapt, chiar asta și urmărea… să nu știu unde stă! Dacă mai țineți seama și de faptul că, așa cum v-am mai spus, mie-mi devenise oricum suspect, nici nu-i de mirare că mi-a trezit curiozitatea. Așa că, într-o zi, după ce-a coborât din mașină, m-am luat după el, până am reușit să văd ce nu voia el să văd! Asta așa doar… ca chestie… Că doar nu

degeaba am citit atâtea romane polițiste…

— Hai să ne arăți și nouă unde-a intrat! l-am îndemnat, întrerupându-i tirada și ridicându-mă zorit de pe scaun.

*

Mergând după taximetrul „detectivului” amator, un sfert de oră mai târziu, am ajuns în fața unui bloc masiv, cu zece nivele, înconjurat de o centură de marmură neagră, ce se ridica până la ferestrele primului etaj. Deși, în mod evident, clădirea fusese ridicată între cele două războaie, avea o arhitectură cel puțin tot atât de modernă ca cea a construcțiilor contemporane.

Mulțumindu-i pentru colaborare perspicacelui nostru ghid, ne-am despărțit și am pornit spre intrarea imobilului. Am pătruns într-un hol spațios unde o femeie spăla scările late, căptușite cu dale de marmură albă.

Instinctiv, mi-am aruncat privirea spre tabelul cu numele locatarilor, dar, amintindu-mi că nu avea cum să-mi folosească, am fost nevoit să mă las păgubaș.

— Bună ziua! i-am zis femeii de serviciu, apropiindu-mă de ea.

Și-a întors capul spre mine și, înclinându-și-l în semn de salut, ne-a examinat întrebătoare.

— Avem o rugăminte la dumneavoastră… Căutăm un domn care ne-a spus că are niște covoare de

vânzare… Însă, din păcate, am uitat cum îl cheamă…

— Și io ce să vă fac? Că acilea stă o grămadă dă domni. Dacă nu știți cum îl cheamă pă ăl de-l cauți, cum vreți să-l găsiți? s-a mirat ea de absurdul cererii mele…

— Mă gândeam că, dacă v-aș spune cum arată, poate v-ați da seama cine este… i-am răspuns.

— Ziceți numa', ș-om vede, a consimțit ea să ne asculte.

I-am făcut semn lui Dan să-i redea descrierea furnizată de taximetrist.

— Ah!… Dară ăsta-i domnu' Coman! l-a oprit ea pe Dan, mai înainte ca acesta să fi apucat să-și epuizeze inventarul de semnalmente. Să știți că e cel mai cumsecade locatar… Domnul Coman…

— Și unde locuiește? am întrerupt-o, spunându-i că mă pot dispensa de bunele ei referințe.

— La șase… Îl găsiți iute, c-are' numile scris pă' ușe…

I-am mulțumit și ne-am grăbit să ne urcăm în lift. Coborând pe palierul indicat de femeia de serviciu, am găsit cu ușurință ușa căutată, deoarece era prevăzută cu o placă de alamă pe care se gravase: „Dr. Ing. Radu Coman".

După ce Dan a apăsat pe butonul soneriei, s-a auzit un zornăit de lanț și ușa s-a deschis.

— Ce doriți? l-a întrebat pe Dan un tip de vreo șaizeci de ani, zâmbindu-i cu amabilitate.

Era de statură potrivită, rotofei, cu o figură de bonom; o pereche de ochelari cu rame subțiri conferindu-i un aer de intelectual.

— Sunteți domnul doctor inginer Coman? l-a întrebat Dan, în timp ce eu, stând acoperit de spatele masiv al colegului meu, mă întrebam de ce-mi părea atât de cunoscută figura zâmbărețului.

— Desigur. Cu cine am onoarea? i-a răspuns rotofeiul, surâzând la fel de fermecător ca legendarele scene mitologice.

— Ei, asta-i bună! am exclamat eu, reușind să-mi amintesc de unde-l cunoșteam. Ce faci, dragă Ianis? am zis cu jovialitate, făcându-mi apariția dindărătul lui Dan. Să nu mă deziluzionezi și să-mi spui că nu ești tu, ci altul… că mă las de meserie!

Mai întâi și-a înclinat capul și m-a privit surprins pe deasupra ramei ochelarilor, apoi, recunoscându-mă și el, a rămas perplex.

— Ooooo! Domnul comisar Apostolescu… a izbutit el să îngaime, străduindu-se să afișeze o satisfacție care nu-l prea încerca. Cu ce ocazie?

— Cum e posibil, dragă Ianis, să fi uitat bunele maniere? Îți vin doi musafiri și tu îi ții afară, la ușă? i-am reproșat eu, desfăcându-mi brațele într-un gest care trebuia să-mi sublinieze nedumerirea.

— Vă rog să mă iertați, domnule comisar… Dar știți…

La mine e cam deranj… Așa că, mai bine… a încercat el să-mi ocolească apropo-ul.

— Ei lasă… Nu te mai scuza, că doar suntem între bărbați… l-am întrerupt, în timp ce, degetul meu arătător i s-a înfipt în abdomen, cu o decizie care nu mai lăsa loc de interpretare a intenției mele.

— Bineînțeles… Dacă insistați… Vă rog să poftiți în casă… a sfârșit el prin a pricepe „subtilitatea" cererii mele și, deschizând larg ușa, a tăiat cu palma aerul printr-un gest larg, de invitație.

În timp ce amfitrionul nostru a rămas în urmă, pentru a închide după noi, am străbătut vestibulul și m-am îndreptat spre o ușă deschisă. Trecând pragul încăperii respective, am văzut o cameră de lucru pe care și-ar fi putut-o dori chiar și un academician. Era spațioasă, luminoasă și mobilată cu patru fotolii cromate, îmbrăcate în piele veritabilă, precum și un birou masiv, tot metalic. Toți pereții erau acoperiți cu tronsoane de bibliotecă, numai din metal și sticlă, înțesate cu tratate de tot felul, mai puțin spațiul rezervat unei combine muzicale sofisticate și a două difuzoare. Volumele erau legate în piele verde, în ton cu cea care îmbrăca fotoliile. Parchetul, bine lustruit, era aproape în întregime acoperit cu un covor persan, gros de două degete, ale cărui arabescuri, tot de culoare verde, erau bine puse în valoare de un fond bej.

În timp ce Dan privea admirativ în jurul lui, ne-a ajuns din urmă și gazda noastră.

— Dați-mi voie să vă fac cunoștință… locotenentul Simionescu și colonelul de poliție Emil Prodan, am spus și, remarcând că Dan își apropia călcâiele, vrând să ia poziție de drepți, am continuat repede: zis Vasile Orban, colonel de contrainformații… zis Simon King, reprezentantul firmei General Motors pentru Europa… Zis Frank Green, inspector principal în poliția federală…

— Domnule comisar… mi-a reproșat dolofanul, cu timiditate…

— Are dreptate, m-am adresat lui Dan, care mă privea aiurit. Are atât de multe identități, încât m-ar apuca noaptea dacă m-aș apuca să le menționez pe toate. Și asta fără nici cea mai mică garanție că aș fi capabil să cuprind chiar și un sfert din ele… am adăugat, conștient de ignoranța mea. De fapt… Dânsul este… un devotat client de-al nostru… Domnul Ianis Caradopol… mi-am sfârșit eu prezentarea.

— Domnule comisar, deși mă bucur sincer să vă revăd după atâția ani, vă mărturisesc că nu înțeleg cărui fapt datorez plăcuta dumneavoastră vizită… a declarat el alarmat, în pofida faptului că se străduia s-o facă pe imperturbabilul.

— Deși sunt convins că revederea noastră n-are de ce

să te surprindă, am să-ți satisfac dorința… formulând învinuirea pe care ți-o aduc!

— Învinuire?! Ce învinuire?! a exclamat, cu o convingătoare uimire.

— Dacă insiști atât de mult, nu te pot refuza… i-am spus, omițând să-i răspund și grăbindu-mă să mă instalez într-unul dintre îmbietoarele fotolii.

Dan mi-a urmat exemplul, dar gazda a rămas în picioare.

— Îndrăznește, îndrăznește, te rog… l-am invitat, arătând spre un alt fotoliu, iar după ce m-a ascultat, codindu-se, am continuat, făcând pe neajutoratul: Cum eu nu am fost niciodată o somitate în probleme de aritmetică, te rog să ai amabilitatea să-mi explici… cum se face că nu te mai afli la pension? Deoarece, din câte-mi amintesc eu, parcă mai aveai vreo doi ani de „sejur” pe cheltuiala statului.

— …Urmare a bunei mele comportări, am fost eliberat înainte de termen… m-a lămurit, adăugând circumspect: De altfel, vreau să știți că, după ultima mea condamnare, n-am mai călcat pe alături… De aceea nu înțeleg scopul vizitei dumneavoastră…

— Bravo, Ianis! Mă bucură să aflu că ai intrat în rândul oamenilor cinstiți. Și cu ce te ocupi în prezent?

— Sunt achizitor la un centru de recuperare a ambalajelor din sticlă…

— Excelent! am apreciat cu satisfacție, după care l-am întrebat, arătându-mă îngrijorat: Dar cu banii, cum te descurci? Nu-i prea mic salariul?

— Deloc! Când trăiești cumpătat…

— Mă, Ianis. Eu cred că trebuie să-ți fie destul de greu… am zis, privind cu semnificație prin încăpere. Ce naiba, pentru întreținerea unui astfel de apartament, trebuie să ai parale multe, nu glumă! mai cu seamă că veniturile pe care le poți obține din comerțul cu sticle și borcane trebuie să fie destul de modeste…

— *Parole d'honneur*[6], domnule comisar! Mă descurc destul de bine cu salariul meu… mi-a replicat el, în timp ce-și lipea o palmă în dreapta inimii, așa, ca să fie mai convingător.

— Dă-o-ncolo, Ianis, că tot mai faci tu, pe ici, pe colo, câte-o „petite supercherie[7]", am insinuat, pentru a continua ironic: Vezi ce băiat bun sunt? Știind că ești un om subțire, n-am spus pungășie… că ar fi sunat prea vulgar!

Proptindu-și și mai bine mâna pe piept, și-a ridicat ochii spre plafon și s-a jurat cu ardoare:

— Să mă trăsnească Dumnezeu dacă, în ultima lună, de când m-am eliberat, am mai recurs la expediente. Ba

---

[6] Pe cuvânt de onoare.

[7] Înșelăciune.

mai mult, nici prin gând nu mi-a trecut să-mi reiau activitatea anterioară!

— Zău?! m-am arătat eu neîncrezător. Și atunci cum e cu plăcuța de pe ușă, din care reiese că, în afară de faptul că ești „doctor inginer", mai ai și un nume care nu-ți aparține?

— Am uitat de ea…! E veche, știți dumneavoastră de când… Dar o scot imediat… a turuit el, ridicându-se din fotoliu și pivotând cu fața spre ieșire.

— Lasă, lasă… Stai jos că nu-i niciun zor! În definitiv, poate să rămână și acolo unde se află… de îndată ce noi tot plecăm împreună…

— De ce să plecăm împreună? a protestat el, lăsându-se să cadă la loc, în fotoliu. Mi-am executat condamnarea…! Domnule comisar, sunteți un om drept… De ce-mi căutați nod în papură? m-a întrebat el, cu un ton implorator.

— Ianis, nu am venit la tine cu idei preconcepute. Tot ce-ți cer este să-mi răspunzi cu sinceritate la câteva întrebări. Așa că, te sfătuiesc să nu încerci să ne duci! l-am avertizat, cu severitate.

— Vă spun tot ce doriți… domnule comisar… s-a angajat el, plin de solicitudine.

— …De pildă… Aș vrea să știu ce ai făcut, să zicem, în ultimele patru zile! i-am spus, făcându-i semn lui Dan să-i consemneze răspunsurile.

— În toate aceste zile m-am aflat la centrul de sticle și borcane unde v-am spus că lucrez. Inclusiv duminică dimineața, deoarece este singura zi în care-și pot valorifica ambalajele și salariații… mi-a explicat el, plin de înțelegere pentru categoria menționată.

— Până la ce oră ai avut program?

— Până la cinci după-amiaza! mai puțin duminică, când am închis la douăsprezece…

— Și după cinci după-amiaza, ce ai făcut?

— Știți, există o zicală englezească: „Bordeiul meu e castelul meu”. Așa că am stat la mine acasă în compania lui Bach, Mozart, Rossini… a zis, privind cu semnificație spre combina muzicală.

— Deci, în niciuna din ultimele patru zile nu ai mai ieșit din casă după-amiaza. Am reținut bine?

— Da, domnule comisar. Pentru că nicăieri nu-i mai bine ca la mine acasă…

— Și sâmbătă după-amiază?

— Păi nu v-am spus? s-a mirat el. La fel ca și în celelalte zile… Am stat acasă și am…

— Ianis, mă pui într-o situație penibilă! l-am întrerupt, arătând cu o jenă voită spre Dan. Ce părere crezi că-și va face colaboratorul meu văzând cum stau aici și-ți ascult balivernele pe care le tot îndrugi? Chiar vrei să-mi subminezi autoritatea de șef?

— Domnule comisar…! *Parole d'honneur*! Sâmbătă

după-amiaza am stat acasă. Aici, în această cameră și m-am delectat cu muzică simfonică… Dacă vreți, sunt gata să mă jur chiar și pe sfânta memorie a mamei mele… mi-a propus, ridicându-se din fotoliu, pentru a-și lipi din nou o palmă de piept.

Privindu-mi ceasul, cu un gest de nerăbdare, l-am întrebat cu asprime:

— Sunt prea grăbit pentru a asculta basme! Chiar dacă au drept erou pe sfânta-ți mamă! Ori deșerți sacul, ori plecăm împreună!

— Bine, dar… a scâncit el, dezorientat.

— Iar după ce ajungem la inspectorat, am să te confrunt cu o persoană care afirmă că sâmbătă după-amiaza n-ai prea stat pe acasă…

— Cine afirmă așa ceva ori se înșală, ori e un mitoman! a declarat el, cu impetuozitate.

— Martorul menționat fiind șoferul unul taximetru cu care ai călătorit în ziua amintită! am precizat, fără să-i iau protestul în considerare.

M-a privit derutat câteva clipe, apoi, lăsându-se să cadă înapoi în fotoliu, a izbucnit cu disperare:

— Domnule comisar, vă spun tot ce doriți… Dar să știți…! Eu n-am nicio vină… Să mă bată Dumnezeu, dacă am vreun amestec.

— Nu așa! Ia-o ușurel! De la început! Și povestește-mi totul! Dar vezi să nu omiți ceva… l-am prevenit,

tranșant.

A dat din cap pentru a mă asigura că s-a decis să fie sincer.

— *En bref*, în urmă cu vreo trei săptămâni, pe când călătoream cu trenul, spre Deva, unde locuiește viitoarea mea soție…

— Ei bravo! Să știi că ești cineva, dacă, la vârsta pe care-o ai, mai poți s-o faci pe logodnicul de profesie! i-am zis, cu o reală admirație.

— Nu… nu e ce credeți dumneavoastră… Doar v-am spus că m-am lăsat de meserie. Acum vreau cu adevărat să-mi întemeiez un cămin! s-a confiat el.

— Felicitări! Dar revino, te rog, la subiect! i-am cerut, neavând chef să mă trezesc preluând un banal caz de escrocherie sentimentală, când eu aveam de rezolvat un triplu asasinat!

A făcut un gest de resemnare, și și-a reluat relatarea:

— Așa cum vă spuneam, mă aflam în trenul Orient Expres… Și, cum drumul era lung, am preferat să-mi petrec timpul în vagonul restaurant… La un moment dat s-a apropiat de mine un domn și m-a întrebat dacă poate să ia loc la masa mea. Cum eu sunt o persoană sociabilă, n-am avut nimic împotrivă… Ba din contră, chiar m-am bucurat că am cu cine să-mi omor plictiseala…

— E vreo legătură între această poveste și plimbarea

pe care ai făcut-o la Băneasa? l-am întrebat, cu intenția de a-l readuce la tema pe care-o urmăream.

— *Bien sur*[8]! s-a grăbit el să-mi confirme, pentru a adăuga cu amărăciune: Mai bine n-ar fi fost! Prin urmare, domnul de care vă spuneam, s-a așezat la masa mea și ne-am apucat să discutăm de una, de alta… Așa se face că el a început să-mi povestească că este medic și că vine de la București, unde-a fost într-o audiență, pentru a obține un transfer la un spital de aici. Întrebându-l dacă a reușit să-și satisfacă dezideratul, mi-a răspuns că în pofida promisiunilor ce i se făcuseră, este convins că cererea sa a fost clasată chiar din momentul în care-a ieșit din cabinetul persoanei la care se dusese… Vă jur că, până în acel moment, eram hotărât să nu mai intru în conflict cu legea… Dar tentația a fost prea mare… Știți, era ca și cum aș fi tras un loz câștigător și l-aș fi aruncat, renunțând să mai încasez banii… mi-a spus, zâmbindu-mi destins.

— Rămâi la subiect! l-am avertizat, pentru a-l împiedica să facă o nouă digresiune.

— Asta și fac!… El s-a plâns că are un necaz și eu, ca să-i fac o plăcere, m-am arătat solidar cu justețea transferului. Apoi, când mi-a venit și mie rândul să-i spun unde călătoresc, am avut grijă să-mi atribui o

---

[8] Bineînțeles.

înaltă funcție guvernamentală. A fost suficient, pentru a începe să-mi facă o curte asiduă… În sfârșit, după ce l-am lăsat să insiste mult… principialitatea mea s-a lăsat înduioșată de ardoarea rugăminților sale. Și am acceptat să-i obțin transferul dorit, atât pentru el cât și pentru soția sa…

— Pentru ce sumă?

— …Treizeci de mii… Dar să știți că nu sunt speculant! m-a avertizat el, amuzat. În suma stabilită am inclus și un apartament confortabil, cu poziție „extracentrală”.

— Într-adevăr, Ianis, sunt obligat să constat că lucrezi cu prețuri de concurență, am glumit eu.

— Dacă vreodată aveți nevoie de un astfel de serviciu… vă rog să apelați la mine, cu toată încrederea. Pentru dumneavoastră fac rabat… cincizeci la sută… Chiar și mai mult! a început el să râdă, încurajat de spiritul meu.

— Hai, hai! Nu te-ntinde! continuă relatarea! l-am luat iar din scurt.

— …În conformitate cu convenția încheiată, a rămas că la proxima ocazie va reveni la București și-mi va aduce suma stabilită. Aproape că și uitasem de combinația asta, când, sâmbătă după-amiaza, m-am trezit că-mi dă telefon pentru a mă anunța că e în Capitală…

— La ce oră a sunat?

— Cred că era șase fără un sfert…

— Și ce ți-a spus la telefon?

— Foarte puțin… Mi-a zis că e împreună cu soția lui la Parcul Privighetorilor și că vrea să mă vadă pentru a-mi restitui datoria… Așa a denumit el suma ce urma să mi-o dea, probabil pentru că vorbea de la un telefon public.

— Mda… Și?

— …M-a invitat și pe mine la restaurant, dar l-am refuzat, pentru că, fiind o figură prea cunoscută de poliție, n-aveam niciun chef să dau ocazia vreunui agent să mă umfle de-o aripă… Dar asta nu însemna că-mi puteam permite dau cu piciorul la niște bani care puteau fi câștigați atât de ușor…

— Și unde i-ai propus să vă vedeți?

— Întrucât în acest gen de afaceri n-ai voie să excluzi posibilitatea unei prinderi în flagrant delict, m-am gândit la un loc cât mai pustiu, care să-mi permită să sesizez din timp o prezență străină… Cum ar fi un ofițer de poliție sau un procuror… Așa că i-am propus să ne întâlnim în fața poligonului de tir, unde știam că se află o piață mică, care e ușor de supravegheat… Mai cu seamă că punctul respectiv reprezenta și avantajul că se afla în imediata apropiere a locului de unde-mi telefonase… În consecință, i-am explicat că un om cu

funcția mea nu se poate afișa într-o cârciumă, fie ea și mai spălătică. Și i-am indicat unde ne putem vedea. În orice caz, mi-a demonstrat că este un băiat tare deștept a apreciat Ianis, zâmbindu-mi sarcastic. A priceput imediat că oamenii cu funcții importante trăiesc departe de păcatele lumești… cum ar fi un vin vechi și o femeie nouă…

— La ce oră ați fixat întâlnirea? l-am întrerupt, pentru a-l ghida spre direcția care mă interesa.

— La șase, deoarece în momentul acela eu apreciasem că este cinci și jumătate și am timp suficient… Din păcate, după ce-am închis telefonul și m-am uitat la ceas, am constatat, așa cum v-am spus, că era mai târziu cu cincisprezece minute…

— Când ai ajuns acolo?

— La șase și vreo zece minute… Dar n-am văzut pe nimeni… Și m-am decis să profit de această situație, făcând o recunoaștere a terenului. Astfel, adoptând un aer de nonșalanță, am început să mă plimb pe lângă liziera pădurii cu ochii printre copaci, pentru a sesiza, așa cum vă spuneam, dacă dindărătul vreunuia dintre ei nu se vede vreun ofițer de poliție… Și așa am văzut… picioarele unui bărbat întins pe jos… Imaginându-mi că descoperisem la timp dangerul [9] pe care-l

[9] Pericolul.

envisageasem[10], m-am felicitat și am vrut să plec… Apoi, cum presupusul domn tot nu avea ce să-mi facă, de îndată ce eu nu i-aș fi dat posibilitatea să mă prindă în flagrant delict de luare de bani, m-am gândit să mă apropii de el și să-i atrag atenția că a adoptat o poziție dăunătoare sănătății… Deoarece pământul rece constituie o sursă sigură de guturai… mi-a explicat el, zâmbind amuzant pentru câteva clipe, pentru ca imediat să-și muște buzele și să se scuture cu înfiorare… Când am ajuns acolo, am văzut că omu' era mort. Și era chiar doctorul Nemens… a șoptit, scoțându-și cu nervozitate o batistă din buzunarul halatului pe care-l purta și începând să-și șteargă palmele cu ea…

— Ce ai făcut în momentul în care l-ai recunoscut? l-am întrebat.

— Ce puteam să mai fac? M-am grăbit să dispar cât mai repede posibil… mi-a răspuns, făcând un gest de amărăciune.

— Ați mai zărit și altceva? s-a interesat Dan, decizându-se să participe și el la chestionarea bănuitului.

I-a răspuns printr-o clătinare din cap.

— Lângă doctorul Nemens nu se mai aflau și alte victime? a insistat Dan.

---

[10] Imaginasem, o acțiune din viitor.

— Nu… Adică… Nu știu… De îndată ce mi-am dat seama că e mort, m-am îndepărtat cât mai iute am putut. Mie nu mi-au plăcut niciodată morții…

— Te-ai apropiat de el? l-am întrebat.

— Nu… Doar v-am spus că m-am îndepărtat imediat…

— Dacă nu te-ai apropiat, de unde ai știut că e mort? m-am răstit la el.

— Așa am interpretat eu rigiditatea în care zăcea și sângele care i se scurgea pe obraji… Dacă m-am înșelat, cu atât mai bine! mi-a replicat el, cu indiferență.

— Unde sunt banii? l-am întrebat, brusc, pentru a-l lua pe nepregătite.

— Care bani? mi-a întors-o el, scoțându-și ochelarii și privindu-mă cu candoarea specifică miopilor.

— Ianis, n-o fă pe mironosița! Știi bine că-ți vorbesc despre banii pe care i-ai luat de la doctorul Nemens!

— Bine, domnule comisar, dar nici nu m-am atins de el! Când am ajuns la vreo trei metri și am văzut că nu mai trăiește, am fugit de acolo… s-a lamentat el. Domnule comisar, dumneavoastră, care mă cunoașteți de atâta amar de vreme, credeți că eu, Ianis Caradopol, m-aș putea preta la jefuirea unui cadavru? Așa, ca o hienă…? mi-a reproșat el, pe același ton și, observându-mi probabil șovăiala, a continuat cu persuasiune: Nu, domnule comisar! Vă rog să fiți convins că eu nu comit

fapte crapuloase[11]. O escrocherie, da, cu toată plăcerea! mai ales când pot trage pe sfoară pe unul care, într-un fel sau altul, umblă tot cu treburi necurate! Dar mârșăvii? *Pas de tout*[12]! De aceea, vă mărturisesc că sunt de-a dreptul surprins să văd că dumneavoastră, un om atât de inteligent, puteți admite, fie și numai pentru o clipă, că aș fi putut decade până la comiterea unor fapte ignobile… și-a încheiat el discursul, mustrător.

— În timpul în care v-ați aflat în zona poligonului de tir, ați auzit împușcături? l-a întrebat Dan, pe când eu, gândindu-mă la argumentele infractorului, îmi spuneam că reușise să mă convingă suficient pentru ca să-l scot din cercul bănuiților.

— Nu… N-am auzit nimic de soiul ăsta…

— Dar de alt soi? m-am grăbit eu să-l chestionez.

— Parcă am auzit ceva… când am ajuns la locul rendez-vous-ului… Parcă am avut senzația că am auzit un zgomot de motor de automobil care pleacă…

— Ai putea să-mi precizezi direcția din care venea? n-am omis să-l întreb, deoarece subiectul părea interesant.

— Am avut impresia că venea din față, adică dinspre șoseaua care duce spre Otopeni… Dar, fiind vorba

---

[11] Care este în decădere, în stare de mizerie morală; vicios, viciat, hoțesc, tâlhăresc.

[12] Absolut deloc.

numai de o simplă impresie, n-aș vrea să vă induc în eroare… m-a avertizat, zâmbindu-mi plin de bunăvoință.

— Ianis, dacă ești, într-adevăr, străin de uciderea doctorului Nemens, de ce ai încercat să mă duci cu prețul, susținând că nu ai ieșit din casă sâmbătă după-amiază?

— Domnule comisar, credeți că un om ca mine, cu un cazier cât o carte de telefoane, are vreun interes să fie dus și cercetat la poliție în legătură cu un asasinat? m-a consultat el, cu amărăciune. Eventual, și „nițel" condamnat pentru o astfel de treabă…?

— Mă, Ianis, nu fii coțcar cu mine că… doar amândoi suntem oameni de meserie… Chiar vrei să te cred că te-ai temut să nu fi condamnat pentru omor, așa, pe nevinovate? Printr-o eroare judiciară? l-am persiflat.

— Adică, ce, nu s-au mai văzut chestii d-astea?

— Aș! Ție de altceva ți-a fost frică… Și, ca să-ți fac o bucurie, te anunț că n-ai scăpat!

— Nu, domnule comisar! Protestez! Nu e just să-mi puneți în spate tentativa de escrocherie…! În fond, eu nu i-am cerut nimic! El este acela care m-a provocat? Exact! Asta e! Totul a fost o provocare! a început el să turuie, vădit speriat.

— Ianis… am încercat eu să-l temperez, dojenitor.

— Ba mai mult! Ce, el era un om cinstit?! De ce a

încercat să obțină niște avantaje care nu i se cuveneau? a continuat el, dezlănțuit, pentru ca, după o scurtă pauză, să mă avertizeze prin ridicarea și bâțâirea degetului arătător: Vă rog să luați notă că, din punct de vedere circumstanțial, nu avem de-a face, așa cum rezultă din aparențe, cu o tentativă de escrocherie. Nu! În niciun caz! În speța noastră sunt întrunite toate condițiile necesare stabilirii, în mod irefutabil, a unei condamnabile acțiuni de mituire a unui funcționar public… s-a declanșat Ianis, de parcă ne-am fi aflat într-o sală de tribunal, el în calitate de mare avocat și eu de judecător-stagiar.

— Cine este persoana ultragiată? l-am întrerupt, pentru a nu lăsa să planeze vreo confuzie.

— Nu acesta este aspectul relevant! Deoarece nu ne referim la o anumită persoană! m-a corectat el, cu dârzenie. Ci, în exclusivitate, la faptul că infractorul a încercat, chiar dacă nu a reușit! să miluiască un director de minister…! Acesta a fost scopul pe care l-a urmărit! Și deși, nu a fost în stare să și-l realizeze, el nu poate fi exonerat de vina de a fi adus prejudicii morale unui om care ocupă o muncă de răspundere în aparatul de stat! mi-a trântit-o el, cu aplomb.

— De fapt, tu ce pretinzi? Că doctorul Nemens, urmărind să te mituiască, a devenit pasibil de sancțiunile prevăzute de Codul penal. Așa e?

— Bineînțeles! m-a aprobat el, minunându-se de ușurința cu care reușisem să prind tâlcul susținerii sale.

— Dorești, în conformitate cu prevederile Codului penal, să-ți consider spusele drept o denunțare a doctorului Nemens ca mituitor? m-am interesat, făcând-o pe seriosul.

Realizând, brusc, că a cam sărit peste cal, a rămas descumpănit, dar nu pentru mult timp:

— Domnule comisar, nu mi-a plăcut niciodată să fac cuiva rău… mi-a răspuns el, mândru de mărinimia sa.

— Bravo, Ianis! Ești un adevărat gentleman! am apreciat, străduindu-mă să fiu serios, pentru ca, apoi, să continui spre Dan: Îți dai seama ce sarcină ingrată aveam de îndeplinit, dacă domnul Caradopol nu ne-ar fi dovedit ce suflet ales are?

Dan, care urmărise liniștit absurda argumentare a escrocului, întrebându-se probabil de unde am făcut rost de atâta răbdare, pentru a-l asculta până la capăt, n-a ezitat să-și manifeste sarcasmul:

— Bineînțeles, dacă nu ne-am fi bucurat de întreaga înțelegere a domnului Caradopol, am fi fost nevoiți să-l aducem în fața justiției pe doctorul Nemens. Și nu ne-ar fi fost prea ușor…

— Într-adevăr, n-ar fi fost simplu deloc… dar poate că ar fi meritat… Deoarece, începând urmărirea judiciară a unui cadavru, am fi avut toate șansele să realizăm o

performanță suficient de inedită pentru a putea spera să ni se imortalizeze numele în Guiness Book of Records… am cugetat, compunându-mi un aer de adâncă amărăciune.

— Sic tranzit gloria mundi [13]! m-a consolat Ianis, amuzat de concluzia rezultată din insanitatea pledoariei sale.

— Ai dreptate! Să mergem! l-am îndemnat, ridicându-mă cu regret din comodul fotoliu.

— Unde să mergem?! Credeam că… a zis el, curmându-și speriat fraza.

— Credeai că… ești scutit să-ți conduci musafirii?

— Să vă dea Dumnezeu sănătate, domnule comisar! mi-a urat cu o recunoștință slugarnică, pe când se ridica și el din fotoliu.

După ce-am trecut prin vestibul și am deschis ușa, am arătat spre plăcuța de alamă.

— Asta se numește substituire de nume și de titluri. Să dispară! Iar dacă nu termini cu potlogăriile, te vâr din nou îndărătul gratiilor! l-am avertizat, cu seriozitate.

— Am înțeles, domnule comisar. Am să vă dovedesc că m-am retras din „afaceri”… m-a asigurat el, salutându-ne cu temeneli.

— Să te audă Dumnezeu și bineînțeles, sfânta-ți

---

[13] Astfel trece gloria lumii.

mamă! i-am replicat, sceptic, păşind peste pragul uşii.

*

— Oare nu i-ai acordat mai multă încredere decât ar fi trebuit, având în vedere foarte discutabila lui onorabilitate? m-a întrebat Dan, după ce ne-am urcat în maşina de serviciu.

— Nu, nu cred… Pentru a fi un escroc veritabil – şi te asigur că „amicul" face parte exact din această categorie! – trebuie să fii capabil să-ţi cauţi victima. Şi o astfel de operaţiune nu este simplă! Fiindcă victima pe care ai ales-o, odată ajunsă în faţa realităţii, trebuie să fie pusă în faţa imposibilităţii de a cere sprijinul organelor de urmărire penală. Ori aceasta este situaţia în care s-ar fi găsit doctorul Nemens, dacă apuca să-i dea cei treizeci de mii de lei. Deoarece odată cu prezentarea reclamaţiei, ar fi fost firesc să-şi închipuie că i se vor cere şi lămuriri asupra împrejurărilor în care a înmânat banii escrocului. Tu, dacă te-ai transpune în locul doctorului Nemens, cum ai fi procedat? Ai fi reclamat că ai oferit mită pentru a obţine nişte avantaje ilegitime? Sunt convins de contrariu, situaţie în care Ianis, odată intrat în posesia banilor, nu avea de ce să-şi mai ucidă victima!

— Mda… Cam ai dreptate… Cum suma respectivă ar fi fost, în orice caz, confiscată, deoarece a reprezentat obiectul unei tranzacţii ilegale, tot n-aş mai fi putut să-mi recuperez paguba. În consecinţă, pentru a nu mă

trezi și cu obrazul pătat, ar fi trebuit să înghit hapul… m-a aprobat Dan. Pentru ca, imediat, să-mi atragă atenția: Am însă impresia că ne-am îndepărtat de la subiect. Eu te rugasem să-mi spui care-a fost motivul pentru care l-ai disculpat atât de repede pe domnul Caradopol.

— Ți-am și răspuns deja… Modul în care s-a pus la punct combinația, a demonstrat cu prisosință că „amicul" meu Ianis este un tip inteligent… Și, cum un om inteligent respinge aprioric orice violență, am conchis că nu poate fi el asasinul căutat!

— Șefu'! Jos pălăria! Raționamentul pe care l-ai făcut este perfect! s-a entuziasmat el, cu o ironie pe care nu s-a ostenit să mi-o ascundă. Numai că, din păcate… Am impresia că are, totuși, o mică bravură…

— Care-o fi aia? l-am încurajat, pe același ton.

Se bazează pe un raționament total subiectiv. Fie și pentru simplul fapt că, după cum se știe, regulile sunt întărite prin excepții! a zis, invocând printr-un gest al palmelor formula: *quod erat domonstrandum*!

— Remarca ta e corectă! Nu se pot emite judecăți, în funcție de reguli sau principii. Decât în situația în care acestea pot fi întărite și de niște probe palpabile…

— Și avem așa ceva? m-a întrerupt, probabil nemulțumit de tonul meu, voit didactic.

— Desigur! Ianis Caradopol a ajuns la locul faptei

după consumarea acesteia…

— A cronometrat cineva exact momentul comiterii multiplului asasinat?

— Nu, bineînțeles Dar asta nu poate să mă împiedice să cred că escrocul a ajuns în zonă după consumarea faptelor… Și cea mai bună dovadă că așa s-au petrecut lucrurile, ne este furnizată de șoferul taxi-ului care l-a transportat acolo! Acesta nu a auzit focuri de armă!

— Mda… Cum el a staționat la câțiva zeci de metri, ar fi fost exclus să nu audă cele trei împușcături, a sfârșit Dan prin a-mi confirma punctul de vedere.

— Mai mergem undeva, domnule căpitan? a întrebat plutonierul Vartunian, agasat de imobilitatea la care-l condamnase discuția dintre mine și Dan.

Cum Ianis Caradopol fusese exclus din cercul bănuiților, mi-am spus că a venit momentul să-l înlocuiesc cu altcineva. Prin urmare, i-am cerut să ne ducă pe strada Batiștei.

Când mașina a oprit în fața imobilului în care locuia Paula Nicolau, am coborât și mi-am consultat ceasul: indica ora patru și jumătate.

— S-ar părea că primăvara s-a instalat, în sfârșit! i-am spus lui Dan, remarcând că vremea s-a încălzit suficient, pentru a-i determina pe cei mai mulți dintre trecători să iasă la promenadă în talie.

Mai întâi, parcă surprins de observația mea, a ridicat

capul spre infinita profunzime a unui cer tot atât de albastru ca și ochii lui, apoi, apreciind că mai-marele peste galaxia noastră s-a pus într-adevăr pe treabă, mi-a răspuns:

— Da' știi că așa-i? a constatat, cu satisfacție, în timp ce-și scotea balonseidul și-l arunca pe bancheta abia abandonată.

Zicându-mi că și el are dreptate, i-am urmat exemplul fără zăbavă.

— Stați mult aici? a vrut să afle Vartunian, cu certa intenție de a se duce să mănânce ceva.

— Nici gând! E atât de frumos, afară, încât aș vrea să te bucuri și tu de schimbarea vremii, făcând e plimbare. NOI, PE JOS… ȘI TU, CU MAȘINA, DUPĂ NOI! i-am replicat, fără să pun la inimă dezolarea ce-l cuprinsese.

V.

…Dacă ar fi avut un astfel de talent, scria și prin gazete…

Odată ajunși în fața imobilului, mi-am privit din nou ceasul. Fiind ora cinci și cinci minute, mi-am spus că mă pot încumeta să fac o vizită inopinată, fără a se putea spune că sunt prost crescut.

— Am dori să discutăm cu doamna Mariana Caloianu, i-am explicat unei femei planturoase, cu

aspect de pensionară la limită de vârstă, când ne-a deschis ușa apartamentului și ne-a privit întrebător.

— Da… a aprobat ea, după ce-a ajuns la probabila concluzie că nu avem aspect de perceptori. Numai un moment… a mai spus, lăsând ușa deschisă și dispărând din vestibul.

Așteptând să apară pensionara care ne interesa, am auzit din spatele unei uși o voce feminină care-a întrebat cine a venit și apoi pe cea a bătrânei care-i răspundea ceva pe șoptite. Brusc, în hol și-a făcut apariția o femeie, la vreo treizeci de ani, îmbrăcată într-un taior elegant, dintr-o stofă de culoare violet și cu pantofi cu toc, în nuanță cu costumul.

Pentru o fracțiune de secundă ne-am examinat reciproc. Era de statură potrivită și bine făcută, cam în genul lui Marylin Monroe[14], cu părul tot atât de blond, dar, spre deosebire de răposata vedetă, suficient de lung pentru a-i acoperi spatele ca o cascadă de lumină.

După ce, în prealabil, a mai aruncat o privire peste umărul meu, unde se afla lunganul de Dan, mi-a surâs dulce, ca pentru o fotografie ce urma să constituie

---

[14] Marilyn Monroe (născută Norma Jeane Mortensen; n. 1 iunie 1926, Los Angeles, California, SUA – d. 5 august 1962, Brentwood, SUA a fost o actriță, model, cântăreață, sex simbol și divă pop a secolului al XX-lea. Ascensiunea lui Monroe la nivelul de celebritate a început cu selectarea ei pentru a poza în câteva reviste, asta în timp ce primul ei soț făcea parte din Marina Comercială.

coperta revistei „Playboy”.

— De ce stați în ușă? Vă rog să poftiți în casă! și-a amintit ea să ne invite, satisfăcută de modul în care arătam.

Cum niciodată nu am refuzat o femeie frumoasă, m-am conformat, grăbit să-i fac pe plac mai înainte de a se răzgândi.

— Ați venit cum nu se poate mai bine, deoarece cred că nu sunt nici cinci minute de când m-am înapoiat de la școală… a spus, pe când pătrundeam într-o încăpere ocupată în cea mai mare parte de un pian cu coadă. Vă rog să luați loc… ne-a îmbiat, ducându-se spre un colț opus masivului instrument muzical, unde se aflau înghesuite o măsuță joasă și trei fotolii, fără brațe.

— Sunteți studentă la Conservator? am întrebat-o, în chip de introducere, uitându-mă spre pian.

— Ah, nu! Din păcate nu mai sunt de mult studentă, mi-a răspuns, cu un regret plin de cochetărie, în timp ce ochii ei mari și verzi îmi transmiteau o undă de mulțumire pentru ceea ce luase ea drept un compliment când, în realitate, eu nu făcusem nimic altceva decât să asociez noțiunea de școală cu pianul care domina camera. Sunt o prea bătrână profesoară a Liceului de muzică…

Am învăluit-o cu o privire plină de admirație și, considerând că am spart gheața, am început s-o

manevrez:

— Cum nu am vrea să profităm de amabilitatea dumneavoastră…

— Mai curând aș fi gata să susțin că profitul e de partea mea, deoarece vizita dumneavoastră îmi face plăcere, realmente… Apropo, cu ce să vă servesc? Un coniac? O cafea…? Sau, de ce nu, ambele…? m-a consultat, zâmbindu-mi cu atâta larghețe, încât între buzele ei, bine conturate, s-a creat un spațiu care mi-a oferit toate condițiile pentru a-i putea privi dantura. Și era, într-adevăr, superbă!

— Îmi pare rău, dar suntem foarte grăbiți… Știți, până se întunecă, mai avem câteva drumuri de făcut… mi-am exprimat eu regretul, hotărât să epuizez cât mai repede subiectul pentru care o căutasem și să ajung, în sfârșit, să mănânc și eu ceva după o întreagă zi de alergătură. În consecință, aș vrea să vă cerem câteva informații…

— Vă stau la dispoziție, s-a oferit ea, după ce-a primit refuzul meu cu o resemnare ce aducea mai degrabă a suspin de ușurare.

— Cu speranța că-mi veți ierta indiscreția, îndrăznesc să vă rog să-mi spuneți cum v-ați petrecut timpul sâmbătă după-amiaza…

— Nu-i nicio problemă! m-a ajutat ea, remarcând sfiala pe care o arboram. Mai cu seamă că-mi este atât de ușor să vă răspund. Deci domnule… Cum ați spus că

vă numiți? și-a amintit ea că ar trebui să afle.

— Nici nu v-am spus până acum, i-am replicat, făcând-o pe zâmbărețul. Eu mă numesc Apostolescu, iar dânsul, Simionescu… am făcut prezentarea, omițând să menționez gradele, nu chiar întâmplător.

— Domnule Apostolescu, întreaga sâmbătă după-amiază mi-am petrecut-o acasă, deoarece am primit vizita unei prietene pe care n-o mai văzusem de mult… Așa că am avut de discutat o grămadă de „conversații"… a glumit ea.

— Cum se numește această prietenă? a intervenit Dan, cu pixul pregătit în mod sugestiv, pe notes.

— Paula… Paula Nicolau… Este o fostă colegă de bancă, încă din școala elementară…

— În ce interval de timp s-a aflat la dumneavoastră?

— A venit la mine exact la patru și ne-am tăifăsuit până la șase și jumătate…

— Fiind sâmbătă după-amiaza, presupun că la discuții a participat și soțul dumneavoastră, nu? am remarcat, privindu-i verigheta și dând din cap a înțelegere.

— Așa este… Însă numai la început… Apoi, s-a plictisit și s-a scuzat spunând că are ceva de lucru în biroul lui… După care a șters-o englezește… În dormitor, unde a tras un pui de somn… Până ce l-am sculat eu să vină să vadă programul la televizor… a

improvizat ea, în timp ce-și consulta ceasul.

— Așteptați pe cineva? am întrebat-o, văzând că tresare surprinsă.

— Da… Este ora când soțul meu trebuie să vină acasă, mi-a răspuns cu recunoștință pentru faptul că am reușit să înțeleg că a venit momentul să eliberăm ringul.

Știind că n-ar fi politicos să nu țin seama de dorința unei femei, mai ales când aceasta este și foarte frumoasă, m-am ridicat în picioare, pentru a-i anunța iminenta noastră plecare. Apoi, fără să mă îndepărtez de fotoliu, i-am spus cu o totală siguranță:

— Dacă am înțeles eu bine, soțul dumneavoastră nu a participat la discuția pe care ați avut-o cu Paula Nicolau, decât câteva minute… Sau, mai precis, numai atât cât să se achite de obligația de a-i spune bun-venit…

— S-ar părea că aveți suficiente cunoștințe despre sistemele de eschivare ale bărbaților pentru a mai avea nevoie de confirmarea mea, a zis, zâmbindu-mi forțat, după ce și-a aruncat din nou ochii spre cadranul ceasului.

Cu toate că răspunsul ei, deși destul de sibilinic, era edificator, am alunecat înapoi în fotoliu, sub privirea ei plină de uimire.

— Din păcate, nu putem pleca mai înainte ca depoziția dumneavoastră să fie confirmată și de către soțul dumneavoastră, am zis, afișând un aer de adâncă

dezolare, apoi, constatând că spaima ce-o cuprinsese i-a boțit fermecătorul surâs, m-am simțit obligat s-o consolez: De îndată ce soțul dumneavoastră tot trebuie să apară din moment în moment, sunt convins că n-o să vă mai inoportunăm mult…

— Nu înțeleg… a zis ea, dezorientată. Ce aveți cu soțul meu?

— E verificat faptul că bărbații apreciază timpul mult mai bine decât femeile. De aceea, am dori ca și dânsul să facă o apreciere asupra orei la care ați primit vizita prietenei dumneavoastră.

— Cum, puneți la îndoială cuvântul meu? a zis ea, tare vexată. Ce, eu nu am ceas la mână? Dacă v-am spus că Paula a venit la mine la patru, la patru a venit! mi-a replicat ea, cu o iritare greu stăpânită.

— Doamnă, vă atrag atenția că mărturia mincinoasă se pedepsește prin lege! am avertizat-o, gândindu-mă s-o înștiințez că nu-mi place să fiu îmbrobodit.

— Dar cum vă permiteți să mă faceți mincinoasă? mi-a replicat, sărind revoltată din fotoliu și țintuindu-mă cu frumoșii ei ochi verzi, a căror privire devenise atât de rece, încât ar fi putut îngheța și Amazonul, de la izvoare și până la vărsarea în Oceanul Atlantic.

— Iar în cazul de față, fiind vorba de uciderea unui om, puteți fi acuzată și de complicitate! am continuat s-o lămuresc, ca și cum nu i-aș fi auzit protestul.

— Poftiiim?! Nu înțeleg…! Despre ce ucidere vorbiți? A zis ea, exteriorizând un amestec de dezorientare și uluială.

— Mă refer la Grigore Manase…

— Grig?! Cum…?! Vreți să spuneți că Grig e mort?! a exclamat ea, ducându-și îngrozită palma la gură.

— Întocmai! Și, ca să fiu mai precis, a fost omorât! am confirmat, cu severitate. Iar uciderea lui a fost făptuită chiar sâmbătă după-amiază! Pricepeți?

— …Nu e posibil… a șoptit ea, rămânând cu privirea în gol, descumpănită de spaimă.

— Așteptăm să ne spuneți adevărul! i-am reamintii, constatând că tăcerea ei se prelungea prea mult.

Scuturându-și capul, ca și cum ar fi vrut să scape de buimăceala ce-o cuprinsese, a început să se disculpe, înfricoșată:

— Eu nu am niciun amestec… Am să vă spun totul așa cum a fost… Azi dimineață, m-a sunat Paula… Of, Doamne, în ce m-am băgat!… Mi-a spus că i-a înnebunit bărbatu'… Că l-a apucat dintr-o dată gelozia și că o controlează tot timpul… și că nu este exclus să-mi trimită pe cap doi amici de-ai lui, ofițeri de poliție, care să mă-ntrebe dacă a fost sâmbătă după-amiază pe la mine… După ce v-a descris, m-a rugat s-o ajut și să le spun, adică să vă spun, că a stat la mine de la patru la șase și jumătate seara… Înțelegeți-mă, eu am vrut doar

s-o ajut… ca între femei… N-am știut că Grig… s-a scuzat ea, cu glasul spart.

— N-ați întrebat-o pentru ce avea nevoie de acoperirea dumneavoastră? a întrebat-o Dan.

— Ba da… dar ea a zis că nu poate să-mi explice la telefon…

— L-ați cunoscut pe Grigore Manase?

— Da… Am fost de câteva ori la el acasă… Bineînțeles, numai cu Paula, s-a grăbit să completeze, remarcând încruntarea colegului meu.

— Ce fel de om era?

— Grig?!… Totdeauna vesel și simpatic… Doar că se cam uita după fuste…

— V-a făcut curte și dumneavoastră?

— Mie?! Nu, domnule! Nu și-a permis! mi-a replicat ea, lezată. De altfel, în ceea ce mă privește, eu l-am considerat întotdeauna un om manierat și drăguț… Doar Paula zicea că… Dar sunt convinsă că exagera, tocmai pentru că-l iubea atât de mult… În orice caz, sunt convinsă că Paula nu are niciun amestec în uciderea lui Grig…

— De unde atâta convingere?…

— V-am spus doar c-o cunosc de mult, din copilărie… Și știu că este prea serioasă pentru a se lăsa angrenată în așa ceva…

— E chiar atât de serioasă? a zis Dan, ironic. Ținând

seama de relația ei extraconjugală, nu prea văd cum poate fi susținută caracterizarea pe care i-ați făcut-o.

— Știu… a zis ea, cu resemnare. E mai ușor să blamezi, decât să te străduiești să înțelegi cauza care o poate determina, care, de fapt, împinge o femeie spre infidelitate…

— Nu vă înțeleg… am recunoscut.

— Există situații care pot duce și pe o sfântă spre un alt bărbat…

— Ce fel de situații? m-am interesat, văzând că se opintește tare greu.

— Sunt destui bărbați, care, inventând fel și fel de sarcini profesionale, își neglijează sistematic familia…

— O societate nu poate merge înainte decât prin munca tuturor membrilor ei. O muncă ce nu poate fi întotdeauna prestată în timpul celor opt ore… s-a simțit Dan obligat să enunțe.

— Astea-s lozinci, domnule! l-a repezit gazda noastră, lovind enervată cu tocul pantofului în covorul așternut pe jos. Și soțul meu lucrează peste program, dar căminu-i cămin! Un astfel de bărbat nu poate fi decât admirat și iubit… Bineînțeles, dacă soția lui nu-i o nimfomană…

— E cazul doamnei Nicolau? am luat-o eu cu binișorul.

— Da’ de unde! Paula a fost întotdeauna un om

cumpătat. Iar dacă a ajuns să-și înșele bărbatul, vina este numai a soțului ei! mi-a replicat ea, cu fermitate. Dacă nu era la servici, era la meci… Și, dacă nu era la meci, era, în mod sigur, la un șpriț! Iar atunci când, în sfârșit, își amintea să mai treacă și p-acasă, era după șpriț și nimerea direct în pat, pentru a începe să sforăie… a încheiat, pufăind din nas cu dispreț.

Considerând că motivele care au determinat relația sentimentală dintre Paula Nicolau și una din victime nu pot fi relevante pentru anchetă, am preferat să nu-i comentez explicațiile. Mai cu seamă după ce ochii ei, poposind din nou pe ceas, s-au ridicat spre mine, imploratori.

— Cunoașteți aceste persoane? m-am grăbit s-o întreb, pentru a-i satisface S.O.S.-ul pe care mi-l lansa cu disperare, în timp ce-i arătam fotografiile soților Nemens?

— Nu. Nu i-am văzut niciodată…

Exact în momentul în care-mi vâram fotografiile la loc în portofel și ne ridicasem în picioare, s-a deschis ușa.

— Sărut-mâna, draga mea! a spus un tip, intrând în cameră, după care, luând act de prezența noastră, cu surprindere, a sfârșit prin a-și privi întrebător consoarta.

Constatând că frumoasa noastră gazdă, dintr-o dată cu obrajii stacojii, nu știe ce să răspundă, m-am decis să-

i sar în ajutor:

— …Așa că, stimată doamnă, m-am făcut eu că trag concluziile discuției purtate până atunci, am convingerea că ați reținut marile avantaje ce vi se oferă de către A.D.A.S.[15], prin multiplele și nenumăratele forme de asigurare inițiate numai și numai în interesul dumneavoastră, am turuit, având grijă să includ în text și un pleonasm, așa, pentru a-mi pune într-o lumină și mai bună elocvența. Iar faptul că, așa cum ați spus, nu vă puteți încă decide asupra tipului de asigurare care v-ar putea interesa cel mai mult, nu ne poate supăra, deoarece, trebuie să recunosc, una este mai tentantă ca cealaltă. De aceea, vă propun să mai reflectați asupra ofertelor noastre. Pentru că vom mai reveni. Și n-ar fi rău dacă v-ați consulta și cu soțul dumneavoastră, i-am propus, privind plin de speranță spre noul venit.

— Sigur… Sigur… Mai treceți pe aici… a consimțit frumoasa doamnă, clipind spre mine în semn de recunoștință, ceea ce demonstra că-i acordasem răgazul necesar pentru a-și reaminti modul de utilizare a coardelor vocale.

În acest timp, soțul ei, aflând ce hram purtăm, s-a dus, fără prea multe complexe, până la ușă și a deschis-o

---

[15] Administrația Asigurărilor de Stat, era singura instituție din România care practica activitatea de asigurare/reasigurare.

suficient de larg ca să nu mai avem motive să zăbovim prin partea locului.

*

— Cum ți-ai dat seama atât de repede că ne îndrugă baliverne? a vrut Dan să știe, de îndată ce Vartunian a pus mașina în mișcare.

— Dacă noi am avut nevoie de treizeci și cinci de minute pentru a străbate distanța dintre strada Batiștei și locul în care domicilia martora, de cel puțin tot atâta timp a avut nevoie și Paula Nicolau. Situația în care suspecta nu avea cum să ajungă la prietena ei exact la aceeași oră la care a plecat de acasă. Dar inadvertența cea mai frapantă a rezultat din însuși modul în care am fost primiți de către Mariana Caloianu. Nu inviți în casă doi străini, decât după ce-i întrebi ce doresc. Și, cum n-a făcut nici cel mai mic demers pentru a afla cine suntem, a fost firesc să conchid că vizita noastră îi fusese anunțată, i-am explicat, bucuros că pot să-i demonstrez ce șef deștept a avut șansa să aibă.

— Și acum?

— După aparențe, s-ar părea că ancheta e terminată…! am apreciat, constatând că începuse să se lase seara.

*

Lumina era stinsă și palierul stătea cufundat în întuneric. Cum însă configurația locului nu-mi era

necunoscută, ne-am orientat fără prea mari probleme.

Deși Dan a apăsat de mai multe ori pe butonul soneriei, nimeni nu s-a învrednicit să ne răspundă. Și asta era ciudat, deoarece în casă trebuia să fie cineva, de îndată ce pe lângă rama ușii se strecura lumină din interior.

— Oare Paula Nicolau, aflând de la amica ei că i-am făcut alibiul harcea-parcea, s-a hotărât să opteze pentru politica struțului? mi-a șoptit Dan la ureche, renunțând la acompaniamentul decibelilor produși de bing-bang.

— Doar n-o fi copil să-și poată imagina că se joacă de-a v-ați ascunselea… mi-am exprimat eu rezerva, pe când mă uitam mai atent la geana de lumină.

Apoi, intrigat de ceea ce mi se părea că am remarcat, mi-am scos stiloul, lanternă și i-am îndreptat fascicolul luminos spre cadrul ușii. Nu, nu mă înșelasem! Ușa era întredeschisă, cu canatul sprijinit de toc.

— O fi plecat la vreo vecină și a lăsat ușa deschisă… a presupus Dan, tot pe șoptite.

Cum tot nu știam ce să-i răspund, am împins cu degetul în ușă și aceasta s-a retras, cu vreo douăzeci de centimetri, după care s-a blocat. Intrigat, mi-am așezat podul palmei pe ea și am împins-o cu putere. Dar fără succes, deoarece se împiedica în ceva… În ceva moale, care n-o lăsa să pivoteze în balamale.

Fiind o fire mai curioasă decât poate fi o femeie

curioasă, mi-am strecurat capul prin deschizătura ușii și mi-am aruncat privirea în vestibul. Și nu am avut nevoie de un telescop astronomic pentru a descoperi motivul pentru care ușa se opunea cu încăpățânate deschiderii ei.

Paula Nicolau stătea întinsă pe pardoseală, chircită ca un făt în uter, ținându-și picioarele bine proptite de ușă! Constatând că imobilitatea în care zăcea nu lasă loc vreunei speranțe că ar putea să-și schimbe poziția, oricât aș fi îndemnat-o eu, mi-am retras capul și am împins ușa cu umărul. Iar după ce-am întredeschis-o, atât cât să mă pot strecura în vestibul, m-am grăbit să mă aplec asupra ei. Era inconștientă, iar în partea dreaptă a frunții avea o tăietură ușoară, produsă de un corp contondent.

Am ridicat-o imediat în brațe și, spunându-i lui Dan că poate intra și el, am pornit cu ea spre camera în care mai fusesem în cursul dimineții.

După ce-am întins-o pe canapea, am aruncat o privire în jurul meu. Ochii mi s-au oprit asupra barului, unde aveam toate motivele să cred că aș putea găsi ce-mi trebuia. Odată ajuns lângă el, am dibuit un sifon și, în timp ce-mi scoteam batista din buzunar și o stropeam cu apă gazoasă, i-am făcut semn lui Dan să se apropie.

— Cum s-a dovedit a fi foarte talentată în fabricarea basmelor, verifică dacă nu încearcă să ne facă vreo

înscenare, i-am cerut, cu glas coborât.

Dan s-a grăbit să dispară din cameră, iar eu, să revin lângă canapea și să pun pe fruntea doamnei Nicolau improvizata compresă.

Câteva minute mai târziu, când, stând lângă bar, îmbibam pentru a doua oară batista cu sifon, a apărut Dan, care m-a anunțat pe șoptite:

— După toate aparențele, avem de-a face cu o agresiune reală. Becul care luminează palierul a fost slăbit din fasung… Canatul ușii, cam la înălțimea creștetului victimei a fost izbit cu un corp dur și greu… Adică ceva în genul unei răngi… Se poate presupune că principala cauză a ratării omorului a fost întunericul, care l-a împiedicat pe agresor să vizeze suficient de precis victima. Din acest motiv, mai înainte de a fi izbit craniul victimei, capătul răngii s-a lovit de ușă destul de puternic pentru a pierde din forța ce-i fusese imprimată… În consecință, șansa victimei a constat în faptul că lovitura ce-i fusese atribuită a rănit-o numai indirect…

— Bine, anunță echipa criminalistică, i-am cerut, pornind spre canapea.

— Și Salvarea?

— Poate că n-ar fi rău, deși traumatismul a fost prea slab pentru ca victima să poată avea altceva decât o simplă comoție…

De parcă ar fi vrut să-mi susțină aprecierea, de îndată ce Dan a revenit de la telefon, femeia și-a ridicat pleoapele și a început să-și rotească ochii de la mine la Dan și retur, mai întâi cu o totală indiferență, apoi cu surprindere.

— C… Când ați venit? a bâiguit ea, încercând să se ridice de pe canapea.

— Adineauri… Ce vi s-a-ntâmplat? am întrebat-o, apăsându-i umărul cu palma, pentru a o împiedica să se scoale.

— Ce mi s-a-ntâmplat? a repetat, clipind a mirare.

— Cum v-ați lovit la cap?

— La cap…? A, da… M-a lovit cineva! a părut ea să-și amintească, ducându-și repede palmele spre cap și începând să-l pipăie… Ah! E grav? m-a consultat speriată, când a dat cu mâinile de batista mea.

— Nu.

— N-o să-mi rămână semn? a zis, îngrijorată, pe când inventaria cu vârful degetelor rana.

— Fiți liniștită, e numai un simplu cucui… Cine v-a lovit?

— Un cucui?! O!… Nu știu… A sunat cineva la ușă… Când am deschis-o, m-a lovit… s-a înfiorat ea de spaimă.

— Cine era persoana care v-a lovit?

— Nu știu… N-am putut să văd… Pe scară era lumina

stinsă… mi-a explicat.

— Spuneți-mi, vă rog, vă simțiți mai bine? Puteți să-mi mai răspundeți la câteva întrebări, ori doriți să revenim mâine?

— Nu… Vă rog să nu plecați… Acum mă simt mai bine… a zis, ridicându-se în capul oaselor. Și mi-e frică să rămân singură… Mai bine să stăm de vorbă…

— Vă mențineți depoziția pe care ne-ați făcut-o azi dimineață?

— Bineînțeles! Corespunde realității…

— Noi nu avem această impresie.

— Vreți să spuneți c-am mințit? mi-a replicat, suficient de indignată pentru a putea presupune că regretă ușurința cu care ne ceruse să nu plecăm.

— De ce ne-ați ascuns adevărul?

— Nu… Nu înțeleg… a îngăimat ea, speriată.

— Unde ați fost sâmbătă după-amiază? am chestionat-o, cu severitate.

— Cum unde am fost…? s-a mirat ea. Doar v-am spus… La prie…

— Nu e adevărat! am repezit-o. Unde v-ați aflat sâmbătă, în jurul orei șase după-amiază?

— Doar v-am spus… a repetat ea, intimidată de tonul meu.

— Mi-ați spus numai neadevăruri! Și vă avertizez că odioasa faptă de a ucide trei oameni nu poate rămâne

nepedepsită!

— Dar cu… Nu am nicio vină… a scâncit ea.

— Din, contră… Noi avem motive să credem că nu sunteți străină de comiterea ei!

— E absurd… a contestat ea, vlăguită.

— Vă sfătuiesc să renunțați la atitudinea pe care ați adoptat-o! Deoarece știm că sâmbătă după-amiază v-ați aflat, împreună cu inginerul Manase. Dacă acum, în ceasul al doisprezecelea, nu vă decideți să ne spuneți întregul adevăr, considerați-vă arestată sub învinuirea de a fi făptuit o triplă omucidere!

Și-a clătinat capul a negare, apoi bărbia a început să-i tremure și, lăsându-și privirea în jos, a început să plângă în batista mea, care și așa șiroia de sifonul cu care o îmbibasem în scopuri terapeutice.

— …E adevărat… a murmurat ea, tot cu privirea plecată, după ce s-a mai liniștit… Am fost cu Grig…

— Luați-o de la început și povestiți-mi tot ce s-a-ntâmplat.

— …Nu mă puteam resemna cu situația care se crease între noi… Știam că și el mă iubește și nu puteam să concep că nu am să-l mai văd din cauza unui fleac.

— Faptul că intenționa să rupă legătura pe care o avea cu dumneavoastră, pentru a se putea căsători, nu prea aduce a fleac… a remarcat Dan.

— Dar nu era vorba de nicio căsătorie… Asta am

inventat-o eu… numai pentru a vă motiva cearta noastră… a clipit ea, cu candoare.

— Și atunci care a fost reala cauză care a determinat despărțirea? m-am interesat, pe când îmi spuneam că dacă cineva s-ar decide să facă un clasament al mincinoșilor, aș fi gata să susțin, până în pânzele albe, că doamna din fața mea are dreptul exclusiv de a ocupa primul loc în ierarhia tagmei.

Și-a întors spre mine ochii congestionați de plâns, m-a privit câteva clipe ezitând, apoi, uitându-se cu un voit interes la batista mea, pe care o tot strângea cu nervozitate între palme, mi-a comunicat:

— M-a văzut stând de vorbă cu un vecin… jucător în echipa națională de fotbal… și a susținut că-i făceam ochi dulci… Dar nu era adevărat… Eu numai pe el îl iubeam…

Ținând seama de cochetăria pe care-o demonstrase în prima parte a discuției din cursul dimineții, înclinam să-i dau dreptate lui Manase. Însă cum nu acesta era adevărul pe care așteptam să-l stabilesc, am preferat s-o readuc pe făgașul care mă interesa:

— Prin urmare, care a fost scopul plimbării de la șosea?

— Deși voiam s-o fac pe supărata, mi s-a făcut dor de el și, sperând că l-aș putea convinge să ne împăcăm, i-am dat telefon… ca să-i propun să ne vedem… Fiindcă

știam că și el mă iubește… La început a făcut-o pe îmbufnatul, dar până la urmă… Ne-am înțeles să ne întâlnim…

— Când ați vorbit la telefon și unde v-ați întâlnit?

— L-am sunat vineri seara și am stabilit să ne vedem a doua zi, la cinci și jumătate, lângă Grădina Icoanei, care este pe lângă mine…

— Și, după ce v-ați întâlnit, ce s-a întâmplat?

— …Grig, fără să coboare din mașină, m-a chemat să mă așez lângă el și a pornit spre șosea… Tot timpul a stat bosumflat, iar când, în sfârșit, a oprit mașina, a reînceput să mă chinuie cu gelozia lui…

— Am să vă rog să ne precizați locul în care a oprit mașina… i-a cerut Dan.

— Prea bine nu știu să vă spun… În orice caz, când am ajuns în fața poligonului de tir, a intrat pe un drum asfaltat și a oprit după câțiva metri… a răspuns ea, chiar în momentul în care s-a auzit soneria de la intrare.

Dan s-a oprit din stenografierea interogatoriului și a ieșit din cameră.

— Deci, a continuat să vă facă reproșuri. Și apoi? am reghidonat-o eu, după ce Dan a revenit și m-a informat că au sosit criminaliștii și le-a indicat ce au de făcut.

— În pofida faptului că m-am străduit să-i argumentez că nu trebuie să ne batem joc de o dragoste ca a noastră, el a continuat s-o țină p-a lui… Că o femeie

poate să-și înșele soțul, deoarece, de cele mai multe ori, căsătoria lor a rezultat numai din niște interese materiale, meschine… În timp ce pe un amant ți-l alegi numai prin propria voință, ceea ce presupune existența unor sentimente curate. Iar când o femeie ajunge să-și înșele chiar și amantul, nu mai este nicio îndoială că este o stricată… Și a ținut-o tot așa, până nu am mai putut să rabd. Da' ce-și închipuia el, că am ajuns să-i cerșesc dragostea? m-a consultat ea, arborând brusc un aer plin de demnitate.

Cum eu nu aveam niciun mijloc pentru a afla ce-și închipuise victima, i-am făcut semn să-și continue relatarea.

— Deși încercam să mă stăpânesc, n-am reușit! În definitiv, eu sunt o doamnă! Iar până la el niciun bărbat nu și-a permis să-mi vorbească cu atâta grosolănie! Așa că, revoltată la culme de mitocănia lui, am coborât din mașină și i-am trântit portiera în nas! m-a informat, mândră de felul în care a procedat, ceea ce urmărea, după toate probabilitățile, să mai sublinieze încă o dată ideea că ar trebui să mă consider fericit că am avut ocazia să cunosc o veritabilă „doamnă", așa ca ea…

Numai că eu, fiind deja vaccinat împotriva fandoselilor, am rămas atât de imun, încât nu am întârziat s-o rog să-și continue relatarea.

— Asta a fost tot… m-a asigurat, săltând din umeri.

Am plecat și, de atunci, nu am mai știut nimic de el… Până azi dimineață, când ați venit dumneavoastră…

— În ce direcție ați plecat?

— Am luat-o înainte, sperând că Grig își va da seama da greșeala lui și mă va ajunge din urmă… Acum însă știu de ce nu a mai venit după mine… Săracu'! a zis, reîncepând să plângă.

— La ce oră l-ați părăsit?

A dat din umeri că nu știe, apoi a zis:

— Îmi amintesc însă că atunci când m-am urcat în autobuzul care m-a adus până în centru, ceasul meu indica șase și douăzeci…

— Ați așteptat mult autobuzul?

— Nu, din contră… Când am ajuns la șosea, el tocmai pornea din stație… Așa că a trebuit să-l iau aproape din mers…

Cum drumul secundar pe care-l străbătuse avea o lungime de circa un kilometru și jumătate, am apreciat că parcurgerea îi luase cam douăzeci de minute, ceea ce îmi indica că se despărțise de victimă la ora șase. Și, cum această oră coincidea, cu o toleranță de numai câteva minute, cu momentul comiterii agresiunii, nu am ezitat s-o întreb:

— Din momentul în care v-ați despărțit ați auzit cumva zgomote de împușcături?

— …De… Împușcături…?! Nu, nu cred… Știți, eram

atât de enervată, încât nu am fost atentă, mi-a răspuns, clătinându-și dezorientată capul.

Apoi, continuând să mediteze, mi-a spus ezitând:

— De fapt, acum când mă gândesc la ce mă întrebați… parcă îmi amintesc că am auzit ceva…

— Ce anume? a intervenit Dan luându-mi-o înainte.

— Niște pocnete… Ca atunci când scoți dopul de la o sticlă de șampanie…

— Ați auzit multe pocnete de felul ăsta?

— Cred că vreo două… Trei… sau cam așa ceva…

— Ați putea localiza momentul în care ați auzit pocnetele? Imediat după ce v-ați despărțit de Manase sau mai târziu?

După o nouă cugetare, m-a anunțat:

— Le-am auzit la foarte scurt timp după ce-i trântisem portiera în nas… Și asta o știu bine, pentru că atunci când le-am auzit m-am gândit că se datoresc unor rateuri produse de mașina lui Grig care se decisese, în sfârșit, să vină după mine… mi-a explicat ea, folosindu-se de batista mea pentru a-și șterge niște lacrimi invizibile.

— Cât timp v-ați aflat cu Grigore Manase, ați remarcat ceva? Mă refer la persoane sau autoturisme…

— Nu… N-am văzut absolut nimic. Totul în jurul meu era dezolant de pustiu…

— Știți să folosiți o armă?

Mi-a răspuns printr-un gest de negație.

— Din relațiile pe care le-am cules despre dumneavoastră, rezultă cu totul altceva, a luat-o Dan la sigur, pe un ton mustrător.

— Eu și armă?! Doamne ferește! i-a răspuns ea, cu surprindere. Singurele arme pe care le-am văzut în viața mea sunt acele cu care trag cowboy-ii prin filme…

— Bine. Acum să revenim la agresiunea care s-a comis în această seară, i-am propus, gândindu-mă că trebuie să clarific și acest aspect. Întrucât nu ați văzut cine v-a lovit, v-aș ruga să ne spuneți dacă există vreo persoană care ar putea să vă dorească moartea.

— Să-mi dorească moartea?! Mie?! Da' pentru ce?

— Tocmai asta am vrea să aflăm. Deoarece este greu de admis că un dement a scăpat dintr-un ospiciu și a venit să vă suprime pe dumneavoastră, numai datorită unui joc al hazardului. Așa, sunând la prima ușă care i-a ieșit în cale și atacând la întâmplare pe cel care i-a deschis-o.

— Nu s-au mai văzut astfel de cazuri? mi-a replicat ea, cu o logică fără prea multe cusururi.

— S-or fi văzut și astfel de cazuri… m-am făcut eu că o iau în serios, pentru a continua cu o vădită îngrijorare. Dar dacă agresorul, nebun ori nu, vrea cu orice chip să vă suprime?

— Asta înseamnă că ar putea să mă mai atace o dată?

a exclamat ea, zâmbindu-mi neîncrezătoare.

— Doamnă Nicolau, nu pot să vă ascund faptul că o astfel de eventualitate nu poate fi trecută cu vederea. Chiar deloc! am avertizat-o cu suficientă gravitate, pentru a o face să priceapă că nu glumeam.

— Cum, chiar credeți…? a zis ea, înspăimântată, în timp ce zâmbetul arborat până atunci i-a înțepenit strâmb, ca un elastic rupt.

— Da, doamnă. Deoarece faptul că agresorul a avut grijă să scufunde în întuneric palierul, demonstrează o premeditare evidentă a acțiunii sale. Iar această constatare exclude în mod automat posibilitatea ca dumneavoastră să fi fost atacată de un dement, fie și numai pentru faptul că indivizii din această categorie, fiind lipsiți de discernământ, nu sunt capabili să-și ia măsuri de precauție. În această situație ar urma să acreditățm ideea că ați fost atacată de un tâlhar. Dar și această variantă ridică un mare semn de întrebare. Dacă v-a doborât, pentru a vă jefui, de ce a renunțat să-și mai atingă țelul?

— Nu… Nu înțeleg ce vreți să spuneți… a scâncit ea, prinzându-și tâmplele între palme.

— Doamnă, eu cred că agresorul v-a atacat pe întuneric pentru a se asigura că nu-l veți recunoaște în eventualitatea că-și arăta intenția de a vă suprima… După cum, de altfel s-a și întâmplat…

— Adică vreți să spuneți că banditul care-a vrut să mă omoare face parte din anturajul meu?! s-a arătat ea atât de uluită, încât a uitat să-și mai maseze tâmplele.

— Întocmai. Ba mai mult, dacă țin seama de cauza care ne-a determinat să vă căutăm, ajungem la o concluzie edificatoare. Individul care a vrut să vă ucidă este una și aceiași persoană cu autorul triplului asasinat, iar dumneavoastră știți ceva care ar putea să-l trădeze.

— Nu știu nimic, domnule căpitan… s-a lamentat ea.

— S-ar putea ca numai criminalul să-și imagineze că ați putea să-l demascați, am concis, după care am continuat: Prin urmare, de îndată ce va afla că tentativa lui a eșuat, nu va pregeta s-o repete.

— Da' ce, eu sunt tâmpită să-i mai deschid? s-a revoltat ea.

— Adică veți refuza să mai primiți în casă rude sau prieteni?

Văzând că întrebarea mea a descumpănit-o, am anunțat-o:

— Eu cred că cea mai bună soluție ar fi aceea de a-l lăsa să creadă că și-a atins scopul. Motiv pentru care am să vă rog să fiți de acord să vă internăm, numai pentru câteva zile, la Spitalul de chirurgie craniană, evident într-o stare deosebit de gravă…

— Glumiți, probabil… Păi nu vă dați seama că în felul acesta soțul meu va afla…

— Soțul dumneavoastră va afla că ați fost atacată de un tâlhar. Atât și nimic mai mult, am liniștit-o.

După ce s-a mai codit puțin, dragostea ce-o avea pentru propria-i persoană a ieșit învingătoare și s-a declarat de acord cu propunerea mea.

*

În următoarea jumătate de oră, după ce echipa criminalistică m-a anunțat că nu a reușit să preleveze de pe ușa de la intrare nicio amprentă susceptibilă de a aparține agresorului, am tras concluzia că nu mai avem ce face în locuința familiei Nicolau. Mai înainte de a pleca, am lăsat în fața ușii apartamentului un subofițer de planton.

— Pe ce te-ai bazat când ai conchis că putem s-o excludem pe Paula Nicolau din rândul suspecților? m-a consultat Dan, de îndată ce am ajuns în stradă.

— Mai întâi mobilul: că și-a ucis amantul, într-o criză de gelozie, treacă-meargă… Dar ce-a avut cu soții Nemens?

— Nu trebuia neapărat să aibă ceva cu ei! E posibil să-i fi ucis numai pentru că, după ce l-a suprimat pe Manase, s-a trezit față în față cu ei. Și cum, firesc, nu avea motive să-și dorească niște martori pentru isprava ei, s-a gândit să-i lichideze.

Ajuns lângă mașina de serviciu, am deschis portiera și m-am aruncat pe bancheta din spate. După ce Dan mi-

a urmat exemplul și i-am spus lui Vartunian să ne lase la casele noastre, am reluat discuția întreruptă:

— Versiunea ta ar fi bună, însă numai cu condiția să nu ții seama de mentalitatea specifică autorilor de omoruri pasionale. Aceștia își îndreaptă furia în exclusivitate asupra partenerului, pentru ca imediat după ce l-au ucis, să se trezească la realitate. Moment în care regretul pentru fapta comisă este atât de mare, încât unicul lor imbold este acela de a se preda autorităților. De altfel, acesta este și principalul motiv pentru care justiția întregului mapamond le-a oferit din totdeauna circumstanțe atenuante…

— Prin urmare, dacă doamna Nicolau și-ar fi ucis iubitul, nu ar fi mai fi avut motive să-i ucidă și pe ceilalți doi. Așa-i? mi-a întrerupt Dan argumentația.

Am confirmat.

— Nu ai impresia că această justificare are un caracter foarte discutabil?

— Dacă mă iei așa, nu prea am cum să te contrazic, am fost nevoit să admit. În schimb, mai există un element, ceva mai convingător decât primul. Oare faptul că niciuna dintre victime nu a întors spatele armei care-i ucidea, sub firescul imperiu al instinctului de conservare, nu-ți spune nimic?

— Ba da! Că au fost luați prin surprindere și nu au mai avut când să fugă.

— Chestia asta cu luarea prin surprindere ar putea fi valabilă numai pentru una dintre victime… sau cel mult și pentru cea de-a doua. Însă nu și pentru ultima. Și, cum, totuși, niciuna din ele nu a schițat nici cel mai mic gest de fugă sau apărare, rezultă că au fost împușcate cu o rapiditate care nu le-a mai lăsat răgazul necesar pentru a putea realiza ce li se întâmplă…

— Și ce, eu am contestat faptul că victimele au fost luate prin surprindere? m-a întrerupt el, cu un gest de nerăbdare.

— Nu, dar continui să omiți exact concluzia pe care o impune această deducție. Victimele au fost suprimate cu o rapiditate puțin obișnuită. Iar pentru ca asasinul să-și atingă scopul, ar fi trebuit să-i împuște fără să mai ochească. Și o astfel de performanță nu este la îndemâna oricui, mai cu seama când victimele sunt nimerite în cap, adică acolo unde acestea erau mai vulnerabile.

— Da… M-a frapat și pe mine precizia cu care au fost suprimate victimele, m-a aprobat el, pentru a continua imediat cu iritare: Dar asta nu înseamnă că înțeleg unde vrei să ajungi.

— Firesc, la subiectul problemei, la arma crimei! Și aceasta este un pistolet de calibrul 6,35, adică exact acel tip de armă a cărui caracteristică dominantă este imprecizia. O armă cu care se poate rata chiar și nimerirea unui elefant de la o distanță de zece pași.

— Și totuși… faptele sunt fapte… În pofida impreciziei armei, autorul a reușit să-și atingă țintele cu o exactitate mai mult decât remarcabilă.

— Întocmai. Numai că această neconcordanță este atât de evidentă, încât se cere elucidată…

— Și? m-a zorit Dan, cu o curiozitate nedisimulată. L-a ce concluzie ai ajuns?

— Nu există decât o singură explicație. Lipsa de precizie a armei a fost compensată de mâna mânuitorului ei… Prin urmare, asasinul trebuie să fie, în mod obligatoriu, un trăgător de excepție!

— Și? și-a repetat el întrebarea, după ce, în prealabil, a făcut un gest de confirmare.

— Ei bine, eu cred că un astfel de trăgător ar trebui să fie cel puțin un campion național la tir. Situația în care n-o văd pe doamna Paula Nicolau, deoarece DACĂ AR FI AVUT UN ASTFEL DE TALENT, SCRIA ȘI PRIN GAZETE… am conchis, pe când, realizând că automobilul era deja oprit în fața blocului în care locuim, întindeam mâna să deschid portiera.

VI.
Necunoscutu'… e cunoscut!

— …Lasă-mă, domnule, cu poveștile astea…! Poftiiim?!… E mare?!… Și cât de mare poate fi

Otopeniul dumitale? Cât Londra? Cât Tokio?… Te rog foarte mult să te ocupi personal de treaba asta! În cursul acestei zile vreau să-l am la mine în birou! l-am auzit pe Dan strigând cu intransigență, în timp ce eu deschideam ușa și mă strecuram în încăpere.

— Cine te-a supărat așa de dimineață? l-am întrebat pe când el trântea receptorul în furcă.

— Șeful postului Otopeni! De trei zile îi tot spun că vreau să-l audiez și pe cel de-al doilea pădurar din Băneasa, iar el se scuză că nu poate să-l găsească…

— Și crezi că ne-ar fi de vreun folos?

— Parcă poți să știi de unde sare iepurele…? În orice caz, procedura ne obligă să audiem toate ființele cuvântătoare susceptibile să ajute anchetei!

— Bravo! Asta da înaltă conștiință profesională! i-am spus și, pândindu-i reacția, am pufnit în râs simultan. Altceva? Vreo noutate?

— …Nu sunt nici două minute de când m-am conversat cu poliția timișoreană… mi-a răspuns, arătând spre telefon.

— Ceva interesant? l-am consultat, poposind pe scaunul dindărătul mesei mele de lucru.

— *Comme ci, comme ça*[16]… mi-a zis, făcând cu mâna dreaptă gestul care-i sugera afirmația.

---

[16] Așa și așa.

— Hai, dă-i odată drumu'! Nu mă mai fierbe!

— N-au putut stabili nicio legătură între familia Nemens și Grigore Manase. Și cum nici noi nu am reușit să evidențiem existența vreunei relații între ei, ar trebui să conchidem că, realmente, nu s-au cunoscut.

— Ai mai aflat și altceva de la Timișoara?

— Da… Doctorul Nemens a ridicat de la CEC treizeci de mii de lei, sâmbătă dimineața, înainte de a porni spre București.

— Adică exact suma pe care trebuia să i-o dea lui Caradopol pentru „ajutorul" promis. Și, cum banii nu s-au mai găsit asupra victimelor… și nici escrocul n-a intrat în posesia lor…

— Așa zice el! a ținut Dan să mă avertizeze.

— Tot așa zic și eu, pentru că-mi cunosc „marfa"! Numai că acum putem fi siguri că suma a existat aievea. Dar s-a volatizat și o astfel de dispariție nu s-ar fi putut comite fără neprecupețitul sprijin al autorului triplului asasinat! Așa că totul pledează pentru posibilitatea ca mobilul dramei să fi fost jaful! Nu crima pasională, cum am presupus noi până acum…

— Cam așa ceva-mi spuneam și eu… s-a solidarizat Dan cu noua mea prezumție. Ba mai mult, mă gândesc că, dacă agresorul a avut drept scop jefuirea familiei Nemens, înseamnă că Manase a fost ucis, spre ghinionul lui, cu totul întâmplător… numai pentru că a asistat la

împușcarea celorlalți… Deci ar trebui să căutăm asasinul în anturajul familiei Nemens, nu crezi?

— Raționamentul tău este corect. Dar tot nu văd unde…

— Așteaptă. Deci, dacă asasinul i-a împușcat pe soții Nemens, e sigur c-a știut de ce o face. Nu?

— Ai dreptate! Ar fi absurd să admitem că cineva purcede la uciderea a doi oameni, fără să cunoască miza, m-am entuziasmat, reușind să pricep unde intenționa să ajungă. Prin urmare, ar fi grozav dacă am putea afla cine sunt persoanele care au avut cunoștință de faptul că familia Nemens avea asupra ei treizeci de mii de lei…

Dan, plin de importanță, mi-a arătat iar aparatul de telefon:

— Află atunci că le-am și cerut celor de la Timișoara să urmărească acest aspect. Și, cum știi cât de generos sunt le-am mai indicat o pistă care, după părerea mea, ar trebui să coincidă cu prima. Mai precis, ținând seama de ipoteza pe care ai emis-o ieri seară, le-am recomandat să urmărească posibilitatea ca între prietenii familiei Nemens să se fi aflat și un trăgător de elită. Și, bineînțeles, să-i ceară respectivului să le prezinte un alibi pentru după-amiaza zilei de sâmbătă!

— Excelent! l-am aprobat fără rezerve.

— Și… ar mai fi ceva… a zis el, ezitând. Am primit

raportul făcut de laboratorul de criminalistică asupra obiectelor găsite la victime… Și, deși nu mi s-a părut nimic interesant… E totuși ceva care mă intrigă…

— Ce anume? l-am zorit, văzând cum o tărăgănează, numai pentru a-mi stârni curiozitatea.

— Îți mai amintești că doctorul Nemens avea la mână un inel?

— Da… Parcă… Nu era de aur filigranat? m-am verificat, în timp ce gândul mi-a zburat la chelnerul care, remarcând lipsa unei verighete, crezuse că cei doi soți veniseră în București pentru a face o escapadă.

— Exact! Iar laboratorul ne informează că a prelevat din dantela filigranată urme de sânge din grupa A.

— Și ce-i cu asta?

— N-ar fi nimic, dacă și purtătorul inelului ar fi avut aceeași grupă! Dar nu-i cazul, de îndată ce el posedă grupa B! Așa că m-am văzut nevoit să caut o explicație acestei bizarerii.

— Și, care-i răspunsul?

— Păi… tocmai asta-i că nu e… m-a anunțat el, cu regret.

— La profesia victimei te-ai gândit?

— Trebuia?

— Eu zic că așa era normal. Ce, dacă ar fi fost, să zicem, pictor, te-ai fi mirat dacă inelul lui era mânjit cu vopsea?

— Și tu crezi că, pentru că era medic chirurg, se justifici prezența unor pete de sânge străin?

— Da… Cam așa ceva…

— Păi ce, opera cu inelul la mână? Și chiar dacă ar fi fost așa, tu de mănuși sterile, din cauciuc, n-ai auzit?

— De ce te gândești numai la o deschidere de abdomen? Ce, îți imaginezi că medicii se „poartă" cu mănuși, chiar și atunci când prind în copci o rană banală? Sau, de ce nu am lua în considerare și posibilitatea ca doctorul Nemens să fi fost solicitat să acorde ajutor unui rănit… în drum spre București? Doar avea destule ocazii să întâlnească niște accidente rutiere de-a lungul celor peste cinci sute de kilometri străbătuți. Așa că, după părerea mea, putem lua constatarea laboratorului ca beneficiu de inventar…

În timp ce colegul meu își arăta palmele într-un gest ce simboliza că nu mai are obiecțiuni, s-a auzit o ciocănitură și ușa s-a deschis.

— Să trăiți! ne-a salutat subofițerul de planton pe culoar. Domnule locotenent, afară este un cetățean care dorește să vă vorbească…

După ce Dan m-a consultat din priviri, i-a spus că poate să-l poftească.

Imediat și-a făcut apariția un tânăr înalt și foarte gras, purtând pe cap o șapcă cadrilată. La fel era și sacoul pe care-l purta descheiat, deoarece, în mod evident, nu-i

mai cuprindea voluminosul abdomen.

— Ce s-a întâmplat? Sunt locotenentul Simionescu…

— …Azi dimineață, când m-am prezentat la autobază… ca să preiau schimbul pe taximetrul pe care lucrez… am văzut un anunț, prin care…

— Dumneata ai făcut o cursă în zona restaurantului Parcul Privighetorilor sâmbătă după-amiaza? l-am întrerupt, ghicind unde voia să ajungă.

— …Da… a zis el, mirându-se de surpriza pe care-o afișam.

Străduindu-mă să-mi revin, l-am rugat să ia loc pe scaunul din fața mea.

În timp ce-și scotea șapca, arătându-și o chică blondă ce nu mai intrase de multă vreme în vreun contact cu frizerii, s-a apropiat și s-a așezat, acțiune care a determinat scaunul să protesteze împotriva supra greutății ce-i fusese impusă, printr-un strașnic scârțâit.

— Te rog să-mi spui pe unde ai circulat în zona Parcul Privighetorilor! i-am cerut, pentru a fi sigur că nu a ajutat vreun trăgător la măsea să-și potolească setea la localul cu același nume.

— …Am trecut prin fața restaurantului, am făcut la stânga, am trecut și prin fața Grădinii Zoologice și am tras pe dreapta în fața poligonului de tir… Apoi m-am întors în centru…

— La ce oră te-ai aflat în fața poligonului de tir?

— …Am ajuns acolo la șase fără cinci… Dar am stat numai câteva minute… mi-a precizat el, cu indiferență.

Am întors capul spre Dan pentru a fi sigur că auzise și el ceea ce auzisem eu. Văzând că și el mă testa pe mine cu privirea, la fel de perplex, am continuat.

— Cum te numești?

— Marin Sandu.

— Care este numele de familie? l-a luat Dan în primire, ceea ce demonstra că-și revenise din stupoare.

— …Sandu… a răspuns șoferul.

— Marinică. Acum am să te rog să-mi povestești, cu amănuntul, în ce împrejurări ai ajuns în fața poligonului, i-am cerut, cu familiaritate, în speranța că noutățile pe care le voi auzi îmi vor mai lumina cazul pe care-l anchetam.

— Sâmbătă pe la cinci… În timp ce mă aflam în stația de la magazinul „Eva", s-a urcat în mașina mea un tip care mi-a zis să-l duc până-n strada Batiștei… M-am uitat la el mirat, pentru că distanța era de numai câteva sute de metri dar nu i-am zis nimic, fiindcă eu mă conduc după principiul „clientul meu, stăpânul meu..", a ținut el să ne explice.

Știind din proprie experiență că afirmația lui era o lozincă esențialmente demagogică, nu m-am simțit obligat să-l felicit pentru conduita pe care și-o aroga.

— Când am ajuns acolo… a continuat el, văzând că

tac, mi-a zis să opresc în fața unui bloc…

— Ai reținut ce număr avea?

— 17…

— Și apoi? am întrebat, remarcând că Dan îmi adresa o ridicare din umeri.

— Tipul a rămas în mașină și mi-a zis că așteaptă pe cineva și să nu opresc aparatul de taxat. Chestie care mie mi-a convenit deoarece aparatul marchează paralele fără prea mult consum de benzină, m-a informat el, cu satisfacție.

— Pe cine a așteptat?

— De fapt, așa cum mi-am dat eu seama mai pe urmă, el nu aștepta pe nimeni, ci pândea pe cineva ca să iasă dintr-un bloc de peste drum…

— Ce număr avea blocul pe care-l supraveghea? s-a interesat Dan.

— Ei, de unde să știu eu…? Ce, chiar credeți că nu am altă treabă decât să mă uit la numerele caselor? i-a replicat, agasat de întrerupere.

— Dar măcar cum arăta, știi? m-am interesat eu, mulțumindu-mă cu un indiciu mai modest.

A dat din cap. Apoi ne-a făcut descrierea unei clădiri pe care de a o vizitasem.

— E imobilul în care locuiește Paula Nicolau! a ținut Dan să-mi atragă atenția, deși eram și eu edificat.

— Deci, să ne întoarcem unde am rămas. Pe cine

aștepta clientul dumitale?

— P-o tipă! Și, deși dumneavoastră nu mă știți, eu sunt foarte pretențios la femei. Asta era… jos pălăria! Ce mai, o pipiță trăsnet! m-a informat el, plin de admirație, ducându-și trei degete împreunate la gură și pupându-le zgomotos.

— Zău, dom'le? Ia spune-ne și nouă cum arăta! s-a arătat Dan curios să afle.

Semnalmentele furnizate de martorul nostru, într-un limbaj destul de colorat, ne-au lămurit că persoana care-i stârnise admirația nu putea fi nimeni alta decât Paula Nicolau!

— Când a văzut că a ieșit din bloc, tipu' de lângă mine mi-a zis s-o urmăresc de la distanță. Și, cum v-am spus că pentru mine clientu'-i stăpân… m-am conformat și am mers la pas în urma ei…

— Până unde?

— Mai întâi, până la Grădina Icoanei… acolo o aștepta o Dacie albă… care s-a pus imediat în mișcare… Iar noi, după ea… Ce mai, ca-n filme! Când am ajuns în fața poligonului, eu știam că acolo e un drum care permite accesul către șoseaua națională, dar eu mai știam și că acum e închis pentru circulația autovehiculelor. Așa că i-am spus clientului meu că drumu-i în reparație și că, dacă am să continui urmărirea, o să dăm nas în nas cu pasagerii Daciei. El

mi-a spus că, într-adevăr, n-ar vrea să fie văzut și mi-a cerut să opresc și să-l aștept…

În acel moment, relatarea taximetristului fu întreruptă de soneria telefonului.

— Un oarecare inginer Martalogu e la biroul de informații și zice că vrea să te vadă… Îl cunoști? m-a întrebat Dan, acoperind pâlnia receptorului cu palma.

— …Sigur… E coleg cu Grigore Manase… E-n regulă! Să poftească! i-am răspuns și m-am întors spre martor.

— Deci, ți-a cerut să oprești și să-l aștepți în fața poligonului. Pe urmă?

— …Pe urmă a coborât din mașină și a plecat pe urmele Daciei… Iar după nici cinci minute a reapărut și mi-a zis să-l duc înapoi în oraș…

— Unde l-ai lăsat?

— Chiar în fața blocului de unde ieșise gagicuța…

— În timpul în care clientul dumitale a fost plecat ai auzit cumva zgomot de împușcături?

— Împușcături?! Nu… N-am auzit nimic altceva decât ciripitul păsărelelor…

— Aș vrea să-mi mai spui ceva. În timpul cât te-ai aflat în zona cuprinsă între restaurantul Parcul Privighetorilor și poligonul de tir, nu ai observat ceva sau pe cineva?

Și-a ridicat gânditor o mână spre urechea stângă și a început să se tragă de ea. Și o făcea cu atâta convingere,

încât mi-a fost teamă că vrea să și-o rupă pentru a mi-o face cadou. Cum eu nu prea țineam să primesc o astfel de atenție, am vrut să-l rog să se lase păgubaș, dar nu am mai avut când.

— Da! Am văzut pe cineva! Un bărbat! mi-a strigat el, repezit.

— Când și în ce loc?

— Când am oprit mașina în fața poligonului. Era înaintea mea, pe drumul care duce spre comuna Otopeni…

— Cum arăta? a sărit Dan.

— Asta nu pot să vă spun… În primul rând el era la vreo două sute de metri de mine și nu i-am văzut decât spatele… În al doilea rând, chiar în, acel moment îi explicam clientului meu că drumul din stânga era închis… așa că… eu aveam cu totul alte preocupări decât aceea de a mă zgâi la un necunoscut…

Toate încercările mele de a obține și alte date legate de persoana pe care-o menționase au rămas fără rezultat. Situație de care Dan a profitat pentru a-i cere descrierea individului care-o urmărise pe Paula Nicolau.

După aceea i-am mulțumit martorului pentru colaborare și l-am condus până la ușă.

— Cine-o fi individul care-a urmărit-o pe Paula Nicolau? s-a întrebat Dan cu glas tare.

Mai înainte de a fi avut când să-i mărturisesc că același lucru mă frământa și pe mine, am auzit o nouă ciocănitură în ușă. Cum tot mă aflam în picioare, am făcut stânga-mprejur și am deschis.

În fața mea, mustăciosul, a cărui eleganță o remarcasem încă de la prima noastră discuție. Numai că, între timp, își înlocuise costumul cel gri cu altul maro, precum ciocolata amăruie, dar la fel de bine croit ca și precedentul.

Apreciind cu admirație gustul cu care-și alesese pantofii, cămașa și cravata, mi-am înclinat capul într-un gest de salut.

— Bună-ziua, domnule căpitan, mi-a urat, în timp ce ochii lui îmi surâdeau de parcă s-ar fi aflat în plină campanie electorală.

Deși eram prea absorbit și, de ce să n-o recunosc, chiar nedumerit, pentru a mai simți vreo chemare spre un schimb de politețuri, i-am întors zâmbetul și, de îndată ce ne-am strâns mâinile, l-am rugat să intre și să ia loc.

— Cu ce treburi pe la noi? l-am întrebat, cu o vie curiozitate.

Scurta lui mustață englezească s-a mișcat ușor, în toate direcțiile, de parcă ar fi fost un ogar care adulmecă vânatul, apoi, afișând un aer de stinghereală, ochii lui verzi au început să examineze covorul decolorat și ros care acoperea pardoseala.

Pentru o clipă, m-am temut că, remarcând cât este de îmbâcsit de praf, mi-ar putea reproșa că nu l-am mai scuturat de mult. Dar, nu, îngrijorarea mea s-a dovedit a fi nefondată, deoarece, privindu-mă din nou, m-a anunțat cu totul altceva:

— Domnule căpitan, am greșit față de dumneavoastră și am venit să vă cer scuze… mi-a zis, teribil de jenat și, văzând că-l urmăresc cu o impasibilitate de surd, s-a decis să precizeze:

— Alaltăieri… când ați venit la noi la institut… Nu v-am spus tot ce știam despre Grigore…

— Ce ați omis să ne spuneți?

— Sâmbătă, cu puțin înainte de unsprezece, Grigore, profitând de faptul că rămăsesem singuri în birou, mi-a împărtășit că este foarte supărat. Afirmația lui m-a surprins, deoarece remarcasem că, mai înainte cu vreo oră, primise un telefon care-l cam iritase. Atunci nu-l întrebasem nimic pentru că în birou se afla și colegul nostru Jercan, care, așa cum și dumneavoastră ați observat, e un tip tare încuiat. Iar ulterior, prins de pregătirea pe care o făceam pentru weekend-ul de la Neptun, am uitat să-l mai întreb ceva…

— Și v-a spus ce-l supărase? i-am scurtat eu explicațiile.

— Da. Persoana care-l căutase la telefon era chiar soțul Paulei, prietena lui…

— Se cunoșteau? l-am întrerupt, surprins de turnura pe care începusem s-o întrevăd.

— Nu. Tocmai asta îl contrariase pe Grigore…

— V-a spus ce au vorbit la telefon?

— Da. Respectivul îl amenințase că, dacă nu-i lasă nevasta în pace, îi va suci gâtul…

— Și Manase ce i-a răspuns?

— Ce se răspunde de obicei într-o astfel de împrejurare… a zis interlocutorul meu, dând din umeri. I-a replicat că a greșit adresa, că el nu cunoaște nicio femeie cu numele de Paula și i-a închis telefonul… Știți, lui Grigore nu-i era frică de bătaie, ci de izbucnirea vreunui scandal. De aceea m-a asigurat că-mi va urma sfatul și o va rupe cu Paula…

— V-a spus ce program avea pentru după-amiaza respectivă?

— Nu.

— De fapt, ce v-a determinat să ne faceți abia astăzi această relatare?

— O slăbiciune. Când ați fost la noi nu am putut s-o fac pentru că era și Jercan de față… Și nu am vrut să-i dau apă la moară unui fanfaron de puritan! Fiindcă sunt convins că numai atât i-ar fi trebuit ca să se apuce să terfelească reputația lui Grigore prin tot institutul… Așa' că, singurul meu regret este numai acela că nu am putut să vă comunic toate astea mai devreme… a

încheiat Martalogu cu un gest de regret.

— Înțelegându-vă sentimentele care v-au animat, vă mulțumim pentru sprijinul pe care ni l-ați acordat… chiar și puțin mai târziu… i-am zis, ridicându-mă în picioare.

— Interesant… a comentat Dan, după ce am rămas singuri.

Deși eram întru totul de acord cu aprecierea lui, am preferat să iau lucrurile într-un mod pragmatic:

— Făcând o legătură între depoziția lui Martalogu și cea a taximetristului, care ne-a spus despre un individ care-a urmărit-o pe Paula Nicolau, trebuie să conchidem că datele adunate până în prezent sunt incomplete. Nu crezi, Dane?

— Ai văzut vreun șef să nu aibă dreptate? mi-a răspuns el, înveselit de pista care se întrevedea.

*

Străbătând culoarul pavilionului, am ajuns în fața unei uși străjuite de un subofițer, care, mai înainte de a ne lăsa să intrăm în salonul din spatele lui, ne-a cerut să ne legitimăm.

Paula Nicolau se afla într-unul din cele două paturi ale încăperii. Era atât de absorbită de romanul pe care-l citea, încât a luat cunoștință de prezența noastră abia după ce-am ajuns lângă ea și i-am dat bună-ziua.

— Ah! a exclamat ea, așa, ca să spună ceva,

dezlipindu-și cu regret ochii de pe carte.

— Cum vă simțiți? m-am interesat, chestie de politețe, pe când ne așezam, eu și Dan, pe marginea patului gol de lângă ea.

— Parcă dumneavoastră nu știți…? Zac degeaba în patul ăsta de fier, în loc să stau la mine acasă… mi-a reproșat ea.

— Îmi pare rău, dar, după cum v-am explicat, numai prin această stratagemă putem dobândi garanția că agresorul nu va face o nouă încercare de a vă suprima.

— Tocmai asta este și problema! Stând aici, am avut tot timpul să mă gândesc la cele ce mi-ați spus… Ei bine… Eu nu știu absolut nimic despre persoana care l-a ucis pe Grig… Așa că nu văd ce-ar putea avea acest asasin cu mine! m-a luat ea drept martor la absurditatea raționamentului meu.

Știind că ipoteza mea era destul de „ipotetică", am preferat să apelez la o axiomă:

— Deși s-ar putea să aveți dreptate… sunt obligat să țin seama și de o zicală ce nu poate fi contestată: „Paza bună trece primejdia rea…"!

— Bine, bine… și pentru asta cât mă mai țineți aici?

— Numai câteva zile… am asigurat-o cu sinceritate, deoarece, bazându-mă pe o simplă supoziție, nu aveam motive s-o imobilizez în spital până la calendele grecești… Dar, în altă ordine de idei, soțul

dumneavoastră a fost pe aici?

— Da! Chiar acum a plecat… Și să știți că e foarte pornit pe dumneavoastră… m-a informat ea, înveselită la gândul că urma să fiu luat la refec.

— De ce? m-am mirat eu, sincer.

— E revoltat. Zicea că de ce avem poliție, dacă bandiții sunt lăsați să-și facă de cap? Deoarece eu, după cum m-ați învățat, am susținut sus și tare că am fost atacată de un bandit! Așa că, dacă veți păstra discreția în continuare, nu ar avea cum să afle de… a ținut ea să-și reînnoiască rugămintea, pe un ton de recunoștință.

— Promisiunea-i promisiune… Bineînțeles, sub rezerva că soțul dumneavoastră nu va afla din alte surse…

— N-o să afle. Dacă nu-i spuneți dumneavoastră! mi-a replicat ea, răspicat.

— Apropo! ziceați că soțul dumneavoastră a plecat adineauri de aici…? Cred că l-am văzut pe culoar… Nu e un bărbat înalt, cu părul roșu și îmbrăcat cu haină de piele? am improvizat eu, pentru a clarifica problema pentru care venisem aici.

— Nici pomeneală! mă contrazise ea, pentru ca, după cum scontasem, să treacă imediat la o descriere a dragului ei consort.

*

— Acum nu mai avem niciun dubiu! a comentat Dan,

când am ieșit pe culoarul spitalului. NECUNOSCUTU'… E CUNOSCUT!

VII.

…N-avea nevoie să-și pregătească terenul…

După ce-am apăsat pe butonul soneriei, am așteptat, privind punctul de impact al armei agresorului cu rama ușii. Înfundarea produsă în lemn era atât de puternică, încât era neîndoielnic că cel care mânuise ranga a intenționat s-o ucidă pe Paula Nicolau.

Dan, apreciind, probabil, că am așteptat suficient pentru a putea repeta apelul, a întins brațul peste umărul meu pentru a mai suna o dată. După care, aproape imediat, s-a auzit zgomotul metalic al deszăvorârii broaștei yale.

În pragul ușii deschise, a apărut un individ îmbrăcat ca un husar, într-o haină de casă, scurtă și prevăzută cu brandenburguri. Tânăr, până în patruzeci de ani, de statură potrivită, bine legat fără a fi însă gras, ne privea inchizitorial, prin lentilele unei perechi de ochelari *pince-nez*.

Din spatele lui răzbătea în surdină vocea lui Frank Sinatra.

— Bună-seara. Sunteți domnul Nicolau? l-am întrebat, numai în chip de introducere, deoarece

corespundea întru totul descrierii făcute de soția sa.

— Da. Și? a zis el, descoperindu-și dinții ca un câine pus pe mușcat.

— Am dori să discutăm cu dumneavoastră, l-am informat, după ce în prealabil ne-am prezentat.

— Da. Ascult! a mârâit el din nou, învrednicindu-ne cu o privire mai rece ca o noapte polară.

— Aici, pe palier? am făcut-o eu pe miratul, deși, din clipa în care-l văzusem, am știut că face parte din categoria indivizilor recalcitranți, din principiu.

— De ce nu? V-am chemat eu? mi-a replicat, uitându-se la mine de jos în sus și de la stânga la dreapta, de parcă mi-ar fi luat măsura pentru sicriu.

— Aveți dreptate. Nu ne-ați chemat dumneavoastră, i-am răspuns cu o bunăvoință care-mi era străină. Am venit în interes de serviciu, deoarece trebuie să cercetăm împrejurările în care a fost comisă tentativa de omor împotriva soției dumneavoastră. Prin urmare, nu înțeleg de ce ne împiedicați să ne facem datoria.

— Datoria dumitale este să împiedici criminalii să atace femeile fără apărare! m-a întrerupt, cu intransigență.

— Eu îmi cunosc datoria. Și ar fi bine dacă v-ați cunoaște-o și dumneavoastră! De aceea, vă informez că, refuzând să răspundeți la întrebările noastre, favorizați un răufăcător. Și, în consecință, puteți fi urmărit în

justiție! i-am întors-o eu, tăios, continuând cu autoritate către Dan: Vom continua această interesantă discuție la inspectorat. Așa că, te rog, să-i completezi domnului o citație pentru mâine la șapte dimineața!

În timp ce Dan, plin de solicitudine, își scotea carnetul cu citații și-și pregătea pixul, am văzut cu coada ochiului că sugestia mea nu-i căzuse bine husarului. Mai întâi a oscilat, mușcându-și buzele, apoi, străduindu-se să-și mențină inflexibilitatea, s-a decis să comenteze, cu o voită toleranță:

— Mă rog… În definitiv am putea discuta și acum… a spus, consimțind să se dea la o parte din ușă și să ne invite să intrăm cu un gest de indiferență.

Cum mai fusesem prin partea locului, nu am avut nevoie de un ghid pentru a mă îndrepta spre living. Văzând că ușa încăperii respective era deschisă, nu am considerat că ar trebui să mai aștept o nouă invitație pentru a păși înăuntru. Demers care mi-a permis să mă uit la Frank Sinatra, care, prin mijlocirea video-ului, se străduia să creeze o ambianță adecvată sticlei de whisky și paharului cu două degete de lichid gălbui care se afla pe tejgheaua din oțel inoxidabil, lângă o scrumieră din care fumega o țigară.

— Aș dori să terminăm mai repede discuția pe care mi-ați impus-o, deoarece am treabă! m-a somat „amabilul" nostru amfitrion, ajungându-ne din urmă.

— Am să fiu cât se poate de scurt, deoarece îmi dau seama că sunteți foarte ocupat, l-am asigurat, în timp ce privirea mea a măturat cu semnificație ecranul televizorului, paharul cu whisky și țigara aprinsă de pe bar.

Pricepând „subtilitatea" remarcii mele, a înghițit în sec stingherit, pentru ca imediat să-și reia atitudinea sfidătoare.

— Spuneai că vei fi scurt! Aștept s-o dovedești!

Cum nu-mi aminteam să-i fi permis să mă tutuiască, am fost tentat să-i cer să adopte un ton potrivit relației care exista între noi. Apoi, constatând că nici nu-i trece prin cap să ne poftească să luăm loc, i-am întors politețea, lăsându-mă să cad într-un fotoliu, fără să mai aștept invitația care nu se întrevedea.

— Vă rog să vă așezați, l-am îmbiat eu, pentru a-i dovedi cât de bine crescut sunt, de îndată ce Dan, urmându-mi exemplul, a și aterizat în fotoliul alăturat.

De furie, fața lui a devenit stacojie și a deschis gura pentru a protesta, dar nu i-am mai lăsat răgazul s-o facă.

— Vă rog să-mi spuneți cum v-ați petrecut timpul sâmbătă după-amiază, între orele cinci și șapte seara! i-am cerut, fără menajamente.

— Poftim?! mi-a răspuns, sufocat de indignare.

— Dumneavoastră nu auziți bine? l-am întrebat, cu inocență.

— Da' cum îți permiți să-mi pui mie o astfel de întrebare?! a explodat el, pe când își bătea pieptul cu o palmă ca și cum ar fi vrut să se convingă că era vorba despre propria și prețioasa lui persoană. În loc să protejezi cetățenii împotriva unor bandiți, care-și fac de cap, îndrăznești să-mi ceri cont…?

— Ajunge! l-am întrerupt, tăios. Aflându-ne în exercițiul funcțiunii, vă atrag atenția că ați depășit simțul măsurii!

— Tinere, fii atent cu cine vorbești! mi-a cerut el, amenințător. Știi ce muncă am eu?

— În meseria mea nu are nicio importanță activitatea dumneavoastră profesională, ci numai cea cetățenească!

— Nu-ți dai seama că această indiferență ar putea să te lase fără scaun? s-a interesat el, sarcastic.

— Nu vă dați seama că aș putea să vă arestez pentru ultragierea unui organ de urmărire penală? a fost rândul meu să-l consult.

— Ha! Ha! Ha! a râs el, fără nicio urmă de vocație.

— Vă rog să vă îmbrăcați! i-am cerut, ridicându-mă în picioare.

— Să mă îmbrac?! Pentru ce? a vrut el să afle, uluit.

— Vom continua discuția la inspectorat…

— Tinere, glumești? a spus el, neîncrezător.

— Deosebit de faptul că nu mă aflu aici pentru a face glume, vă reamintesc că sunt căpitan de poliție nu

„tinere”! Așa că vă somez să fiți politicos! l-am repezit, apreciind că trebuie să pun lucrurile la punct.

— Stați, domnule căpitan… N-o luați chiar așa… a îngăimat el, dezorientat.

— Vă rog să decideți! Continuăm discuția aici… sau la inspectorat?

— Păi… Dacă tot suntem aici de ce să mai mergem la poliție…? a ales el, alunecând intimidat în fotoliul pe care-l străjuise până atunci.

— Aștept să-mi răspundeți la întrebarea pe care am formulat-o, am spus, reașezându-mă și eu.

— Sâmbătă am lucrat și după program, pentru că aveam niște lucrări întârziate. Din această cauză am plecat de la minister pe la șase și jumătate… Apoi am venit acasă și nu am mai ieșit…

— Ascunzând adevărul, vă îngreunați situația.

— Cum adică?! Vrei să spui că mint?! Află, domnule, că ai întrecut măsura! a apreciat el, ridicându-se înfuriat din fotoliu. Te rog să-mi spui cine este superiorul dumitale! Lasă că te aranjez eu…!

— Știm că sâmbătă după-amiaza v-ați aflat în pădurea Băneasa, am continuat, făcându-mă că nu i-am auzit amenințarea.

— Asta-i o invenție! Probabil că am de-a face cu un

descendent de-al lui Münchausen [17] … s-a simțit el obligat să adauge, batjocoritor.

— Excluzându-ne pe mine și pe colegul meu, nu contest că în această cameră se află o persoană care tinde să depășească performanțele vestitului baron!

— Cum îți permiți? a răcnit el, privindu-mă de sus, deși stătea jos.

— Considerați necesar să vă confrunt cu șoferul taximetrului care v-a dus la Băneasa? am răbufnit, sătul de comportarea lui.

— …Așa e… Am fost acolo unde ați spus… a cedat el, împreunându-și stânjenit mâinile pe genunchi și începând să-și maltrateze degetele… Am urmărit-o pe Paula… Soția mea…

— Pentru ce…?

— …Aflasem că urma să se întâlnească cu un bărbat…

— Cum ați aflat? V-a informat cineva?

— Nu, nimeni… Am aflat cu totul întâmplător… Vrând să dau un telefon de aici, am interceptat o

---

[17] Sindromul Münchausen descrie o patologie psihiatrică (tulburare mentală), o patomimie asociată cu dificultăți emoționale severe, care aparține de grupa tulburărilor factícioase. Sindromul apare la persoane cu tulburări de personalitate și este caracterizată prin necesitatea de a simula o maladie neconexată la un profit direct și obiectiv (spre deosebire de simulanți, în engleză : malingering, în franceză : malingre), prin care pacientul caută să beneficieze de îngrijiri medicale pentru afecțiunea sa imaginară.

convorbire pe care soția mea o purta prin derivația pe care o avem în dormitor…

— Când a avut loc această convorbire?

— Vineri seară… Probabil că Paula își imagina că nu eram acasă… a încercat el să-și explice „bafta" pe care o avusese, cu ochii pe degetele de care trăgea de să le scoată din articulații.

— În ce a constat discuția pe care auzit-o?

— De fapt, eu am auzit numai sfârșitul ei… Paula zicea: „… Deci mâine, la cinci și jumătate". Iar o voce de bărbat i-a răspuns scurt: „Bine". Apoi telefonul s-a închis.

— Cu cine vorbise?

— Nu știu… De altminteri, pe moment nu am acordat nicio importanță la ceea ce auzisem. Abia a doua zi am început să mă întreb dacă nu cumva Paula avea o legătură sentimentală… și m-am hotărât s-o urmăresc…

— Povestiți-ne ce s-a întâmplat după ce ați ajuns la Băneasa și ați coborât din taximetru… Restul îl cunoaștem…

— La un moment dat, mașina în care se afla Paula a virat pe un drum care ducea undeva spre stânga. Atunci șoferul mi-a spus că drumul acela era închis autovehiculelor și, cum nu doream ca el să fie martor la scena care presupuneam că ar putea să aibă loc între mine și Paula, i-am cerut să oprească și să mă aștepte…

Și m-am îndreptat în direcția în care dispăruse cealaltă mașină… Nu a trebuit să merg prea mult, deoarece era oprită la mică distanță de răspântie. Am început să mă fofilez pe marginea șoselei, apropiindu-mă tiptil de mașină… și, când am ajuns la vreo zece metri de ea, m-am ascuns după un copac și am început să mă întreb ce atitudine ar trebui să adopt… a zis, privindu-și jenat degetele pe care le răsucea cu și mai multă vigoare.

Imaginându-mi că, dacă-l mai las să-și facă de cap ar fi în stare să-și smulgă falangele din balamale și să le arunce pe covor, m-am grăbit să-l invit să-și continue relatarea.

— Mda… a zis el, îndreptându-și mâinile și punându-le pe brațele fotoliului, ca și cum ar fi ajuns la concluzia că, până să facă rost de alte degete mai bune, ar fi de preferat să le păstreze pe cele existente. Mai înainte de a mă fi decis asupra modului în care era mai bine să acționez, am văzut deschizându-se portiera din dreapta și pe soția mea coborând… în timp ce spunea ceva… în genul: „Ai fost și ai rămas un măgar.” Apoi a trântit portiera și s-a îndepărtat ca o vijelie.

— În ce direcție? a început Dan să-l chestioneze.

— În cea opusă locului de unde priveam.

— Ce ați făcut după plecarea soției dumneavoastră?

— Am mai stat ascuns câteva clipe, apoi m-am înapoiat la taximetrul cu care venisem…

— Cum arăta conducătorul mașinii cu care călătorise soția dumneavoastră?

— Nu știu… Cât timp am stat acolo el n-a coborât… Așa că nu am avut cum să-l văd…

— De ce ați stat ascuns? De ce nu ați vrut să fiți văzut de soția dumneavoastră? l-am întrebat eu, cu dorința de a pricepe cauza pentru care avusese o comportare total atipică pentru un soț gelos, gata oricând să apeleze la argumentul palmelor.

— …Îmi este greu să vă explic… Abia după ce mi-am dat seama că Paula ar putea să aibă un amant, am realizat că… nu pot trăi fără ea. Prea mă obișnuisem să văd în ea un obiect care-mi aparține… iar realitatea m-a ajutat să mă dezmeticesc… Și m-am decis să fac orice ar fi necesar ca s-o pot păstra… m-a informat el, coborându-și privirea, rușinat ca o prea-cuvioasă măicuță.

— Chiar și prin suprimarea concurentului? l-a luat Dan în primire.

— Nuuu! Vai de mine…! Cum puteam să mă gândesc la o astfel de posibilitate? a răspuns, scuturându-și înfiorat umerii. Doream numai să-mi recuceresc soția… să-mi aduc pacea în cămin…

— De ce nu ați vrut ca soția dumneavoastră să știe că îi cunoașteți legătura?

— Nu știu dacă o să mă înțelegeți… s-a sfiit el.

— Nici noi nu știm, dar încercați, totuși… i-a propus colegul meu, zâmbind amuzat.

— Dacă nu-mi păstram anonimatul, aș fi fost obligat să iau o atitudine, ceea ce ar fi dus poate la divorț. Un divorț pe care nu-l doream… În definitiv, dacă a ajuns să aibă un prieten, poate c-a fost și vina mea… poate c-am neglijat-o…

— În timpul pe care l-ați petrecut în pădure, ați auzit împușcături? S-au ați văzut pe cineva? a vrut Dan să știe, invocând o întrebare care prin continua ei repetare, căpătase un caracter stereotip.

Constatând că-și clatină capul a negație, m-am ridicat și, am avertizat:

— Vă atrag atenția că, până la terminarea anchetei, nu aveți voie să relatați nimănui discuția pe care am avut-o.

— Bineînțeles! Bineînțeles! Ba mai mult, am chiar, o rugăminte la dumneavoastră, stimate domnule căpitan… a ezitat el, implorator.

— Vă rog… l-am încurajat, curios să aflu cam ce ar putea să-mi ceară după felul în care mă primise.

— Vă rog… Să nu-i spuneți nimic Paulei… Să nu știe că am urmărit-o… Știți, e o făptură sensibilă și nu aș vrea s-o supăr, mi-a spus el, cu spășenie.

I-am răspuns printr-un gest de aprobare și l-am întrebat:

— Unde vă aflați ieri seară când a fost atacată soția dumneavoastră?

— La minister. Am participat la o ședință de colegiu. Da, spuneți-mi, nu vreți să vă servesc cu ceva? Un coniac mic… Sau un whisky? m-a întrebat el, servil, arătând cu capul spre bar, în timp ce noi ne îndreptam spre ieșire.

— Nu. Sunteți prea gentil, i-am răspuns eu, cu o ironie pe care nu am avut de ce să o disimulez. Bună-seara… i-am mai zis, când am ieșit pe palier.

*

— S-ar părea că nu prea e omul nostru… a zis Dan în timp ce coboram scara.

— Într-adevăr, nu e el. Deosebit de faptul că nu are caracteristicile unui om capabil să ia o decizie extremă, este disculpat de mărturia șoferului care l-a dus în zona câmpului infracțional. Pentru că acesta nu a auzit împușcăturile care le-au răpus pe cele trei victime… Deci drama s-a declanșat după plecarea soțului, mai mult sau mai puțin gelos.

— Aceeași motivație ca și în cazul escrocului cu o sută de nume…

— Exact! De îndată ce ambii taximetriști s-au aflat în imediata apropiere a clienților pe care i-au avut, fără a fi auzit împușcăturile, implicit trebuie să admitem că cei doi suspecți sunt străini de cauză. Iar în ceea ce-l

privește pe domnul Nicolau, mai există un argument: modul în care s-a comis tentativa de omor împotriva soției sale. EL, ca soț, N-AVEA NEVOIE SĂ-ȘI PREGĂTEASCĂ TERENUL, scufundând în întuneric palierul. O lovea pe lumină, pentru a putea fi sigur c-a lichidat-o. Apoi, aruncând arma, nu-i mai rămânea decât să cheme poliția și să spună că așa a găsit-o. Era cel mai logic. Dar, cum lucrurile s-au petrecut cu totul și cu totul altfel, devine evident faptul că nu am dibuit încă omul căutat! am anunțat, grăbit să mă arunc în mașină și să-i cer lui Vartunian să ne semene pe la casele noastre.

VIII.
Dacă te decizi să vorbești, anunță-mă!

— După ce ne-am despărțit, am continuat să mă întreb care este adevăratul mobil al acestui triplu asasinat, a început Dan să mi se confieze, de îndată ce i-am dat bună-dimineața.

— Cu asta te-ai ocupat azi-noapte? l-am întrebat, în timp ce-mi ocoleam biroul, atras ca un magnet de scaunul meu căpitănesc.

— De fapt, dacă mă gândesc un pic, stăm mai bine ca înainte… a continuat el, fără să țină seama de faptul că-l luasem peste picior.

— Mai înainte, fiind când?

S-a uitat la mine cu toleranța ce-o arată profesorul celui mai arierat elev al clasei și, oftând, a precizat:

— Mă refer la perioada când admisesem că avem de-a face cu un mobil pasional.

— Aha! Și? am zis, curios.

— Vezi? Stăm la mâna altora și ne pierdem vremea!

— Ce-i aia „și”? După ce ancheta a stabilit că soții Nicolau nu l-au ucis pe Manase, deci nici pe celelalte două victime, devine evident că multiplul asasinat nu a fost comis din motive sentimentale…

— Ușurel! Nu te pripi să tragi această concluzie! Ce, faptul că Manase nu a fost ucis cu un scop pasional, poate exclude posibilitatea ca acest mobil să fi rămas valabil pentru unul din soții Nemens?

— Până acum nu s-a confirmat nici cel mai slab indiciu în această direcție, mi-a replicat el, cu dispreț.

— Chiar crezi că, în cele cinci zile de cercetări, am reușit să cuprindem toate datele cazului? Ești convins că ai aflat tot ce trebuia despre fiecare dintre victime?

— Poliția timișoreană nu a putut stabili nicio legătură extraconjugală a vreunuia dintre soții Nemens… mi-a replicat Dan, cu o fermitate regresivă.

— Faptul că nu a stabilit nimic în această direcție, nu înseamnă că subiectul a fost epuizat… Nu de alta, dar chiar natura unor astfel de relații presupune o discreție

totală și mi se pare firesc ca decelarea lor să fie teribil de dificilă.

— Vrei să spui că ar trebui să ne deplasăm la Timișoara? a sfârșit el prin a se lăsa convins de argumentarea mea.

Am dat din cap a confirmare.

— Cred că nu avem altă alegere. Mai cu seamă că, o deplasare în acest oraș ne va permite să urmărim și pista pe care ne-o deschide suma dispărută. Apropo! mai ai vreo veste în legătură cu persoanele care știau că doctorul Nemens are asupra lui banii?

— Încă nu am primit nimic.

— Vezi? Stăm la mâna altora și ne pierdem vremea!… Pentru că așa cum este și normal, colegii noștri se ocupă mai întâi de problemele lor și abia apoi, dacă și când au timp, de ale noastre. Așa că, dă tu fuguța până la secretariat și fă formele de deplasare la Timișoara!

Dând din umeri, într-un gest de resemnare, s-a ridicat de pe scaun și a părăsit încăperea.

Cu cotul pe birou și cu bărbia în podul palmei, am început să cuget asupra cazului, întrebându-mă dacă, până mâine, când aveam avion spre Timișoara, nu aș mai putea aborda și altă pistă. Așa mi-a venit ideea că ar trebui să stabilesc o listă a tuturor persoanelor care s-au aflat împreună cu soții Nemens în restaurantul Parcul Privighetorilor. Deoarece nu se putea exclude

posibilitatea ca autorul omorului să fi remarcat, în mod incidental, banii pe care îi avea doctorul asupra sa. În consecință, am căutat cu privirea notesul în care se consemnau depozițiile persoanelor audiate. Văzându-l pe biroul lui Dan, l-am luat și am început să-l răsfoiesc, cu scopul de a mă apuca să alcătuiesc lista pe care mi-o propusesem.

După ce-am scris numele responsabilului, al chelnerului care-a servit victimele, a garderobierei și al pădurarului, m-am văzut nevoit să constat că pot pune punct tabelului. Ceea ce am și făcut, până în clipa în care am realizat că bat apa-n piuă și am trântit pixul peste notes, oftând, cu o justificată descurajare. Chiar dacă cei patru martori mi-ar fi furnizat numele unor consumatori cunoscuți și aceștia, la rândul lor, alte nume, puteam eu să-mi imaginez că prin această tactică voi reuși să au alcătuiesc o situație a tuturor persoanelor prezente în intervalul de timp care mă interesa? Ce, Parcul Privighetorilor era un club britanic, în care nu se permitea decât accesul membrilor săi? Era un local public, în care unii vin și alții pleacă… ca la moară… În definitiv, dacă familia Nemens a intrat pentru prima oară în restaurant, de ce n-ar fi procedat la fel și presupusul tâlhar? am raționat eu, ridicându-mi cătrănit ochii spre tavan.

După ce am consultat plafonul, suficient de mult

pentru a avea certitudinea că nu este dispus să mă scoată din încurcătură, mi-am lăsat privirea spre pix și, involuntar am citit fila care se afla dedesubtul acestuia. Distrat, am tot recitit-o. Apoi, plictisindu-mă să mă tot zgâiesc la scriitura lui Dan, am închis notesul și m-am ridicat de pe scaun.

Nici n-am apucat să mărșăluiesc bine prin birou că, brusc, am și avut revelația unei greșeli grosolane de anchetă! M-am repezit la notes și am recitit încă o dată fila marcată de pix. Într-adevăr, aveam dreptate! Fără să mai zăbovesc, am pus mâna pe telefon și am sunat secretariatul.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Dan, câteva minuta mai târziu, năvălind în birou.

Eu i-am vorbit despre inadvertența pe care-o descoperisem, iar el a rămas cu gura căscată.

— Formidabil! a exclamat el, după ce, luându-mi notesul din mână, mi-a verificat cu înfrigurare afirmația. Așa-i! Și se leagă cu plasturele…

— De unde am putea afla ce grupă sanguină are?

— De la unitatea medicală de care aparține…

— Atunci, ce mai așteptăm? i-am spus, ducându-mă să-mi iau trencicotul din cuier.

*

Supoziția noastră fiind confirmată de evidența dispensarului comunal, ne-am repezit până la

procuratură, de unde, după ce ne-am expus punctul de vedere, am obținut mandatul de care aveam nevoie. Apoi, pentru că tot ne pusesem în mișcare, ne-am deplasat la domiciliul suspectului și i-am tras o percheziție ca la carte. Din păcate, nu am descoperit nici arma crimei și nici banii care-i dispăruseră doctorului Nemens. În schimb, am dat peste o casetă metalică, tip fichet, care, după ce că era dosită în pod, sub niște lucruri vechi, mai era și bine ferecată. Astfel că întrunea suficiente elemente pentru a putea spera că, ceea ce nu găsisem afară, s-ar fi putut afla înăuntrul ei. Motiv pentru care, fără prea multe complexe, i-am cerut suspectului s-o descuie. Acesta, în loc să-mi satisfacă dorința, s-a străduit să-mi explice că obiectul respectiv zăcea de multă vreme aruncat în pod, deoarece, pierzându-i-se cheia, devenise inutil.

Deși, acordându-i beneficiul dubiului, m-am făcut că-l iau în serios, când l-am poftit la inspectorat, am luat cu noi și caseta care-mi reținuse atenția.

*

— Acum îmi spuneți pentru ce m-ați adus aici? a zis el, de îndată ce am ajuns în biroul nostru.

— Ia loc, te rog, i-am spus, arătându-i un scaun.

— N-am nevoie! a declarat el, cu iritare. Vreau să știu de ce mi-ați percheziționat casa și de ce m-ați adus aici!

— Te rog s-o descui! i-am cerut iar, arătând spre

casetă.

— Nu am cu ce! Doar v-am spus că am pierdut cheile de multă vreme!

— Caseta nu e goală.

— Așa-i. Am băgat în ea câteva scule… Cum erau însă vechi, după ce-am pierdut cheia, m-am lipsit de ele…

— Am vrea și noi să le vedem, m-a susținut Dan.

— De câte ori să vă mai repet că nu am cu ce s-o descui? s-a interesat el, bătând cu piciorul în dușumea.

Întrucât ambele părți își mențineau cu hotărâre intențiile, devenise evident că nimerisem într-un impas, care, deși părea insurmontabil, nu se putea să nu aibă o ieșire. Și, pentru că-mi aruncasem odată ochii pe o carte de istorie, am găsit-o. În consecință, am procedat precum Alexandru Macedon[18], numai că eu, în loc să trag spada am tras aparatul de telefon.

După ce-am format trei numere, m-am conversat cu un coleg care lucrează tot la inspectorat, dar cu un etaj

---

[18] Alexandru cel Mare (în greacă Μέγας Αλέξανδρος, Megas Alexandros, n. 20 iulie 356 î.e.n., Pella, Macedonia Antică – d. 10 iunie 323 î.e.n., Babilon, Macedonia Antică), cunoscut și sub numele de Alexandru Macedon, Alexandru al III-lea al Macedoniei sau Alexandros III Philippou Makedonon, rege al Macedoniei (336 î.Hr.-323 î.Hr.), a fost unul dintre primii mari strategi și conducători militari din istorie. Cuceririle sale spectaculoase i-au făcut pe macedoneni stăpâni ai Orientului Apropiat. La moartea sa, la vârsta de 32 de ani, Alexandru era stăpânul celui mai mare imperiu cucerit vreodată. Alexandru cel Mare a contribuit substanțial la răspândirea civilizației elenistice în întreaga lume.

mai jos. I-am spus ce doream și el, dovedindu-și încă o dată bine cunoscuta amabilitate, m-a asigurat că are exact ce-mi trebuie, dar bineînțeles, numai cu condiția ca, până la sfârșitul săptămânii, să-i ofer un coniac cât mai mare. Întrucât schimbul promis mi s-a părut a fi echitabil, am avizat tranzacția fără nici cea mai mică ezitare.

Curând s-a auzit o ciocănitură în ușă și un subofițer, însoțit de un tip scund, îmbrăcat în zeghe, au pătruns în cameră.

— Să trăiți! Sunt plutonierul Vasile Vasile și am fost trimis la dumneavoastră… a început primul să raporteze, grăbit de parcă s-ar fi temut să nu-și uite replica.

— Ce mai faceți, dom' comisar? l-a întrerupt, cu bucurie, însoțitorul lui, când a dat cu ochii de mine.

— Ei asta-i bună! Ce faci, mă Fănică? Iar ești în pensiunea statului? Bravo, mă! Dar tu ne iubești, nu glumă! m-am înveselit și eu, după care, remarcând privirea intrigată a lui Dan, am precizat:

— Dânsul este domnul Furnăreanu, zis și Fănică Gură de lup… Un autentic talent în spargerea caselor de fier…

— Încântat de cunoștință, domnule comisar… s-a grăbit pungașul să adopte o poziție de drepți și să se încline înspre Dan cu o politețe de pe vremea lui Johann

Strauss[19].

Constatând că subofițerul, surprins de cordialitatea cu care fusese întâmpinat recidivistul, ne privea nedumerit, întorcând capul de la unul la celălalt de parcă ar fi arbitrat un meci de ping-pong, a rămas fără rol, i-am cerut să aștepte pe culoar.

— N-aveți vr'o țigărușcă, dom' comisar? s-a interesat pungașul, lingându-și în mod demonstrativ buzele.

Am scos dintr-un sertar un pachet cu țigări și i l-am întins. S-a apropiat și a extras două. Una și-a vârât-o între buze și pe a doua a așezat-o după ureche, acolo unde-și țin unii chelneri creionul pentru socoteli, explicându-mi:

— Știți, asta e de rezervă… pentru mai târziu…

— De ce nu te cuminți, Fănică? l-am mustrat, în timp ce-i aprindeam țigara cu flacăra brichetei.

— Am vrut, dom' comisar, zău c-am vrut…

— Chiar de mai multe ori ai vrut, am glumit eu.

— E adevărat! Însă ca acum, niciodată! Da' ce să-i

---

[19] Johann Strauss (tatăl) (n. 14 martie 1804, Viena - d. 25 septembrie 1849, Viena; germană: Johann Baptist Strauß, Johann Strauss (Vater); cunoscut și ca Johann Baptist Strauss, Johann Strauss Sr., Johann Strauss I) a fost un compozitor romantic austriac, faimos pentru valsurile sale și popularizarea acestora alături de Joseph Lanner, așezând astfel fundațiile pentru ca fiii lui să continue dinastia sa muzicală. Cea mai cunoscută piesă a sa este probabil Marșul lui Radetzky (numit astfel după Josef Radetzky), în timp ce valsul cel mai renumit este probabil Lorelei Rheinklänge, op. 154.

faci? Așa-i când e să s-aleagă prafu'… a zis, ridicându-și ochii spre tavan, ca pentru a invoca niște forțe potrivnice bunelor sale intenții. Acu' o săptămână, când mi s-a dat drumu' dă la pension, eram hotărât… Da' știți cum?… Ferm! Hotărât să pun capăt vieții necinstite pe care o dusesem până atunci. Ce, adică vă închipuiți că eu nu pot să muncesc ca un bun și onest cetățean al țării? Ba pot!

— Deși sunt convins că un lăcătuș de talia ta ar putea să câștige suficient pentru a putea trăi, așa cum ai spus, ca un onest cetățean, nu înțeleg de ce nu te decizi să te potolești… am încercat eu să-l prelucrez.

— Păi… Eu ce vă ziceam? Tocmai asta voiam să și fac, când… (spre ghinionul meu!) m-am întâlnit cu un nenorocit de pontagiu, care a început să mă vrăjească că are un tun ce n-a mai văzut lumea… Atunci, ce mi-am zis? Hai să mai pun o dată gura-de-lup la treabă… și gata!… Mă umplu de bișțari… și p-ormă o dau pă bune…

— Vezi, exact asta voiam și eu să-ți spun. Tu faci parte din categoria celor care se astâmpără numai atunci când încep să miroasă florile de la rădăcină… i-am zis, amenințându-l cu degetul, în chip de dojană.

— Nu, dom' comisar! Zău c-am vrut să trec pă bune…

Cum eu nu-l „împrumutasem" de la colegul meu pentru a asculta niște baliverne care erau departe de a

avea un caracter inedit, m-am decis să-i cer să mă scoată din impasul provocat din încăpățânarea tipului pe care-l bănuiam ca fiind autorul triplului asasinat.

— Fănică, as vrea să te rog să-mi faci un serviciu.

— Pentru dumneavoastră, sunt gata să fac tot ce doriți… dar vreau să vă rog și eu ceva… s-a grăbit el să adauge cu șiretenie.

— Te ascult, da' zii repede! i-am cerut, nerăbdător să intru cât mai repede în posesia probei de incriminare a bănuitului care, continuând să stea în picioare, urmărea dialogul nostru cu o voită nepăsare.

— Aș vrea să vorbiți și dumneavoastră cu dom' maior Ciocârdel și să-i explicați că dosaru' pă care mi-l întocmește acum e nelegal…

— Cum adică? m-am mirat eu.

— Păi, stați să vedeți… Pentru spargerea unui seif vrea să-mi dea o încadrare care prevede o pedeapsă de cel puțin cinci ani… Și nu-i drept!

— De ce? Nu l-ai spart tu?

— Cum să neg, când am fost prins în flagrant?… Însă problema e cu totul alta… Prin faptul că eu l-am deschis, ulterior s-a putut dovedi că din casă lipsea vr'o patrujdămii dă leoșteni, pe care-i făcuse labă casieru'… Ei bine, în ciuda faptului că, acțiunea mea a urmărit darea în vileag a unei fraude în dauna avutului obștesc, dom' maior susține că chestia asta e nerelevantă… Ce-i

aia nerelevant, când fără mine nu s-ar fi aflat nimica dă banii sustrași de pungașu' ăla dă casier?… Adică cum? Eu lucrez pentru poliție și poliția tot pă mine mă arde? m-a consultat ci, strivindu-și revoltat țigara în scrumieră.

Deși stratagema lui era amuzantă, m-am decis să revin la oile mele, anunțându-l că nu l-am chemat pentru a-i asculta plângerile.

După care, arătându-i caseta metalică, l-am întrebat:

— Ești în stare să deschizi chestia asta?

Încă indispus de modul în care-i tăiasem macaroana, s-a uitat cu silă la obiectul pe care i-l arătasem.

— Asta?! a zis el, privindu-mă neîncrezător.

— Asta! am confirmat.

— Nu, nu pot s-o deschid… mi-a răspuns, strângând din nas cu dispreț.

— E chiar atât de greu?! m-am minunat eu.

— Pușculițe d-astea, n-am mai deschis dă mult… dă pă vremea când mai făceam pipi-n pat… mi-a replicat el, cu și mai mult dispreț.

— Și atunci, ce te împiedică să mi-o deschizi? am spus, cu intenția de a-i înțelege refuzul.

— Reputația, dom' comisar! Păi ce, credeți că io-mi bat joc dă meseria mea? Dacă aveți vr'o treabă serioasă, cu blindaj dă treizeci dă centimetri, da!… puteți conta oricând pă mine. Da' la o treabă d-asta, dă găinar, eu nu

pot să zic decât pas! a încheiat el, făcând pe ofensatul.

— Ce fanfaron! „Vrea o treabă serioasă, cu blindaj dă treizeci dă centimetri…”, a zis Dan, imitându-l. Cred că nici cu nitroglicerină nu-i în stare s-o deschidă! a continuat el, batjocoritor, măturându-l cu o privire încărcată cu silă.

— Cine-i fanfaron? Eu?! a strigat Furnăreanu ultragiat, pentru a adăuga, cu furie: Aveți vr'o agrafă dă birău?

După ce i-am înmânat-o, a ridicat-o spre lampa aprinsă din plafon, apoi, după ce a îndreptat sârma și i-a schimbat forma, s-a aplecat asupra casetei.

— Aaaa! Nu așa! a protestat el, când ne-a văzut că ne-am apropiat pentru a-i studia gesturile. Fiecare cu meseria lui! Dacă chiar vreți să v-o descui, vă rog să vă îndepărtați!

Apreciind că, într-adevăr, e de preferat ca fiecare să rămână la meseria pe care a învățat-o, le-am făcut semn lui Dan și bănuitului să se conformeze.

— Gata, dom' comisar! m-a anunțat câteva secunde mai târziu „amicul meu”, deformând din nou sârma agrafei, mai înainte de a o arunca în coșul de hârtii, probabil, pentru a-și asigura „secretul de fabricație”.

Încordat, m-am dus imediat să ridic capacul cutiei.

— Dom' comisar, nu mai aveți vruna d-astea? m-a întrebat Furnăreanu, în timp ce eu evaluam conținutul

casetei.

Mi-am întors capul spre a vedea ce dorește. L-am văzut bătând în mod semnificativ cu degetul în țigara pe care și-o pusese după ureche.

I-am întins pachetul din care-i servisem primele două țigări și i-am făcut semn lui Dan să-l scoată pe culoar și să-l predea subofițerului care-l adusese.

În timp ce Dan închidea ușa și se apropia de mine, am răsturnat conținutul casetei pe birou.

— Ohoho! Da' cu ce-i aici, Consignația și-ar putea deschide o nouă unitate… a apreciat Dan, fluierând admirativ.

Deși eram deziluzionat de faptul că nu vedeam nimic care să aducă cu un pistol sau cu banii doctorului Nemens, mi-am spus că am totuși la dispoziție o serioasă bază de discuție. În consecință, am ridicat capul și m-am adresat bănuitului, care continua să rămână în picioare:

— Ia loc! Și, dacă nu vrei s-o faci singur, te așez eu! i-am spus cu suficientă asprime pentru a-l face să priceapă că nu glumesc.

Fără să mai facă nazuri, a alunecat imediat pe scaunul care i-l indicasem cu vârful degetului.

— De unde ai aceste obiecte, domnule Corban? l-am întrebat, arătând spre maldărul de stilouri, ceasuri, inele, brichete etc… care se afla pe biroul meu.

— Există vreo lege care să mă oprească să colecționez ce-mi place? mi-a răspuns el, cu tupeu.

— Nu, o astfel de lege nu există… Oricine e liber să colecționeze orice, începând cu scobitori folosite și terminând cu tablouri originale. Bineînțeles, cu condiția să nu le fi dobândit oricum… adică ilicit, ca în cazul dumitale…

— Nu înțeleg! Ce vreți să spuneți cu asta? a vrut el să știe, jignit, pentru a continua cu insolență: Chiar aveți impresia că mă puteți înfunda prin niște simple afirmații? Va trebui să dovediți că mi le-am procurat prin căi ilicite…

— Domnule Corban, deși aceste obiecte își au importanța lor, nu pentru ele te afli aici… am început să-i spun, cu intenția de a-i preciza sub ce acuzație l-am reținut.

— Atunci chiar că nu mai înțeleg nimic! mi-a curmat el demersul, cu un gest de exasperare.

— Pentru că nu-mi plac confuziile, am să fiu și mai clar. Ești reținut sub acuzația de ucidere a familiei Nemens și a inginerului Manase…

— Vă țineți de glume? a bâiguit el clipind uluit.

— Eu glumesc numai cu prietenii! i-am replicat cu severitate.

— Protestez! Sunt un cetățean onest și nu admit să fiu tratat ca un borfaș! a izbucnit el, cu enervare. Eu am

ajutat întotdeauna autoritățile când mi s-a cerut să particip la prinderea răufăcătorilor aciuiți prin pădure…

— Acesta este și motivul pentru care nu te-am arestat mai de mult. M-am lăsat indus în eroare de certificatul verbal de bună purtare pe care ți l-ai atribuit.

— S-ar părea că sunteți dominat de-o idee fixă… domnule căpitan! Da' probe pentru vinovăția mea, aveți? mi-a rânjit el, cu obrăznicie.

— După ce ai remarcat familia Nemens în restaurant, te-ai decis să te ocupi de ei și, când i-ai văzut cerând chelnerului nota de plată, ai ieșit și i-ai așteptat… Apoi, după ce i-ai urmărit până la locul știut, i-ai ucis…

— Povestea asta e foarte interesantă, da' ați uitat să-mi spuneți și de ce i-am ucis, a zis el, cu ironie. Ce-am avut de împărțit cu ei?

— Nenorocirea acestei familii s-a datorat faptului că una dintre victime nu purta verighetă… Acest amănunt te-a făcut să crezi că ai de-a face cu un cuplu pus pe escapade… Și ceea ce era mai important, că numai femeia era căsătorită. Ultimul element fiind determinant, deoarece un soț găsit, într-o situație care-l poate dezonora nu-i capabil să reziste șantajului… Deci, urmărindu-i, probabil până i-ai văzut îmbrățișându-se, te-ai apropiat de ei și le-ai cerut actele, lăsându-i să înțeleagă că, în anumite condiții, ai putea uita

întâmplarea. Cum era însă și firesc, doctorul Nemens s-a înfuriat și… te-a lovit… Moment în care ți-ai scos pistolul și i-ai împușcat…

— Ați omis-o pe cea de-a treia victimă… Pe aceasta tot eu am împușcat-o? m-a întrebat el, caustic.

— Tot dumneata, bineînțeles. Inginerul Manase, auzind zgomotul disputei pe care o aveai cu doctorul Nemens, s-a dat jos din mașina lui și a venit să vadă ce se întâmplă. Iar cum dumneata tocmai atunci i-ai împușcat pe cei doi, te-ai grăbit să-l suprimi și pe martorul care asistase la fărădelegea dumitale!

— Astea-s simple presupuneri, ca să nu le spun altfel… Și cea mai bună dovadă că e așa rezultă chiar din faptul că eu mă aflam deja acasă când au fost ucise victimele, m-a asigurat el, cu suficiență.

— De unde știi când s-a comis fapta? l-a întrebat Dan.

— E adevărat că nu am de unde să știu… Dar mi se pare normal ca cei doi soți să fi fost omorâți după plecarea mea de la restaurant, de îndată ce eu i-am lăsat acolo când am pornit spre casă… Iar dacă eu mă aflam deja acasă la șase fără un sfert, fără să fi auzit vreo împușcătură, e clar că faptele s-au produs după această oră, a improvizat el, cu o logică aparent corectă.

— Numai că noi avem motive să credem că ai ajuns acasă mai târziu decât ai declarat! am spus eu.

— Eh, motive! a pufăit el, cu dispreț. Pentru ca să mă-

nfundați, vă trebuie probe!

— Așa este, am admis, dând din cap cu înțelegere. Îți mai amintești că, în drum spre casa dumitale, ai văzut un taximetru oprindu-se în fața poligonului de tir?

— Sigur că-mi amintesc! a confirmat el, contrariat. Și tot ce v-am spus a fost adevărat!

— Nici nu contest această afirmație, l-am liniștit. Numai că, în încercarea dumitale de a-ți dovedi buna credință, ai comis o greșeală grosolană! Deoarece în momentul în care ai văzut taximetrul era cu douăzeci și cinci de minute mai târziu decât ai susținut, ceea ce demonstrează că te-ai aflat la locul crimei atunci când aceasta s-a consumat.

— Mă rog… Și faptul că am făcut o apreciere greșită a timpului, dovedește că eu sunt cel care a ucis? și-a revenit el, după o scurtă meditație.

— Nu. Această constatare, luată izolat, nu poate face dovada că dumneata ești criminalul, am recunoscut eu. În schimb, ea demonstrează că, aflându-te în momentul critic la fața locului, ai avut toate condițiile pentru a putea comite triplul asasinat!

— Și faptul că, așa cum spuneți dumneavoastră, aș fi putut să-i omor, chiar înseamnă că eu i-am omorât? Ce, nu se puteau afla și alții în aceeași situație? Sau faptul că dumneavoastră n-ați putut stabili decât prezența mea acolo poate exclude, în mod automat, prezența altora?

Mai exact, a adevăratului criminal?…

— Domnule Corban, de ce să mai caut un vinovat imaginar, când știu că dumneata ai intrat în conflict violent cu doctorul Nemens?

— Dar, în definitiv, de unde știți că, după ce l-am șantajat pe doctorul de care vorbiți, am ajuns să mă bat cu el? Ați fost de față? m-a întrebat, cu un rânjet sarcastic.

— Faptul că ai fost lovit de victimă a rezultat din raportul laboratorului criminalistic: pe inelul victimei s-au găsit urme de sânge din grupa dumitale, am adăugat, indicând bucata de leucoplast lipită de bărbia lui.

— Ha! Ha! Ha!… a râs el, forțat, după ce, o clipă mai înainte s-a încruntat a îngrijorare. Ce, numai un câine e scurt de coadă? În țara noastră sunt milioane de oameni cu aceeași grupă…

— Posibil… Dar, din aceste milioane de oameni, numai dumneata ai avut posibilitatea… și motivul să comiți fapta pe care ți-o imput! l-am întrerupt, cu asprime, pentru ca imediat să arăt spre obiectele găsite în caseta metalică: De când te ocupi cu treaba asta murdară?

— Nu… Nu înțeleg ce vreți să spuneți… a ezitat el, demoralizat. Sunt ale mele… Le-am cumpărat…

— Bine. Dovedește-ți afirmația, am concis eu. De

unde le-ai cumpărat?

Vlăguit, și-a ridicat o mână și și-a șters cu dosul ei broboanele de transpirație care-i invadaseră fruntea.

— …Nu știu… Nu-mi mai amintesc… a îngăimat el, confuz.

— Vreau numele și adresa persoanelor care ți-au vândut aceste obiecte! am insistat eu.

— …Nu mai știu… Le-am cumpărat mai de mult… a scâncit el, ca un câine bătut.

— Hai să admitem că nu poți să-ți amintești de toți vânzătorii. Precizează-mi numai câțiva dintre ei… i-am propus, văzând că închide și deschide gura, fără să scoată niciun sunet, ca într-un film mut. După câteva clipe de așteptare, mi-am mai redus din pretenții: Indică-mi persoana de la care ai cumpărat numai unul dintre aceste obiecte!

După cum mă așteptam, nu a fost capabil să-mi satisfacă nici această minimă pretenție. Evitându-mi privirea, a preferat să se dedice în exclusivitate ștergerii transpirației care-i șiroia în valuri pe obraji.

— Domnule Corban, să știi că nu ți-a mai rămas decât alternativa mărturisirii complete, s-a decis Dan să-și încerce și el talentul persuasiv.

Constatând că și acest demers a rămas fără ecou, am conchis:

— În definitiv, ești liber să te aperi exact așa cum crezi

că e mai bine. Ceea ce nu mă poate împiedica să te avertizez că atât aceste fărădelegi, și am arătat din nou spre obiectele de pe birou, cât și uciderea în mod deliberat a trei persoane, se vor solda cu pedeapsa cea mai aspră! i-am spus, făcându-i semn lui Dan să cheme arestul.

Câteva minute mai târziu pășea spre ușă între doi subofițeri, cu un mers de somnambul.

— Domnule Corban! l-am strigat, când dădea să treacă pragul. DACĂ TE DECIZI SĂ VORBEȘTI, ANUNȚĂ-MĂ!

— Ce părere ai? Încăpățânat, nu glumă… a comentat Dan când am rămas singuri.

— La ora zece noaptea, eu nu mai am păreri… i-am replicat, privindu-mi ceasul și ridicându-mă de pe scaun.

IX.
Cine-s acești oameni minunați?

Apropiindu-mă am văzut un subofițer și un tip îmbrăcat neglijent. Stăteau pe banca instalată pe culoar, lângă ușa noastră. Primul trăgând visător dintr-o țigară, iar cel de-al doilea moțăind, cu bărbia căzută în piept.

Cum îmi erau complet necunoscuți, i-am tratat cu indiferență, deschizând ușa și intrând în birou.

— Am noutăți! m-a informat Dan, după ce-a răspuns grăbit la salutul meu.

— Am fost avansați? am glumit eu.

— Țțțț… În această direcție… liniște deplină. Da' mai sunt încă speranțe, e drept, prudente… mi-a replicat el, pe același ton, după care a continuat: Domnul Corban, vrând să dovedească viabilitatea zicalei care susține că noaptea aduce sfatul cel bun, și-a exprimat dorința să discute cu tine.

— Bravo! Cere arestului să ni-l expedieze sus!

— Mai e ceva, a zis, ridicând o mână, într-un gest de temperare. În sfârșit a fost dibuit și cel de-al doilea guard silvic din Băneasa…

— E cumva tipul de afară? am arătat eu spre ușă, cu gândul la individul care trăgea aghioase pe banca de pe culoar. Foarte bine! Să aștepte până termin cu Corban, am continuat, după ce el mi-a răspuns printr-un gest de confirmare.

A clătinat din cap și și-a ridicat un deget cu vârful spre tavan, în semn de atenționare.

— Am impresia că ar putea să ne spună o poveste foarte interesantă. Din câte mi-a raportat ofițerul care-l însoțește, a absentat toată săptămâna de la serviciu. Fără nicio motivare. Iar azi-noapte a fost pescuit din barul restaurantului Băneasa, pe unde, de altfel, și-a și făcut veacul… În ultimele cinci zile…

— Dacă are bani de risipit, treaba lui… i-am răspuns cu indiferență, adăugând zorit: Să vină sus Corban!

— Mai stai o clipă, că n-am terminat… a insistat el, scuturându-și din nou capul.

— Atunci fă-o mai repede! i-am cerut, grăbit să ascult mărturia bănuitului.

— Începând de duminică, individul de care-ți vorbesc a depus în visteria barului Băneasa peste o mie de lei pe zi, oferind băuturi scumpe celor care erau dispuși să stea la masa lui… mi-a răspuns el, privindu-mă cu semnificație.

Cum ziua indicată urmase după-amiezii în care fusese comis triplul asasinat, am reușit să pricep cauza persistenței lui Dan.

— Mda… E o coincidență interesantă, am fost nevoit să constat. Și spui că dă de băut la toți doritorii de tras la măsea?

— Da…

— Atunci, ce mai stai? Nu-l mai lăsa să aștepte afară! Poate că, dacă-i suntem simpatici, ne oferă și nouă o țuică! m-am înveselit eu, afișând un optimism de circumstanță.

— Vezi, acesta este și motivul pentru care am insistat să-l tratăm cu toată deferența. Că nu se știe cu ce se lasă până la urmă… a râs Dan, ducându-se să deschidă ușa.

Când subiectul a fost introdus în birou, l-am privit

mai bine. Era înalt și slab, șaten, cu perciuni colorați până la maxilare și nebărbierit de mai multe zile. Ochii îi erau umflați și congestionați de mahmureală, iar figura boțită ca un ziar mototolit.

— Să trăiți, dom' șef! a zis el, scoțându-și de pe cap o pălărie decolorată, după ce s-a oprit lângă ușă, într-o poziție de drepți, mult prea oscilantă pentru a nu mă decide imediat să-i ofer un scaun.

Recunoscător, s-a apropiat cu nesiguranță de locul oferit și s-a prăbușit, cu un oftat de ușurare.

— Văd că sunteți obosit, am zis, remarcând că odată cu apropierea lui s-a făcut simțită și o miasmă de băutură trezită, agrementată cu miros înțepător de transpirație.

— Asta cam așa-i… a confirmat el, pe când se apleca să-și așeze pălăria la picioare, pe covor, demers în cursul căruia, datorită unei dezechilibrări, fusese gata-gata să cadă de pe scaun.

— Domnule Popic, probabil că știți, ce s-a întâmplat sâmbătă după-amiază în sectorul dumitale de pădure… l-a testat Dan.

— Da… Am cam aflat io ceva… a admis el, întorcând capul spre Dan și tresărind de parcă s-ar fi trezit din somn.

— Întrucât erai de serviciu, te rog să ne spui cu ce persoane te-ai întâlnit în zonă.

— …Îmi pare rău, dom' șef… Da' io sâmbătă am fost în altă parte… Așa că ce să vă zic… dacă io n-am văz't nimica…

— Dar unde te-ai aflat sâmbătă după-amiază? l-am acroșat eu.

A întors capul spre mine și m-a evaluat cu privirea, apoi, după încă o scurtă codeală, s-a aplecat peste birou și mi-a spus pe un ton de complicitate:

— Dă fapt… Io crez că po' să vă zic… că păreți om de comitet… Pă la fo trei, m-am dus pân' la bofetu' din comună, ca să-mi iau niște țigări… Da' acolo'… m-am 'tâlnit cu fo câțiva pretini și ne-am 'ncurcat la un chefuleț. Ș-așa am tot ținut-o pân' pe la unșpe, când ne-o dat afar' responsabilu'… Ca să-nchiză…

Simțindu-mă flatat de aprecierea lui, că aș fi „om dă comitet", m-am considerat obligat să-i fac și eu un compliment:

— Bravo! Să știi că ești mare, dacă ai reușit să ții piept unui chef care-a durat opt ore, am apreciat eu, adresându-i o privire plină de admirație, pentru performanța ce-o stabilise, în timp ce sub imboldul instinctului de conservare mă retrăgeam spre spătarul scaunului pentru a-mi îndepărta nasul de mirosurile pe care le exala. Dar așa ceva nu se poate! Nu e posibil ca un om să reziste atâtea ore înțepenit într-un scaun, am reluat, arătându-mă neîncrezător. Probabil c-ai mai

făcut și ceva pauze, fie și numai pentru a te mai dezmorți puțin.

— Păi da' asta se-nțelege! Că doar după atâta beutură, nici că se putea al'fel… a admis el, râzând gratuit.

— Eee… așa mai merge, l-am aprobat, cu înțelegere. Mai ieșeai pe afară o oră, să faci puțină mișcare, apoi, revenind cu forțe proaspete, porneai din nou voinicește la lupta cea mare. Nu? l-am consultat, persuasiv.

— Aș! O oră?! a aruncat el, cu dispreț. Păi… Dom' șef, carevasăzică că dumneavoastră n-ați auzit de mine, mi-a răspuns el, pufnind din nas, plin de importanță. Nu numa' că io țiu la beutură… Da' nici nu-s tâmpit! Păi ce, dac-aș fi lipsit io o oră, ăia n-ar fi ras tot dă pă masă… damblagiii ăia cu care mă-ncurcasem? No! Nici gând de așa ceva… Chestia aia la care vă gândiți dumneavoastră, io o rezolvam în câteva minute, după gardu' din curte.

— La fel de dârji s-au arătat și ceilalți parteneri de chef?

— Da' cum al'fel? Ce, credeți că io mă-ncurc la beutură cu oricine? mi-a replicat el, cu un înalt și autentic spirit de echipă.

— Cu astfel de parteneri merită, într-adevăr, să te încurci la băutură! mi s-a adresat Dan, făcând-o pe invidiosul. În ceea ce mă privește, n-am avut niciodată parte de coechipieri capabili să reziste până la capătul

capătului. Nici nu apucam să ne încingem bine la băut… și gata, se grăbea unul s-o ia din loc, zicând că nu poate să mai bea, că-l supără ulcerul! Ce să mai vorbesc de ăia care, matolindu-se după primul pahar, strică tot cheful… a turuit Dan, după care, întorcând capul spre interlocutorul nostru, i-a spus: Tare mult aș vrea să-i cunosc și eu… CINE-S ACEȘTI OAMENI MINUNAȚI?

După ce domnul Popic i-a furnizat cu bunăvoință patru nume, pe care Dan s-a și grăbit să le consemneze în notes, a continuat cu mărinimie:

— Dom, șef, pen' că văd că și dumneavoastră sunteți salon, las' că aranjez io cevașilea tare… cu saramurică dă crap și niscaiva vânat pă cinste, la grătar… Așa ca să moară lumea dă oftică!

Cum era evident că fusesem și eu inclus în generoasa lui invitație, am dat din cap cu o aprobativă recunoștință:

— Ar fi o idee. Dar spune-mi, domnule Popic, ești în concediu? m-am interesat eu.

— Aș! Da' dă unde!… Că l-am păpat pă tot, astă-vară…

— Și atunci, cum se explică că ai lipsit de la serviciu în ultimele patru zile? l-a luat Dan în primire.

— Păi, dacă m-am învoit, ce era să mai dau p-acolo?

— Zău? Și cum se face că la centrul silvic nu se știa

nimic despre situația dumitale? s-a minunat Dan.

— Fir-ar să fie! Te pomenești c-oi fi uitat să le spui… a presupus el, pe când se pedepsea prin administrarea unei palme peste obraz.

— Domnule Popic, de fapt, de ce nu te-ai mai dus la lucru în ultimele două zile? l-am întrebat eu, considerând că terenul este suficient de bine pregătit pentru a putea pune lucrurile la punct.

— Păi… ca să v-o zic p-a bună… am simțit că mă ia, așa, cu anexită…

— …!… Poate vrei să spui cu astenie?! a presupus Dan, după ce în prealabil se uitase aiurit spre mine.

— Da, da!… Așa-i! M-a luat cu axtenie și mi-am zis că n-ar strica să mă hodinesc câteva zile p-acas'…

— Și cum te-ai odihnit? Petrecându-ți timpul în barul Băneasa? De fapt, ce ai căutat acolo? Ai avut ceva anume de sărbătorit?

— No! Ni'ica dă felu' ăsta! mi-a replicat el cu nepăsare, pentru ca imediat să adauge: Nu știți dumneavoastră cum-i lumea… individioasă… ș-are gură slobodă…

— Și totuși, se spune c-ai cheltuit pe acolo o grămadă de parale. De unde ai avut atâția bani?

— Păi, cum să vă zic…? a articulat el, vădit deconcertat, pentru ca, în final, să se aplece iar peste birou și, suflându-mi în nas un puternic damf de alcool,

să-mi spună cu satisfacție: I-am câștigat la loto… adică, dă fapt… la loz-n plic…

— O! Felicitări! am zis, lipindu-mă și mai strâns de spătarul scaunului, pentru a mări distanța dintre mine și duhoarea pe care-o degaja. Barem ai câștigat o sumă mai importantă?

— Deh… Am avut noroc, nu mă plâng… Am umflat fo zece miișoare…

— De mult?

— Nu, dă unde?… Mai acu' câteva zile…

— Ia uită-te ce baftă! a intrat Dan din nou pe fir, luându-mă drept martor la șansa avută de bețivanul care, proptindu-și bine coatele pe biroul meu, mă asfixia sistematic cu expirația sa. Cred că ar fi cazul să jucăm și noi…

— Da, e o idee bună! l-am aprobat. Numai că ar trebui să jucăm la aceeași agenție. Apropo, domnule Popic, de unde ai luat lozul?

— …Din centru… a răspuns el, vag. Și a picat grozav! că, dă unde c-o zi 'nainte n-aveam bănuți nici d-un țoi dă tescovină, după aia i-am tras după pofta inimii, numa' cu coniace d-alea cu-n cal alb pă sticlă!

— În centru, în centru… Dar unde anume? am insistat eu să mă arăt interesat în aflarea generoasei agenții.

— Știți 'mneavoastră… p-acolo… pă Calea Victoriei… mi-a răspuns confuz.

— Constat că habar nu ai despre ce vorbești. Și, în consecință, va trebui să-ți verificăm afirmația, am conchis eu, adoptând un ton oficial.

— Bine dom' șef, da', la un adicătelea, ce-aveți cu mine? Ce, v-am făcut f-un rău? s-a arătat el mirat. Ce-mi căutați pricină?… Doar v-am zis, nu ieram eu când s-a făcut crimile! Puteți să controlați, că io acolo nu ieram.

— De unde știi când „s-a făcut crimile"? l-a luat Dan repede.

— Păi… nu știu… da' zic și io așa… a răspuns el, derutat.

— Aștept să ne justifici proveniența banilor pe care i-ai risipit la bar! i-am cerut, cu obstinație.

— Da', la urma urmelor, ce vă-nteresează? Atâta vreme cât sunt la mine… e ai mei… Asta-i! a bravat el. Ce, nu puteam să-i ieconomisesc?

— Dacă i-ai economisit, de ce ne-ai spus că i-ai câștigat la loto? l-a repezit Dan.

— Oi fi făcând și io un spirit dă glumă… Ce, nu-i voie?

— Glume să faci la dumneata acasă, nu aici! i-a replicat Dan cu asprime.

— Te rog să-ți scoți portofelul și să-l pui pe masă! am intervenit și eu.

— Da' pen' ce? a vrut el să știe, buimăcit.

— Fă ce ți s-a cerut! m-a susținut Dan, dând să se

ridice amenințător de pe scaun.

— Da'… e bănișorii mei… a ținut el să-mi reamintească după ce, că, moșmondind prin buzunare, mi-a înmânat o jerpelitură din vinilin.

Luându-l și deschizându-l, am văzut un teanc gros de bancnote de o sută de lei. După care, întinzând banii pe birou, am scos din sertar o agendă veche. Apoi, urmărind seriile câtorva bancnote și făcându-mă că le confrunt cu însemnările din notes, l-am întrebat cu aplomb:

— De unde spuneai că ai acești bani?

— Păi… păi… Nu v-am zis?… a bâiguit el, impresionat de manevra mea.

— Ia schimbă placa și spune-ne adevărul! Acești bani au aparținut uneia dintre victime! Seria lor nu lasă loc de dubii! i-am adus la cunoștință, cu seriozitatea impusă de o cacealma pe care ai vrea s-o reușești.

— Nu-i adevărat! a strigat el, crispându-se de spaimă. Io n-am ucis pă nime'… Io ieram la bofet… Puteți să-ntrebați…

— Ajunge cu minciunile! Dacă nu i-ai omorât dumneata, cum ai intrat în posesia acestor bani?

— …Zău că nu io i-am omorât… Vă jur pe ce vreți că l-am găsit… a spus el, vlăguit.

— Unde? Pe stradă?! l-a contrat Dan, sarcastic.

— No… Nu pă stradă… În pădure… După ce-am

plecat dă la bofet… am plecat dă unu' singur, că-mi iera așa rău dă la beutură, c-am plecat să mă airisez… Nu știu pă unde-am apucat-o, da' d-odat' m-am împedicat dă cevașilea… Când m-am aplecat să văz că ce-i, am văz't că-i un om… Ș-am crezut că și iel ie tot matol… Așa c-am pus mâna pă iel și l-am scuturat… Ș-atunci m-am murdărit pă mână cu ceva lipicios… Iară când m-am uitat că ce-o fi… am văzut că-i sânge!… Mai întâi n-am știut ce trebe să fac, p-ormă m-am gândit că trebe să aflu cine-i și p-ormă să anunț poliția… Da' când i-am scos actile, am văzut trei maldăre groase de sute și… m-am zăpăcit tare rău… Așa c-am plecat acas'! Io n-am avut nicio trabă cu crimele! m-a implorat el să-l cred, pentru ca imediat să cadă într-o stare de totală indiferență, probabil ajuns de efectul intoxicației etilice.

Deși explicația pe care mi-o furnizase părea veridică, mi-am spus că, mai înainte de a-l scoate de sub acuzația de omucidere, n-ar strica dacă i-aș face o verificare a alibiului. În consecință, am dispus trimiterea lui la arest…

— Însoțitorul lui Popic se mai află aici? am spus, după ce-am rămas singuri în birou.

Dan, pricepu sensul întrebării mele, s-a ridicat imediat și s-a îndreptat spre ușă.

— Am o rugăminte, l-am anunțat pe subofițer, după ce a fost introdus în camera. Vreau să știu ce a făcut

sâmbătă după-amiaza individul pe care ni l-ai adus. El susține că, între orele trei și unsprezece noaptea s-a aflat la bufetul comunei…

— Am înțeles! Voi verifica, domnule căpitan, s-a grăbit el să mă asigure.

— Un moment! De fapt, nu ne interesează ce a făcut în tot acest interval, ci numai într-un anumit moment. De aceea, te rog să-mi spui, cam de cât timp ar fi nevoie pentru a străbate distanța dintre bufet și intrarea în poligonul de tir?

— Între douăzeci și treizeci de minute… conform cu zorul pe care-l are pietonul.

— Perfect! În acest caz, vreau să stabilești dacă a părăsit bufetul între orele cinci și jumătate și șase. Clar?

— E clar, domnule căpitan!

— Sper. Dane, ca să-i ușurăm munca, dă-i te rog numele persoanelor cu care a băut suspectul.

— Mai doriți ceva, domnule căpitan? a întrebat subofițerul, după ce și-a vârât carnetul în veston.

— Da. În primul rând, să lucrezi cu maximum de atenție, deoarece, inculparea lui Popic ar putea depinde de rezultatul cercetării dumitale. Iar în al doilea rând, raportul trebuie să-mi parvină cât mai curând posibil!

Subofițerul s-a grăbit să mă asigure că a înțeles bine ce așteptam de la el și, oferindu-mi posibilitatea să văd un salut pe care l-ar fi invidiat chiar și un instructor al

Academiei militare Saint-Cyr [20] a făcut stânga-mprejur…

X.

…N-am avut de ce să mai zăbovesc prin birou…

— Crezi în povestea lui Popic? m-a consultat Dan, de îndată ce-am închis ușa după subofițer.

— Până la proba contrarie… E admisibilă… Dar acum mă preocupă altceva… i-am răspuns, arătând spre maldărul de sute de pe biroul meu. Dacă banii sustrași victimei s-au găsit asupra lui Popic, în ce măsură este implicat în afacere Corban?

— Dacă tot a cerut să-ți vorbească, de ce nu l-am întreba pe el.

— Nici că se poate sugestie mai bună! Sună la arest…

Câteva minute mai târziu, Corban și-a făcut apariția.

— Te-ai decis să ne spui adevărul? l-am testat, după ce a luat loc pe scaun.

— Da… Recunosc că i-am urmărit pe cei doi și că am

---

[20] Școala Specială Militară este o instituție militară franceză de învățământ superior care asigură formarea inițială a ofițerilor din armata franceză. A fost creată prin ordinul dat de primul consul Napoleon Bonaparte la 11 floréal X (calendarul republican), respectiv 1 mai 1802 (calendarul gregorian), și, după ce acesta devine împărat, instituția ia numele Școala Specială Imperială Militară. În fiecare an, școala formează aproximativ 200 de ofițeri.

încercat să-i șantajez… Da nu i-am ucis eu! a susținut el, cu patos.

— Nu așa! i-am tăiat eu avântul. Povestește-ne mai pe îndelete și, dacă se poate, de la început…

— Totul a fost așa cum ați spus dumneavoastră… a admis el cu amărăciune. Când am văzut că vor să plătească consumația, am ieșit din restaurant și i-am așteptat… Apoi m-am luat după ei, până în fața poligonului, unde i-am văzut sărutându-se… În momentul acela, folosindu-mă de metoda mea… m-am apropiat de ei și am încercat să-i intimidez… Da m-am trezit cu o lovitură de pumn care m-a trântit la pământ… a zis, pipăindu-și leucoplastul din bărbie. Dându-mi seama c-am nimerit prost, m-am ridicat de jos și m-a grăbit să dispar… Din acel moment eu nu i-am văzut… Vă rog să mă credeți… m-a implorat el.

— Când ai auzit împușcăturile?

— La vreo cinci minute după ce am pornit spre casă… Dar abia a doua zi, când am aflat despre moartea lor, am priceput rostul lor…

— De ce n-ai spus până acum că ai auzit împușcături?

— Pentru că, dacă v-aș fi vorbit de ele, ați fi putut face o legătură între prezența mea în apropierea victimelor și… micile atenții după care umblam…

— Cum tot te-ai decis să recunoști că te-ai aflat în apropierea victimelor, vreau să știu dacă ai mai văzut și

altceva decât ne-ai spus…

— …În primul moment n-am văzut decât taximetrul despre care v-am vorbit deja… Dar mai târziu, după ce-am discutat cu dumneavoastră, mi-am amintit și altceva… În clipa în care am auzit zgomotul făcut de motorul taximetrului și am întors capul să văd dacă nu dă vreunul peste mine, cred c-am zărit și spatele unui autoturism… care tocmai vira la stânga pe drumul ce duce spre șoseaua națională…

— Ce fel de autoturism era?

— Nu prea știu ce să vă răspund… Și apoi, vă repet, nici nu știu dacă l-am zărit ori numai mi-am închipuit… m-a avertizat el, principial nevoie-mare.

Cum, din depozițiile făcute de șoferul taximetrului și de către soțul Paulei Nicolau rezulta că mașina pe care presupunea că o zărise, existase aievea și că ea aparținuse inginerului Grigore Manase, am conchis că nu am de ce să mai insist asupra aspectului relatat.

— Sunt lămurit. Altceva? l-am întrebat, cu intenția de a încheia discuția.

— Da… Am mai văzut un autoturism… Și, de data asta, sunt convins că nu mi s-a părut! a declarat el, cu fermitate.

— Ce autoturism? a sărit și Dan să-l întrebe.

— Unul verde… care, după caroserie, cred că era o Skoda…

— Unde l-ai văzut? m-am interesat eu, încercând să-mi disimulez surprinderea.

— La vreo sută de metri în spatele taximetrului…

— Și ce făcea? Era în staționare sau…

— Eu l-am văzut mergând cu spatele și manevrând să intre în parking-ul din fața grădinii zoologice…

Întrucât, în pofida insistențelor mele, n-am reușit să mai scot nimic interesant de la infractor, l-am expediat la arest.

— Ce facem cu el? a vrut Dan să știe.

— Dacă va rezulta că, într-adevăr, este străin de uciderea victimelor noastre, îl trimitem în judecată pentru tâlhăriile de care se ocupă. În aceeași situație se află și colegul său… Ceea ce mă frământă însă acum este prezența celei de-a treia mașini… Oare era întâmplător acolo?… Sau…?

— Chiar și în prima ipoteză, o discuție cu șoferul Skodei ar putea fi utilă. Dar cum îl identificăm? Verificăm toate Skodele de culoare verde existente în țară? a sfârșit Dan prin a-și exprima scepticismul.

— În niciun caz! Fie și numai pentru faptul că nu există nicio garanție că mașina remarcată de Corban era chiar o Skoda, ca să nu mai vorbesc de culoare… Nu de alta, dar a zărit-o de la o depărtare de minimum două sute de metri… Ba mai mult, domnul Corban, în afară de faptul că nu prea are aerul unui expert în materie,

trebuie să fi fost suficient da surescitat de eșecul tentativei lui de tâlhărie, pentru a ne permite să considerăm că depoziția sa corespunde ad litteram cu realitatea…

— Ai altă propunere?

— Nu. În schimb, mă văd obligat să fac un raționament… Mai întâi am avut motive să credem că victimele au fost ucise dintr-un mobil pasional, ipoteză care s-a dovedit a fi falsă. Apoi am crezut că suprimarea lor a fost consecința unei acțiuni de jefuire…

— Încă nu s-a verificat alibiul lui Popic! a ținut Dan să mă avertizeze.

— Este adevărat, am recunoscut. Dar asta nu mă poate împiedica să nu admit că el poate fi totuși considerat ca fiind străin de uciderea victimelor. Și știi de ce? l-am consultat și, văzând că-și scutură capul cu energie, am continuat: Crezi că un individ care a tras la măsea, de la ora trei până la cinci și jumătate după-amiază, când a trebuit să părăsească cârciuma pentru a ajunge la locul infracțiunii, ar mai fi fost capabil să aibă precizia și viteza pe care o atribuim celui care-a mânuit pistoletul?

— Nu mă pot pronunța, mi-a răspuns, rezervat ca un diplomat de carieră. Lăsând însă deoparte acest aspect, îți mărturisesc, cu mâna pe inimă că nu înțeleg unde vrei să ajungi, s-a grăbit el să mă informeze.

— E simplu, Dane! De îndată ce-am făcut tabula rasa cu primele două versiuni… mi se pare firesc să mă gândesc la altceva. Mai exact la faptul că victimele, sau numai o parte dintre ele, au fost ucise cu premeditare…

— Cu premeditare? Cu ce scop? Care e mobilul? a vrut el să afle, fără nicio zăbavă.

— Ehehe…! Dacă aș fi fost capabil să dau un răspuns la o astfel de întrebare, așa dintr-o bucată, poți să fii convins că n-aș fi rămas căpitan, i-am replicat, oftând cu o voită amărăciune.

— Mă rog… a concis el. Și această nouă ipoteză ne ajută la ceva?

— Bineînțeles! Cine ucide cu premeditare, e logic să urmărească un scop. Iar pentru a exista un astfel de scop, în mod firesc ar trebui să-și cunoască victima sau victimele, deoarece altfel nu ar avea ce să câștige din acțiunea întreprinsă…

— Demenții nu au nevoie de un scop anume, pentru a-și dezlănțui furia!

— Demenții dau cu parul, nu ucid cu pistolul… Cu o atât de extraordinară precizie!

— Șefu', știi ceva? Ai reușit să mă zăpăcești! s-a revoltat colaboratorul meu. În definitiv, unde vrei să ajungi prin această nouă teorie a omorului premeditat?

— La o reinvestigare a persoanelor care s-au aflat în compania victimelor. În consecință, în timp ce eu am să

iau legătura cu poliția timișoreană, pentru a le cere relațiile pe care le impune noua versiune, tu trebuie să faci același lucru în anturajul inginerului Manase. Și ar fi grozav dacă, cu această ocazie, afli dacă există vreo persoană care posedă un autoturism… fie Skoda, fie de culoare verde… Desigur că ar fi mai bine dacă mașina respectivă ar întruni ambele caracteristici. De ce anume… sper că pricepi… chiar și fără să-ți fac un desen, am glumit eu, în chip de încurajare.

Făcând-o pe sensibilul, s-a ridicat îmbufnat de la biroul lui și s-a dus să-și ia haina din cuier.

Rămânând singur, am pus mâna pe telefon și am chemat Timișoara.

Mai înainte însă de a apuca să le spun colegilor mei ce doream, aceștia m-au anunțat că pistele ce le fuseseră indicate de Dan nu au dus nicăieri, deoarece nici printre trăgătorii de elită ai orașului și nici printre persoanele care ar fi putut avea cunoștință de suma care se afla asupra doctorului Nemens, nu s-a putut identifica existența vreunui suspect. Situația în care, i-am rugat să cerceteze dacă printre indivizii deja verificați există vreunul care posedă un autoturism Skoda, a cărei culoare s-ar putea să fie verde. Iar în caz pozitiv, să se stabilească dacă mașina respectivă a lipsit din Timișoara sâmbătă după-amiază.

După terminarea convorbirii, am luat notesul de pe

biroul lui Dan și m-am apucat să trec în revistă depozițiile martorilor în ordinea audierii lor. Două ore mai târziu, am închis caietul și, punându-mi ambele mâini peste el, am început să mă întreb de ce mă stăpânea senzația că unul dintre martori mi-a învârtit căciula pe cap. Nereușind să-mi definesc impresia, am redeschis notesul și am mai citit o dată însemnările. Acțiune în cadrul căreia am ajuns la concluzia că domnul Nicolau făcuse o afirmație nesinceră. Apoi, câteva minute mai târziu, când am corelat-o atât cu declarația soției sale, cât și cu cea a taximetristului care-l dusese până la poligon, m-am văzut nevoit să mă las păgubaș. Deoarece am stabilit că inadvertența sesizată nu-i aparținea lui, ci cu totul altei persoane! După ce mi-am revenit din surpriza provocată de constatarea mea, mi-am spus că, întrucât aparențele sunt adesea înșelătoare, nu trebuie să mă pripesc. Motiv pentru care am început să mă întreb cam în ce fel aș putea verifica noua și surprinzătoarea mea versiune.

Și astfel am ajuns la concluzia că nu există decât o singură persoană capabilă să pună umărul la eșafodajul pe care mă apucasem să-l edific. Așa că… N-AM AVUT DE CE SĂ MAI ZĂBOVESC PRIN BIROU!

XI.
…Cercetarea abia începe…

Când am intrat în rezervă, doamna Nicolau, teribil de bine dispusă, se hlizea cu un doctor, suficient de tinerel, pentru a putea fi luat drept student. Dar, de îndată ce a dat cu ochii de mine, s-a întristat.

— Sărut-mâna! i-am spus, fără să-mi pese că, prin inopinata mea apariție, îi întrerupeam demersurile ce le făcea pentru a-i găsi un locțiitor răposatului inginer Manase.

— Bună-ziua… a consimțit ea să-mi răspundă, cu răceală, în timp ce doctorașul, făcându-se că și-a amintit că mai are și alți pacienți de vizitat, s-a strecurat afară, tăcut ca o umbră.

— În primul rând vreau să vă anunț că, întrucât pericolul pentru care v-am internat a fost depășit, nu mai este necesar să rămâneți în spital, m-am grăbit s-o informez, ca să-i mai îmbunătățesc tonusul.

După cum mă și așteptam, mi-a mulțumit printr-un zâmbet forțat, probabil pentru că-i pusesem curtezanul pe goană.

— Dacă totul s-a terminat, pot spera că soțul meu nu va afla nimic despre prietenia mea cu Grig? a vrut ea să afle, ceea ce dovedea că, în pofida ușurinței cu care-și trăia viața, putea fi și apreciabil de pragmatică.

— Desigur! i-am confirmat eu ultima veste bună pe care puteam să i-o mai ofer.

— Vă mulțumesc… mi-a răspuns ea, bătând de câteva ori din genele ei prevăzute cu prelungitoare, în semn de recunoștință.

— Am și eu o rugăminte la dumneavoastră… am înștiințat-o, vrând să trec la verificarea ultimei mele ipoteze.

— Tot ce doriți! m-a întrerupt ea, cu o solicitudine care demonstra că are niște vederi suficient de largi pentru ca oferta ei să aibă un caracter, într-adevăr, general.

Dacă aș fi cunoscut-o în alte împrejurări, după cum arăta, nici prin gând nu mi-ar fi trecut să refuz un dar așa de generos. Ținând însă seama de faptul că situația era cu totul alta, am preferat să nu pricep străvezia ei aluzie.

— Aș dori să știu dacă ați cunoscut prieteni sau cunoscuți de-ai inginerului Manase…

— Da… Mi-a făcut cunoștință cu mai mulți colegi de-ai lui… mi-a răspuns, dezolată că nu am fost capabil să-i pricep aluzia.

— Cine sunt aceștia?

— Mi i-a recomandat numai pentru că ne-am întâlnit întâmplător pe stradă sau aiurea… Și știți, probabil, cum se desfășoară această formalitate… Ambele părți

sunt preocupate numai de rostirea propriului nume… mi-a explicat ea, săltând din umeri. Numai pe unul dintre prietenii lui Grig l-am cunoscut mai bine.

— Cum se numește? am întrebat-o, pe când îmi spuneam, precum Cezar: *Alea iacta est*![21]

Întrucât numele pe care l-a rostit a fost exact acela pe care mă și așteptam să-l aud, am continuat s-o chestionez:

— Știa că sunteți certată cu inginerul Manase?

— Da, i-am spus chiar eu întreaga poveste… Fiindcă eram atât de enervată de comportarea execrabilă pe care o avusese bunul lui prieten față de mine, încât nu am putut rezista tentației de a-i da un telefon pentru a-l ruga să-i transmită lui Grig că dacă mai îndrăznește să mă mai sune, am să-i trântesc aparatul în nas! mi-a spus ea, reținând momentul de furie pe care-l relata.

— Când ați avut această discuție? Sâmbătă seara după ce v-ați despărțit de Manase? am vrut să știu, pentru a înlătura orice echivoc posibil.

— Da. Pe la șapte seara, când m-am înapoiat acasă…

---

[21] Alea iacta est (în latină Alea jacta est, tradusă prin „zarurile au fost aruncate") este o expresie pe care, după cronica lui Suetoniu, Iulius Cezar ar fi pronunțat-o în ziua de 10 ianuarie 49 î.Hr., când și-a condus trupele peste râul Rubicon, care constituia granița dintre Galia Cisalpină și Italia, începând astfel războiul civil împotriva lui Pompei. În vremurile moderne, expresia este folosită în contexte în care desfășurarea evenimentelor a trecut de un punct dincolo de care nu se mai poate merge înapoi.

— Și el ce v-a răspuns?

— Că, dacă insist, o să-i transmită mesajul. Dar că, după părerea lui, cearta dintre doi îndrăgostiți durează tot atât cât o ploaie de vară… a spus ea, suspinând, probabil, unde tocmai își amintise că nu-i frumos să vorbești de un iubit mort fără să verși vreo două lacrimi.

Cum nu reușea să plângă, iar eu îmi epuizasem întregul repertoriu, mi-am luat la revedere și m-am evacuat din cameră, mai înainte ca ea să fi avut timpul să-și reînnoiască propunerea de a mă recompensa pentru discreția ce mă angajasem s-o păstrez față de stimatul ei consort.

*

— Ai avut dreptate! m-a anunțat Dan, excitat, de îndată ce și-a făcut apariția în birou.

— Zău?! Da' cu ce ocazie ai ajuns la această flatantă concluzie? l-am întrebat, cu precauție, pentru a-mi da seama dacă nu mă ia cumva în tărbacă.

— Una dintre persoanele care s-au aflat în anturajul inginerului Manase posedă o Skodă, a cărei culoare este verde ca iarba. Ei, ce părere ai? Când m-ai trimis s-o caut, ți-ai imaginat c-ai putea s-o brodești atât de bine? a vrut el să afle, convins fiind că m-a lăsat paf.

— Bineînțeles! Doar știi că prima mea grijă este aceea față de om… Ce, altfel te puneam să bați drumurile de pomană? i-am întors-o eu, plin de importanță.

— Mă rog… Să admitem că ar fi așa… mi-a răspuns el, cu toleranță. Dar, întâmplător, știi și cine este proprietarul acestei Skode? a vrut el să mai afle, pe când mă măsura cu o privire încărcată de suferință.

— Bineînțeles că știu! Și nu întâmplător! am ținut eu să i-o retez, făcând-o pe infatuatul.

După ce s-a uitat la mine, deconcertant, s-a decis să-mi testeze erudiția, întrebându-mă scurt:

— Cine-i?

Eu am rostit un nume, iar el a rămas atât de uluit, încât a avut nevoie de ceva timp până să reușească să îngaime:

— Bine. Dar de unde știi?

— De aici, din hieroglifele tale… i-am răspuns, arătând spre notesul care rămăsese pe biroul meu.

— Și cum de n-am văzut mai curând această monumentală gafă? m-a consultat el, după ce i-am povestit cum reușisem să-l adulmec pe adevăratul criminal.

— O explicație ar fi… Cum principala caracteristică a acestui caz a constat în faptul că ne-a oferit cu dărnicie o liotă de bănuiți, unul mai suspect ca altul, a fost firesc ca de fiecare dată să ne imaginăm că am dibuit autorul… Urma verificarea prezumtivului criminal și, apoi disculparea acestuia… Pentru ca imediat să apară altul și mai interesant decât precedentul… Situație în

care se poate afirma că, datorită copacilor, nu am mai apucat să vedem pădurea. Ca să nu mai invoc și efectul derutant al sistematicei fluctuări a mobilului.

— Și acum cunoaștem cauza care l-a determinat pe autor să comită triplul asasinat?

— Nu! am fost nevoit să recunosc. În schimb, cunoscându-l pe criminal, au apărut toate condițiile necesare stabilirii mobilului real. Evident, cu condiția de a avea mai întâi o discuție cu el.

Pricepându-mi subtilitatea, Dan a dispărut din birou cu viteza unei rachete.

*

— Ce înseamnă asta, domnule căpitan? De unde și până unde vă permiteți să vă purtați cu mine de parcă aș fi un borfaș? s-a repezit el, cu iritare, de îndată ce a intrat secundat de Dan.

— Nu înțeleg… La ce vă referiți? l-am consultat, făcând-o pe intrigatul.

— La faptul că am fost adus aici de parcă aș fi ultimul infractor! Puteți să-mi explicați această atitudine? s-a răstit el la mine.

— Trebuie să fie o neînțelegere… Cine v-a adus ca pe un infractor de rând? l-am întrebat, adoptând un aer în care am inclus părți egale de surprindere și neînțelegere.

— Dânsul! mi-a replicat, întorcându-se pentru a arăta

cu furie spre Dan.

— E adevărat? am zis, privindu-mi cu încruntare colegul.

— Da… a mărturisit el, arătându-se speriat de sancțiunea ce-o putea primi. De fapt, eu nu l-am adus ca pe un infractor… Ci numai l-am rugat să mă însoțească imediat… a adăugat Dan, spășit, în timp ce se străduia să se arate timorat.

— Vă cer iertare, domnule Martalogu… i-am spus, consternat. E vorba de o regretabilă neînțelegere. Dar… ăștia sunt tinerii din ziua de azi… Eu i-am cerut să vă caute și să vă anunțe că aș dori să discut cu dumneavoastră… Nu să vă aducă cu forța, i-am explicat eu, revoltat de metoda subalternului meu. Vă rog să fiți convins că nu voi trata cu ușurință aceasta samavolnicie, am completat, uitându-mă iar urât spre Dan.

— În sfârșit, să trecem peste asta… a propus invitatul nostru, cu o generozitate remarcabilă. Partea neplăcută este că aveam întâlnire cu o doamnă, cane mă aștepta în Piața Romană, în stradă… Și nu prea văd cum am s-o conving să-mi ierte lipsa de punctualitate, a adăugat el, cu amărăciune.

— E foarte dezagreabil… l-am aprobat, arătându-mă solidar cu încurcătura în care se afla.

— Dar, în definitiv, pentru ce ați dorit să mă vedeți? a

vrut, să știe, sub auspiciile unui început de surâs.

— Aveți dreptate… Dacă tot sunteți aici, de ce să mai veniți și mâine, am cedat eu cu mărinimie curiozității pe care și-o exprimase… Dar, n-ar fi mai bine să vă dezbrăcați? i-am spus, arătând mai întâi spre cuier și apoi spre pardesiul lui bleumarin a cărui croială sportivă îmi luase ochii de când intrase în cameră.

După ce s-a conformat invitației, am avut posibilitatea să-i admir și costumul, care era diferit de cele purtate la precedentele noastre întrevederi. Cert este că tipul știa să se îmbrace de parcă ar fi cumulat și profesia de manechin al unei vestite firme londoneze.

— Vă stau la dispoziție, s-a oferit el, zâmbitor, așezându-se pe un scaun.

— Vă rog să mă iertați pentru modul în care m-am comportat… i s-a adresat Dan, cu căință, pentru a continua către mine: Pentru a mai reduce din gafa pe care am comis-o, vă rog să-mi permiteți să comand niște cafele…

Luat prin surprindere de propunerea sa, l-am privit întrebător. Și cum tot ce mi-a putut transmite s-a limitat la o dublă clipire a pleoapelor, am consimțit printr-un gest de aprobare, cu speranța că o fi știind el ce urmărește.

— Pentru început, aș vrea să-mi spuneți cum v-ați petrecut timpul sâmbătă după-amiază, i-am spus

invitatului nostru, de îndată ce Dan a ieșit din birou.

— Parcă am mai discutat acest subiect… s-a arăta el mirat de lipsa mea de memorie.

— Numai parțial… am admis, cu un surâs pentru care m-ar fi putut invidia și cel mai versat congresmen. Nu mi-ați spus când ați părăsit Bucureștiul și când ați ajuns la Neptun.

— Aha! E vorba despre vestitul alibi pe care-l invocă toate romanele polițiste… a râs el, înveselit.

— Cam așa ceva… Deși, în realitate, nu e decât o simplă formalitate, l-am aprobat, strâmbând din nas cu dispreț. Dar, cum birocrația e birocrație, sunt obligat să țin seama și de acest aspect.

— Dacă-i ordin, cu plăcere… a glumit el, cu înțelegere. Am părăsit Bucureștiul pe la două după-amiază și, pe la șapte seara mă aflam la Neptun, în apartamentul logodnicei mele.

— Sunteți convins că la șapte seara vă aflați la Neptun?

— Bineînțeles! a exclamat el, examinându-mă contrariat, pentru ca imediat să continue cu sarcasm: După toate aparențele, s-ar părea că sunt suspectat…? Sau mă înșel?

— Nu, nu vă înșelați… am confirmat, apreciind că a venit momentul să-mi încep numărul care precede căderea cortinei.

— Ei asta-i bună! a zis, el, zeflemitor, chiar în clipa în care ușa s-a deschis și Dan a pătruns înăuntru. Spre surprinderea mea, constat că vă dați în vânt după umorul negru…

— Apropo de negru! Bufetul este închis și, deci, nu mai bem cafea! l-a întrerupt Dan, cu degajare. Dar, cu titlu de consolare aș putea să vă servesc niște țigări grozave, a continuat Dan, apropiindu-se de el și întinzându-i un pachet de Kent. Serviți-vă… N-aveți de ce să vă codiți… Deoarece sunt chiar propriile dumneavoastră țigări…

— Cum au ajuns la dumneavoastră? l-a întrebat respectivul, foarte contrariat.

— Când m-ai trimis după el, mi s-a adresat Dan, după cum era și firesc, l-am căutat la serviciu. Numai că domnul se afla în SRL… În consecință, m-am interesat de adresa pe care o are și m-am repezit să-l caut pe acasă… Și am fost cum nu se poate mai inspirat, deoarece am ajuns în fața imobilului în care locuiește chiar în momentul în care se urca în propria Skodă verde…

— Și? l-am zorit, cu speranța că voi reuși să pricep ceva din salata pe care mi-o îndruga.

— Eu, politicos, după cum mă știi, l-am rugat să urce în mașina de serviciu, dar dumnealui, spunându-mi că mai are și alte curse de făcut prin oraș, a preferat să vină

cu Skodița. Drept care, m-am urcat și eu…

— E interzis să-mi folosesc mașina? l-a întrerupt musafirul nostru, cu iritare.

— Când am ajuns aici, a continuat Dan, imperturbabil, a încuiat mașina și am pornit spre intrare… Dar, după câțiva pași, s-a întors iar la ea și a descuiat-o… Intrigat, m-am uitat după el și l-am văzut cum își scoate un pachet de Kent din pardesiu și-l vâră în torpedoul mașinii. Apoi, încuind iar ușa, a tras de câteva ori de portieră pentru a se asigura că a închis-o bine…

— Și nu am voie să-mi las țigările unde vreau?! Cine ți-a dat dumitale dreptul să mi le iei? a strigat Martalogu, foarte enervat.

— Bineînțeles că. Nu se pot lăsa niște țigări atât de tentante la îndemâna fiștecui, dar asta însă nu înseamnă că trebuie să le asigure de parcă ar fi fost bijuteriile coroanei engleze… a continuat Dan, făcând-o pe artileristul la protestul preopinentului său.

— Hai, Dane, scurteaz-o! i-am cerut, nerăbdător să aflu unde voia să ajungă.

— Bine, a concis el. Pe scurt, această manevră mi s-a părut atât de bizară, încât mi-a stârnit curiozitatea. Așa că, spunându-ți că mă duc să comand niște cafele, mi-am permis să descui „nițel” Skoda cea verde…

— Protestez! a zis Martalogu, țâșnind furios de pe

scaun. Mi s-au violat drepturile cetățenești! Vreau să văd mandatul de percheziție!

— Evident, cum eu nu mă prea pricep la chestii d-astea, am cerut concursul domnului Furnăreanu Gură-de-lup… a continuat Dan să-l ignore. Apropo! a părut el să-și reamintească ceva: Să știi că domnul Gură-de-lup e un profitor cum încă nu mi-a fost dat să văd… Bine, domnule, dar de câte ori descuie câte ceva, trebuie să ne tapeze de țigări? Cum a zărit pachetul, nu s-a lăsat până nu mi-a luat una… Și, după ce i-am dat-o, crezi c-a fost mulțumit? Aș! Un meschin și jumătate… Cum, domnule comisar, zice el, eu vă fac treabă bună și dumneavoastră mă plătiți cu chiștoace?… Când mă uit, țigările erau înjumătățite…

— Dă-mi pachetul! l-am întrerupt, pricepând, în sfârșit, că aparenta lui fabulație ascundea un indiciu de maximă importanță.

După ce s-a conformat, aruncându-mi-l cu dispreț, l-am răsturnat pe birou. Și n-am avut nevoie de binoclu pentru a remarca prin grămăjoara de țigări, scurtate cu câțiva centimetri, o rolă de film… A fost suficient pentru a mă decide să mă duc cu ea la fereastră…

— Am făcut și eu chestia asta, dar n-a ieșit nimic interesant… a comentat Dan, în timp ce eu, desfășurând filmul, încercând să-mi dau seama cu ajutorul luminii de afară, de conținut. Și, văzând că miniaturizarea

imaginilor nu-mi permitea să aflu despre ce era vorba, m-am repezit până la laboratorul foto… Dar, ce deziluzie! Eu mă așteptam să-mi clătesc ochii cu niscaiva femei frumoase și îmbrăcate ca mama Eva, pe vremea când mai era încă în rai… Și, când colo… apă de ploaie! și-a continuat el tirada, făcând-o pe indignatul.

— Ce conține? l-am întrebat, în timp ce strângeam filmul la loc.

— Pe ecran s-au proiectat niște chestii banale… fără niciun haz…

— Dane! l-am chemat eu la ordine, cu asprime.

— Date de spionaj militar! s-a decis el să mă anunțe, sec.

— Asta-i o provocare! El a pus filmul în mașina mea… Ca să mă compromită! a izbucnit năvalnic Martalogu. De altfel, așa cum spune și legea, de îndată ce n-am fost de față la percheziționarea mașinii mele, totul e o scorneală ieftină!… Pentru că nu sunteți capabili să-l descoperiți pe asasinul prietenului meu Grigore, vă țineți de mașinații! Dar cu mine n-o să vă meargă! ne-a avertizat el, săltându-și vârful nasului spre plafon, într-un gest de indiferență olimpiană.

Cum într-adevăr legea prevedea că o probă de vinovăție se consideră valabilă numai atunci când este ridicată în prezenta unor martori, mi-am privit colegul cu îngrijorare.

Numai că Dan, complicându-se în rolul pisicii care se joacă cu șoarecele, și-a continuat impasibil numărul:

— Ei, fir-ar să fie! a exclamat el, lovindu-și fruntea cu palma… Așa nu mai merge… M-am cam ramolit! Trebuie neapărat să mă duc la doamna Aslan pentru un tratament cu Gerovital… a continuat, scoțând dintr-un buzunar un pachețel înfășurat într-o batistă. De chestia asta era să uit… Am găsit-o ascunsă sub scaunul șoferului.

Am întins repede mâna și i l-am luat. Când am înlăturat batista, cu grijă să nu-i ating conținutul, am văzut un Walther[22] suficient de mic pentru a putea fi ascuns în palmă. Și, bineînțeles că avea exact calibrul armei pe care-o căutam noi. Adică 6,35!

— Ce părere aveți despre această armă, domnule Martalogu? m-am interesat, arătându-i-o.

— Mi-am spus deja părerea! Vă pretați la o mascaradă care nu vă face onoare! mi-a aruncat el, cu aplomb. Atât

---

[22] Walther, este un producător german de arme cu sedii în Ulm și Arnsberg. De numele companiei, cu o vechime de peste 100 de ani, se leagă nenumărate inovații, printre care dezvoltarea pistolului cu încărcare automată din 1908. De asemenea, modelul P38 a fost pistolul standard al armatei germane în al Doilea Război Mondial, însă numele companiei se remarcă și în domenii mai puțin tragice cum ar fi cinematografia: modelele de pistoale PPK și P99, fiind unele dintre armele preferate ale personajului fictiv James Bond. De apreciat este și activitatea companiei în domeniul sporturilor, producătorul german fiind unul dintre cei mai importanți jucători de pe piața de armament sportiv, mai ales după preluarea sa de către compania de armament sportiv Umarex, în 1993.

filmul cât și arma mi-au fost băgate în mașină pentru a putea fi acuzat de comiterea unei fapte de care, după cum bine știți, sunt complet străin.

— Dane, aș vrea să duci arma la laboratorul de balistică!

— Adică s-o mai duc încă o dată?! s-a arătat el mirat de cererea mea. Dacă laboratorul susține că avem de-a face cu arma crimei, de ce nu i-am crede?

— Te pomenești că ai dus-o și la serviciul dactiloscopic… i-am zâmbit, văzându-i siguranța pe care-o exterioriza.

— Bineînțeles! Ce, puteam să uit așa ceva? Ramolit, ramolit, dar nici așa…

Trebuia să admit că Dan reușise să mă dea gata. E adevărat că suspectarea lui Martalogu se baza pe niște elemente suficient de puternice pentru a avea motive să sper că, perseverând, aș putea să-i dovedesc vinovăția… Dar de aici și până la imaginarea faptului că Dan ar fi capabil să-mi pună pe masă, așa, dintr-o bucată, o probă de învinuire irefutabilă… zău că nu mi-ar fi putut trece prin gând.

Cum însă pentru felicitări mai era timp, m-am grăbit să-l iau în primire pe asasin:

— Domnule Martalogu, ținând seama de filmul găsit, am motive să cred că o descindere la domiciliul dumneavoastră ar putea să conducă și la alte

descoperiri interesante. Cum ar fi, de exemplu, un laborator foto, bine înzestrat. Nu credeți?

— Posibil. Și asta ar putea dovedi ceva mai mult decât faptul că practic cu pasiune foto-amatorismul? mi-a replicat el, în zeflemea.

— Fiind un optimist înzestrat cu un optimism teribil de optimist, sunt convins că am putea găsi și un aparat suficient de sofisticat, pentru a dovedi că el depășește mijloacele normale ale unui foto-amator. Fie el și un mare pasionat, așa ca dumneavoastră! i-am răspuns, împrumutându-i tonul. Dar problema nu e asta… ci asta! și am arătat spre pistol.

— Zău?… Ei bine, în cazul ăsta am să vă fac o mărturisire. Nu înțeleg de ce această armă ar putea proba vinovăția mea cu mai multă convingere decât filmul pe care l-ați scos din pachetul de țigări, de îndată ce ambele reprezintă produsul aceleiași înscenări, a zis, el pufăind din nas.

— Domnule Martalogu, dacă tot am ajuns la capitolul mărturisirilor, am să vă fac și eu una… După umila mea părere, dumneavoastră ori sunteți un profan în meseria pe care-o practicați, ori ne luați pe noi drept niște ageamii… Și cum, în ceea ce ne privește, aprecierea dumneavoastră este lipsită de temei, mă văd obligat să vă explic situația în care vă aflați, oferindu-vă, ca să zic așa, mură-n gură…

— Vă rog, nu vă jenați… m-a încurajat el, chicotind amuzat.

— Din raportul prezentat mai adineauri de colegul meu, rezultă că acest pistol are două caracteristici: Primo, este arma cu care au fost răpuși trei oameni și secondo, poartă amprentele celui care a mânuit-o, adică ale criminalului!

— Și ce-mi pasă mie de chestiile astea? a zis el, făcând un gest de nerăbdare.

— Șefu'! Eu încep să cred că este sincer… a intervenit Dan, cu seriozitate. Domnul Martalogu nu o face pe prostul…

Disimulându-mi zâmbetul, m-am adresat din nou mustăciosului:

— Apelând la bunăvoința dumneavoastră, aș vrea să vă cer un sfat… Credeți că este neapărat necesar să dispun confruntarea amprentelor dumneavoastră cu cele găsite pe armă?

După o clipă de oscilare, și-a aruncat brațele în lături și și-a înclinat spre mine capul, într-un gest de capitulare:

— Fiind un gentleman, vă felicit! Ați câștigat partida…

— Oare dacă nu aveam „șansa" să fie un gentleman, câți oameni ar fi fost capabil să mai ucidă? m-a consultat Dan, cu dezgust.

— Dacă tot v-ați decis să jucați fair, am să vă rog să ne relatați motivul care v-a determinat să vă răpuneți victimele, i-am cerut, apreciind că, în sfârșit, a venit și momentul aflării adevăratul mobil al triplului asasinat.

Și-a fixat privirea pe un punct situat deasupra creștetului meu, pe zidul din spate și a început să ne povestească cu detașare:

— Ghinionul meu a început sâmbătă, pe la zece… când mă întorceam cu mașina de la întâlnirea pe care-o avusesem cu legătura mea… În drum spre birou, l-am văzut pe Manase pe stradă și am oprit pentru a-l lua cu mine… Încurcătura a fost declanșată de o asemănare nenorocită a servietelor noastre, deoarece, când a coborât din mașină, a luat-o pe a mea. Eu nu mi-am dat seama de comiterea greșelii decât o oră mai târziu când, revenind de la o ședință, Grigore a tăbărât pe mine cerându-mi să-i explic de unde am documentele pe care le văzuse în servieta mea… Și-a găsit cine să-mi facă morală! Tocmai el! Un afemeiat și un aiurit!

— Știți, urmare a profesiei mele, care mă obligă adesea să scormonesc dedesubturile nu tocmai curate ale semenilor mei, am ajuns la concluzia că, oameni neprihăniți, în sensul biblic al cuvântului, nu prea există. Dar, cu toate defectele lor, omenești de altfel, ei nu au fost niciodată dispuși să-i tolereze pe trădătorii de patrie… m-am simțit eu obligat să-i explic.

— Firesc, doar sunt o gloabă de proști! mi-a întors-o el, cu superioritate.

— Continuați-vă relatarea! i-am cerut, străduindu-mă să-mi stăpânesc instinctiva pornire de a-l repezi.

— Pentru ca să câștig timp, i-am explicat că, după ce-am terminat ședința pe care-o avusesem la minister, unde-l însoțisem pe directorul nostru, acesta mi-a lăsat în păstrare situațiile respective… Așa că nu aveam de unde să le cunosc conținutul…

— Cum a reacționat?

— Cu stupiditatea care-l caracteriza… S-a încăpățânat să nu mă creadă… Iar eu, știind că directorul va lipsi toată ziua, am blufat, trimițându-l la acesta, pentru a-mi verifica spusele. Ceea ce a și făcut. Dar, bineînțeles, fără a fi avut pe cine să consulte… Numai că el, în loc să-mi restituie documentele, m-a anunțat că îl va obliga pe director să-i explice de unde le are…

— Deci, documentele au rămas asupra lui Manase…

— Exact. Iar eu, nu numai că nu aveam chef să fiu demascat în următoarele două zile, dar mai eram și obligat să restitui până la opt seara documentele gata fotografiate, pentru ca legătura mea să le poată pune la loc… Altfel filiera noastră ar fi fost descoperită, în mod implacabil. În consecință, nu am mai avut de ales și, punându-mă la pândă, am început să-l urmăresc cu mașina… În timp ce-l urmăream l-am văzut cum a luat-

o pe Paula cu el și s-a îndreptat cu Dacia spre șosea… Eram decis să-i împușc pe amândoi și să regizez o sinucidere de conivență…

— Ai fost însă obligat să renunți la această înscenare deoarece ai constatat că mai există un urmăritor! l-a ajutat Dan, ca un bun samaritean ce era, să treacă peste niște amănunte pe care le cunoșteam deja.

— Da! La început am crezut că sunt eu supravegheat de securitate, dar până la urmă mi-am dat seama că urmăritorul nu putea fi altcineva decât soțul Paulei. Și m-am bucurat, deoarece apăruseră toate condițiile ca cei doi să fie uciși de către încornorat… Dar, din nefericire, boul s-a dovedit a fi și laș…

— Cunoșteam acest aspect! Relatați-ne ce s-a întâmplat după plecarea soților Nicolau!

— …Readaptându-mi planul, m-am apropiat de mașina lui Manase. Acum intenționam să aranjez lucrurile în așa fel încât să rezulte că a fost ucis de amanta lui… Prin urmare, ajungând în dreptul portierei opuse, am vârât mâna prin fereastra deschisă și am tras! Dar am avut ghinion! Arma nu a luat foc!

— Cartușul? a întrebat Dan.

— Mda… Era alterat…

— Iar Manase, văzându-vă, a coborât din mașină și a încercat să fugă…

— Întocmai. Profitând de faptul că eu manevram

arma pentru a extrage nenorocitul ăla de cartuș, a reușit să se îndepărteze cu câțiva metri… Dar cu un trăgător de talia mea nu a avut nici cea mai mică șansă de scăpare… a ținut el să sublinieze, plin de mândrie.

— Și pe ceilalți doi, de ce i-ați ucis? l-am întrebat, deși cunoșteam deja răspunsul.

— …Pentru că nu am avut încotro. În momentul în care Manase se prăbușea la pământ, am văzut în fața mea un bărbat și o femeie, care se uitau la mine îngroziți… Așa că a trebuit să-i trimit și pe ei după fostul meu coleg… În final, recuperându-mi mapa din mașina lui Manase, mi-am spus că tot ce mi-a mai rămas de făcut este să dispar de acolo cât mai repede cu putință. Și așa am și făcut! a adăugat el, zâmbind cu satisfacție.

— Unde se află mapa? l-a întrebat Dan.

— La cel care mi-a dat-o! Bineînțeles, după ce-am copiat documentele, a răspuns Martalogu, arătând spre rola de pe biroul meu. Iar când ai venit dumneata, tocmai intenționam să transmit și filmul…

— Pe Paula Nicolau, de ce ați ucis-o?

— Pe Paula? Regret, dar acest subiect îmi este complet necunoscut, mi-a replicat el, devenind circumspect.

— Și totuși ați făcut-o! De ce?

— Dacă înțeleg bine, intenționați să-mi puneți în spate și această faptă! Dar aveți ghinion! De chestia asta,

chiar că sunt complet străin!

— Parcă spuneați că vă place fair-play-ul…

— Bineînțeles! Numai că această acuzație este absurdă! În definitiv, ce motive aș fi avut s-o ucid pe amanta lui Manase?

— Din punctul dumneavoastră de vedere, ați avut un motiv foarte temeinic. Sâmbătă, la ora șapte seara, v-a sunat la telefon și… involuntar, i-ați răspuns. Ori, la ora aceea, dumneavoastră trebuia să fiți foarte departe de București. Ulterior, temându-vă de ea, relatându-mi acest incident, ar putea să vă spulbere alibiul, v-ați decis s-o suprimați. Ceea ce ați și făcut!

— Să nu-mi spuneți că, moartă fiind, v-a făcut o astfel de confidență… Evident, în cadrul organizat… al unei ședințe de spiritism… a zis el, râzând cu voioșie.

— Trebuie să vă dezamăgesc. În pofida zvonului pe care l-am lăsat să circule, Paula Nicolau se simte atât de bine, încât este pe cale să se consacre unei alte aventuri amoroase dacă nu a și făcut-o deja… i-am replicat, cu gândul la doctorașul cu care-o găsisem hlizindu-se. Așa că motivul pentru care ați vrut s-o suprimați este foarte limpede, am conchis.

— În situația asta trebuie să mă dau bătut! a sfârșit el prin a recunoaște „cavalerește”.

— A mai rămas ceva de elucidat? l-am consultat pe Dan.

— Numai un scurt popas la serviciul dactiloscopic, pentru a avea la dosar o comparare a amprentelor lui cu cele de pe arma crimei. După care, îl lăsăm în custodia arestului.

— Cam așa ceva-mi spuneam și eu, l-am aprobat fără nicio ezitare.

— Domnule căpitan, dacă nu aveți nimic împotrivă, v-aș ruga să-mi răspundeți la două întrebări, a zis Martalogu, conformându-se ordinului dat de Dan și ridicându-se de pe scaun.

— Vă ascult.

— În definitiv, cum ați reușit să mă depistați?

— V-a demascat dorința dumneavoastră de a mi-l oferi pe soțul Paulei drept un posibil asasin.

— Nu înțeleg, s-a mirat el.

— Și totuși, e simplu de înțeles. Domnul Nicolau ne-a declarat că nu-l cunoștea pe Manase și, deci, n-ar fi avut cum să-i dea telefon și să-l amenințe, iar Paula, la rândul ei, ne-a asigurat că victima n-a făcut nicio referire la această convorbire…

— Dacă Manase ar fi primit într-adevăr telefonul lui Nicolau, ar fi fost imposibil să nu-i fi vorbit despre el amantei sale. Cum n-a făcut-o, a devenit clar că amenințarea pe care i-ai atribuit-o soțului păgubit era pe de-a-ntregul imaginară! a intervenit Dan, văzând că asasinul nu reușea să-mi priceapă explicația.

— Regret, dar tot nu înțeleg cum ați ajuns să străbateți drumul de la această constatare și până la dibuirea mea… mi s-a confesat el, confuz.

— Drumul de care-mi vorbiți, a fost cu mult mai scurt decât vă imaginați! Cum amenințarea s-a dovedit ireală, în ciuda faptului că prezența lui Nicolau la locul crimei era dovedită, ne-am văzut puși în fața unei întrebări de elementar bun simț. Cum a intuit, totuși, domnul Martalogu prezența soțului înșelat în pădurea Băneasa? Astfel am ajuns imediat la concluzia că erudiția dumneavoastră nu putea fi explicată decât într-un singur mod: și dumneavoastră ați fost de față atunci când s-a comis tripla omucidere! mai doriți să știți și altceva?

În timp ce-și mușca cu furie buzele, a făcut un gest de confirmare:

— Sunt intrigat de faptul că nu mi-ați cerut nicio informație despre cei cu care lucrez… Persoana care mi-a dat documentele secrete, cea căreia urma să-i transmit filmul…

— E simplu! Odată cu demascarea autorului triplului asasinat, mandatul meu a luat sfârșit! Pentru rest, CERCETAREA ABIA ÎNCEPE… în altă parte…

Când am rămas singur în birou, am dat un telefon colegilor de la S.R.I. Apoi m-am dus să deschid fereastra. De afară a pătruns un aer curat, de

primăvară…